

Askın Son Kullanımda Tarihi

*"Bekâr olmak piyango oynamaya benzer;
elindeki tek bir kâğıt parçasıyla bütün hayatının
değişebileceğini bilerek yaşarsın. Bir gün, bir isim,
bir tesadüf... Ve her şeyi kazanabilirsin."*

Hayatına ne zaman yeni bir erkek girse, o kişinin adı ve birlikte geçirecekleri sürenin yazılı olduğu notlar alan Daphne Bell, evrenin onun için bir şeyler planladığına inanıyordu.

Kâğıtlar ona Paris'te Martin'le üç gün; San Francisco'da Noah'la beş hafta; eski sevgilisi olup en yakın dostuna dönüşen Hugo'yla ise üç ay geçireceğini söylemişti.

Uzun zamandır bu kâğıtları alan Daphne'nin merak etmekten kendini alamadığı bir soru vardı: Ya bir gün son kullanma tarihi olmayan bir kâğıt gelirse?

Ve sonunda o gün gelmişti. Elinde yalnızca bir isim vardı: Jake.

Ancak Jake ile hikâyesi derinleştikçe Daphne, kâğıdın kehanetinden şüphe etmeye başlamıştı. Aralarındaki bağ, gerçekten de son kullanma tarihi olmayan bir yolculuğa adım atabilecekleri kadar güçlü müydü? Yoksa Daphne bu kehanetlere gözünün önündeki gerçekleri göremeyecek kadar kendini mi kaptırmıştı?

Daphne aşkı bulmanın ne anlama geldiğini, bağlılıkla dürüstlük arasındaki ince çizgide sıkışıp kaldığında anlayacaktı.

"Romantik bir mücevher. Okuru ilk sayfadan yakalıyor ve bir an bile bırakmıyor."

—LAURA DAVE

"Bu kitapta gözlerinizin dolması için en can alıcı bölümü beklemenize gerek yok. Aşk ve güven üzerine tutkulu, duygu dolu bir hikâye."

—PEOPLE

"Bu roman, basit bir romantik hikâyenin ötesine geçerek kaderin hayatlarımızı —iyi ya da kötü— nasıl şekillendirdiğini inceliyor."

—THE NEW YORK POST

"Daphne'nin aşkı arayışı kimi zaman yürek burkan, kimi zaman içimizi ısıtan bir yolculuk. İlham vermemesi mümkün değil."

—PUBLISHERS WEEKLY

"Yazarın sürükleyici üslubu, Jennifer Weiner ve Emily Henry hayranlarını mest edecek."

—BOOKLIST

"Yazar, okurların takdir edeceği özgün bir kurgu fikrini güçlü bir mizah duygusuyla sunuyor. Derin ve ilham verici bir aşk hikâyesi."

—KIRKUS

Aşkın Son Kullanma Tarihi
Özgün Adı | *Expiration Dates*
Rebecca Serle

Yabancı Yayınları | 557

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Eren Abaka
Düzeltili | Derya Sevim, Görkem Kankavi
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Mart 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-74-8
© Rebecca Serle, 2024
© Yabancı Yayınları, 2026
Türkçe Çeviri © Büşra İnan, 2026

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla William Morris Endeavor Entertainment ile yapılan anlaşma sonucu satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

REBECCA SERLE

Askin Son Kullanma Tarihi

Çeviren
Büşra İnan

*Düzenleme
Ny.ozlem*

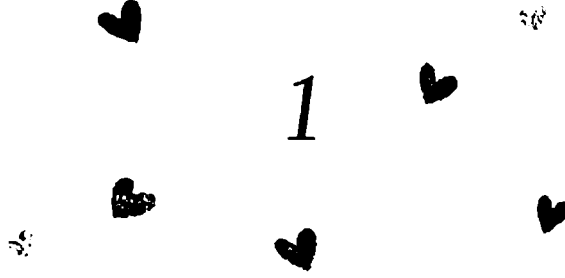

Ninova

J için Sonunda.

Doğruyu söyle, doğruyu söyle, doğruyu söyle.

–ELIZABETH GILBERT

Kâğıtta *Jake* dışında hiçbir şey yazmıyordu. Dört harf, kalın siyah kenarlıklı krem rengi bir kâğıdın üstünde herhangi bir bilgi vermeden duruyordu. Bu notun bir ağırlığı vardı. Ellerimde önemli bir şey tutuyordum.

Akşam yemeğine giderken kapımın altından atılmıştı. Bu kâğıtta yazarlar doğruysa, beni hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adamla tanıştıracak olan yemeğe götürecekti. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Ama zaten ikinci kez olacak türden bir şey de değildi.

Restoran West Hollywood'da, evime pek uzak sayılmazdı. Mekânı ben seçmeyi severdim. Eğer kâğıdı geç alırsam, diyelim ki tatlı sırasında –ve üzerinde iki saat yazıyorsa– çabucak geceyi bitirebilirdim.

Bu gece Los Angeles'ta yazın son demleri yaşanıyordu; sıcak geceler yavaş yavaş yirmi bir-yirmi iki derecelere düşüyordu. Rüzgâr bile kendini göstermeye başlamıştı, sanki sonbaharın vadettiklerini hatırlatır gibiydi. Merdivenleri tırmanıp kapıyı açarken saçımı kulağımın arkasına yerleştirdim ve sonra da omzumun üzerinden savurdum.

"Selam, Daphne!" Melrose'daki rahat, vegan Meksika restoranı Gracias Madre'nin hostesi beni görür görmez tanıdı. Adı Marissa'ydı, kapanmadan önce Sunset'teki The Pikey'de barmenlik yaptığını biliyordum. "İlk gelen sensin, oturmak ister misin?"

Mekân çok güzeldi; bar, yan taraftaki büyük ve canlı teras-a açılıyordu. Restoranın dört bir yanında saksı ağaçları vardı. Tavandaki lambalardan süzülen sıcak, sarı ışık, petek şeklindeki kahverengi toprak karoların üzerine dökülüyordu.

Gergindim ki ben neredeyse hiç gerilmezdim. Üstümde siyah boyundan bağlı bir bluz, bir de 501 kot pantolon vardı. Ve neon tonlarında kısa sivri topuklu ayakkabı giyiyordum. Hayatımın son ilk randevusuna çıktığımı bilseydim, belki daha romantik bir şey seçerdim ama çoktan giyinmişim, artık olan olmuştu.

“Olur,” dedim. “Tulumuna bayıldım.” Giydiği kot tulumu işaret ettim. Ben asla giyemezdim ama ona cuk oturmuştu.

“Melrose’daki ikinci el dükkânından, senin önerini dinledim.”

“Tam bir retro,” dedim yürürken. “Harika bir parça.”

West Hollywood’da birkaç ikinci el dükkânı vardı ama en iyisi Wasteland’di. Pek fazla hobim olmasa da iyi bir ikinci el avı, az sayıdaki zevklerimden biriydi.

Beni masada bıraktı –restoranın en arkasındaydım ve buradan tüm mekânı görebiliyordum– ve ben de telefonumu çıkardım.

Annem Debra’dan bir mesaj vardı. *Tatlım, yolladığım fotoğraflara baktın mı?* Kariyerinin başında bir fotoğrafçıydı ve ağırlıklı olarak da –şaka yapmıyorum– mezuzaları* çekiyordu.

Cevabım hayırdı.

Ev sahibim Mike’tan bir mesaj vardı, bugün bahçıvanlar geldi mi diye soruyordu. Ona bir emoji yolladım. Buna da hayır dedim. Sessize aldığım bir grup sohbetinde bildirim yağmuru vardı. Üniversiteden arkadaşlarım Morgan’ın bekârlığa vedasını konuşuyordu. Yarısını on yıldır görmemiştim, hâlâ beni buna dahil etmelerine şaşıırıyordum.

Bir de Hugo’dan mesaj gelmişti, eski sevgilimden (o konuya geleceğiz): *Eee?*

Daha gelmedi, diye yazdıktan sonra ekledim: *Yeni oturdum.*

* Musevilerin evinin giriş kapısının sağ pervazına yerleştirdiği ve içinde Tevrat’tan metinler bulunan kutucuk. –yhn.

Bu kez ilk defa kâğıdın boş olduğunu ona söylemeyi düşündüm ama vazgeçtim. Ruh eşimle tanışmak üzereyim demek daha çok yüz yüze ya da en azından bir telefon görüşmesinde söylenecek bir şey gibi geldi. Bugünlerde çok önemli şeyleri çok az kelimeyle anlatıp geçiyorduk.

Sonra bir şeyler içelim mi? Craig's'te Natalie'yle buluşacağım, 8'e kadar işim biter.

Natalie kimdi diye hatırlamaya çalıştım. Bikram'da tanıştığım kız mıydı? Yoksa Bumble'dan olan mı?

Belki.

Telefonu masaya ters çevirip koydum.

Beş dakika geçti, sonra on. Bir içki sipariş ettim, menüdeki alternatif margaritalardan biriydi. Agave ve tütsülenmiş jalapeno biberi aromalı bir şeydi. Geldi, tuzlu ve ekşi tadıyla kolay içiliyordu.

Geç kalıyor, diye düşündüm. İdeal değildi ama katlanabirdim. Yaklaşık beş yıl önce, Hugo'yla ilişkimizi bitirdiğimiz sıralarda, gittiğim yerlere zamanında varmaya karar vermiştim. Fena da gitmiyordum. Los Angeles trafiğini saymazsak. Aslında tüm mesele şehrin ritmini öğrenmekti. Öğleden sonra Brentwood'tan West Hollywood'a gitmeye çalışmamalıydınız. Wilshire'da Westwood Bulvarı civarında her zaman bir inşaat olurdu, Sunset'i kullanmalıydınız. San Vicente'den Yedinci Cadde'ye, oradan Pasifik Kıyısı Otoyolu'na inmek Malibu'ya varmanın en yavaş yolu olsa da en güzeliydi.

Telefon öttü. Annemden bir mesaj daha gelmişti: ?

Annemle babam Los Angeles'ta, 405'in öteki yakasında, Palisades'de yaşıyordu. Palisades sanki Pleasantville gibiydi: yeni evlerin hepsi Cape Cod tarzındaydı, bir de bayramları biraz fazla ciddiye alan bir alışveriş merkezi vardı. Burası ayrıca aynı şehirde olsanız da gidebileceğiniz en uzak noktalardan biriydi.

Bayıldım! yazdım, e-postasını açmadan. Geçen hafta bana, arka bahçede çeşitli düzeylerde çıplak olan hahamının fotoğraflarıyla dolu koca bir Dropbox klasörü yollamıştı. Ona, Yahudiliği

ve fotoğrafçılığı seviyor olmasının her fotoğrafının Yahudilikle alakalı olması gerektiği anlamına gelmediğini ya da Yahudi kimliğinin artık ille de fotoğrafçı oluşuyla iç içe geçmesi gerekmediğini anlatmayı düşündüm ama bundan vazgeçtim. Bunu yapabilmek için iki mesajdan daha fazlası gerekirdi ve ben şu an bu anda olmak istiyordum.

Bu anda.

Otuz üç yıl, altı ciddi ilişki, kırk iki ilk buluşma, Paris'te bir uzun hafta sonu.

Ve işte buradaydım. İlk ve son boş kâğıt.

"Daphne?"

Başımı kaldırdım ve kırçillaşmış kahverengi saçları, ela-yeşil gözleri olan, benden pek de uzun olmayan bir adam gördüm. Üzerinde bir gömlek ve kot pantolon vardı, elinde tek bir kırmızı gül tutuyordu.

"Merhaba," dedim. Ayağa kalkacak gibi oldum ama ne için? Sarılmak için mi? Geri oturdum.

Gülü uzattı. Sesi hoş ve tanıdıktı. "Dışarıda satıyorlardı, on beş dakika geç kaldığım için düzgün bir gönül alma hediyesi getirmeliyim diye düşündüm."

Gülümseyince göz kenarındaki çizgiler kırıştı.

"Doğru düşünmüşsün," dedim gülü alırken. "Neden bu kadar geç kaldın?"

Eyvah, der gibi başını iki yana salladı. "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Jake.

Onu süzdüm. Gerçek, ete kemiğe bürünmüş hâlde karşımdaydı. Çenesinin altında bir doğum lekesi, sol gözünün yanında bir ben vardı. Bir insanı, bu insanı, benim insanımı oluşturan o minicik ayrıntıların hepsi...

"Çok," dedim. "Önümüzde çok zaman var."

2

Her şey beşinci sınıfta bir kartpostalla başladı. Futbol antrenmanından yeni eve dönmüştüm ve odamda, sayfalarının köşelerini kıvrıdığım *Jessica Darling* kitabımın üstünde beni bekliyordu.

Seth, sekiz gün. Kartpostalda Pasadena vardı; parlak ışıklar, büyük şehir. *Hah.*

Aileme gösterdim. “Bu ne?” diye sorduğumu hatırlıyordum.

Bilmiyorlardı. O zamanlarda ikisi de çok yoğundu. Annem bir Yahudi vakfında çalışıyordu, babam da yeni bir su filtrasyon sistemi şirketinin Batı Yakası satış müdürüydü. Şirket beş yıl sonra kapanacak, babam birkaç yıl ilaç sektörüne geçip sonra tamamen emekli olacaktı. Annemle babam her zaman nispeten tutumlu olmuşlardı, maddi iniş çıkışlar onları diğer insanları etkilediği gibi etkilemezdi. En azından bana öyle geliyordu. Rahattık. Çok sonra anladım ki, gösterişe ayak uydurmanın teşvik edildiği bir kasabada, imkânları dahilinde yaşamak için bilinçli tercihler yapmışlardı. Ben iyi bir devlet okuluna gidebileyim diye en iyi sokakta en küçük evde oturuyorduk. Annem için en önemli şey, bahçe yapabilecek bir alanın olmasıydı. Gülleri efsaneydi, Güney Kaliforniya’da marttan ekime kadar neredeyse aralıksız açarlardı.

“Peki Seth kim?” diye sordu babam. Ocağın başında soğan soteliyordu. Babam, mutfakta da temizlikte de her zaman eşit sorumluluk alırdı. Bunun sebebi de şuydu; babamın ailesi bu ülkeye göç ettiklerinde, dedem bir koşer şarküteri açmış. Herkese

ihtiyaç varmış ve herkesin hem tezgâhta hem de bulaşıktaki çalışmayı öğrenmesi gerekmiş – babam dahil.

Bunu düşündüm. Seth. Kim olduğunu biliyordum. En azından *bir tane* Seth biliyordum. Brentwood Okulu'nda okuyordu ve benden bir sınıf büyüktü. O da futbol oynardı ve sık sık aynı saatlerde sahada olurduk. Bazen antrenman sonrası fazladan mavi Gatorade kalırsa bana verirdi. Mavi Gatorade'i pek sevmezdim –insanın ağzını çirkin bir mor renge boyuyordu, uzak durmak lazımdı bence– ama Seth'ten gelince hoşuma giderdi.

“Futboldan bir çocuk?”

Babam bana döndü, kaşığını doğrulttu. “Oradan başla.”

Ertesi gün antrenmandan sonra ortada mavi Gatorade yoktu. İlk adımı ben attım.

“Selam, Seth.”

Uzun boyluydu; mavi gözlere sahipti ve neredeyse bir uğur böceğinin benekleri kadar çok çili vardı. Saçları da kıızıldı.

“Selam.”

“Bunu bana sen mi yolladın?” Pasadena kartını uzattım.

Güldü. “Hayır,” dedi. “Komikmiş.”

“Neden?”

Gerçekten şaşkın görünüyordu. “Bilmiyorum. Kartpostal işte.”

Bu heyecan verici sohbetten sevgililiğe nasıl geldiğimizi anlatamam ama öyle oldu. Big Chill'e giderken ona eşlik etmek isteyip istemediğimi sordu, ardından bir hafta ve bir gün çıktık. Ayrılık kararı karşılıklıydı. Arkadaşken daha iyiydik.

Ve o andan sonra hep böyle gitti. Bazen bir kartpostal olurdu, bazen bir kâğıt parçası, bir defasında da kurabiyenin içinden çıkan fal. Bazen not o kişiyle tanıştıktan sonra gelirdi, bazen tanışmadan hemen önce, bazen de Hugo'da olduğu gibi altı hafta sonra gelirdi. Ama hep aynı şeyi söylerdi: tam olarak ne kadar süre birlikte olacağımızı.

Ta ki bu akşama kadar. Bu kez hiçbir bitiş işareti yoktu.

“Margaritayı nasıl buldun?” dedi Jake. “Ben daha çok votka insanıyım.”

Votka. İlginç. "Güzel," dedim. Başımı yana eğdim. "Biraz acı."

Jake güldü. "Beni rahatsız etmeye mi çalışıyorsun? Kendra bazen böyle yaptığını söylemişti."

"Hayır," dedim. "Öyle mi yapıyorum?"

Bana baktı. "Azıcık, evet." Boğazını temizledi. Görünmez bir kravatı düzeltti. "Ama kötü bir şey değil."

Jake'le beni iş arkadaşım Kendra tanıştırmıştı. Ya da eski iş arkadaşım. Ünlü bir yapımcı için çalışıyordum; adını hiç duymadığınız ama yaptığı filmlerin hepsini izlediğiniz biriydi. Adı Irina'ydı. Kendra benim eski hâlimdi.

"Bence arkadaşım Jake'le tanışmalısın. Otuz beş yaşında, yeni bekâr ama teselli ilişkisi arayışında değil ve eğlence sektöründe çalışıyor," demişti Kendra, The Grove'da öğle yemeği yediğimiz sırada. Los Angeles'taki bu açık hava alışveriş merkezi yılın on iki ayı tam bir Hallmark kanalı gibiydi. Noel'de küçük bir Santa treni, Paskalya'da dev bir tavşan ve yıl boyu bir *Gilmore Girls* çar-dağı olurdu. Daima parıldayan ışık dizileri ve Sinatra şarkılarına göre ayarlanmış bir fısکیye vardı. "Grove'da öğle yemeği yesek mi?" diye dalga geçerek başlayan şey hızla bir geleneğe dönüş-müştü. İkimiz de Cheesecake Factory'yi çok severdik.

"Oyuncu mu?" diye sormuştum.

"Televizyon yöneticisi."

"Sıkıcı."

"İstikrarlı," demişti Kendra, bir patates kızartmasını ağzına atarken. "İyi görünümlü de."

"Bu da çekici değil demek."

"Hayır, hiç de öyle değil. İyi görünümlü bazen çekici anlamına gelebilir."

"Tatlı anlamına gelebilir; o kadarına katılıyorum. Ama kesinlikle çekici demek değildir."

"Zaten çekici biriyle evlenmek istemiyorsun."

Eğer kaderimde varsa zaman yakında gösterirdi.

"Tamam," demiştim. "Olur. Ayarla."

Evlenmek ya da biriyle ciddi bir ilişkim olsun istemiyor falan değildim; sadece bu benim elimde değildi. Hayatımda önemli kararlara hep başka bir şey vesile olmuştu; buna ister evren deyin, ister kader, ister zamanlamanın komik gücü. Benim hayatım başkalarınınkine benzemezdi. Uymam gereken kurallar farklıydı.

Jake de bir margarita söyledi; masaya cips ve guacamole, palmiye göbeğinden yapılmış "yengeç" kekleri, mantar fajita ve sapa ları ayıklanmamış gibi duran, bol kişnişli bir pilav kâsesi geldi.

"Greyfurtlu ceviche de söyleyelim mi?" diye sordu Jake.

"Onu boş verelim," dedim. "Greyfurt pek bana göre değil."

Garson Marcus ayrılır ayrılmaz Jake bir defter çıkardı.

"Pardon," dedi. "Böyle tuhaf bir huyum var: Doc Martens giyen birini her gördüğümde not almam gerekiyor."

"Şaka yapıyorsun."

Jake deftere eğilip başını ciddiyetle iki yana salladı. "Ciddiyim. Üniversitede şaka diye başladı, sonra da sürüp gitti."

"Herhangi bir Doc Martens mi?"

Bakışlarını kaldırıp bana son derece büyük bir ciddiyetle baktı ve "Siyah bot olmalı," dedi.

Margaritamı püskürttüm. Limon suyu ve tekila karışımı ağızımdan fırlayıp yüzüne uçtu. Damlacıkların havada uçuştüğünü gördüm, ağır çekimde savrulan moleküller gibiydi. Gözlerim kocaman açılırken elimle ağzımı kapattım.

"Çok özür dilerim."

İşaretparmağıyla gözünün altındaki ıslaklığı sildi. "Bunu hak ettim. Kabul ediyorum, epey tuhaf bir şey."

Masadan bir kâğıt peçete uzattım. "Ben tuhaf severim."

Peçeteyle yüzünü nazikçe sildi. "Oh çok şükür, bir saat geçtikten sonra kuyruğumu içimde saklamak epey rahatsız edici oluyor."

"Komiksin," dedim. "Cidden iyi vakit geçiriyorum."

Jake peçeteyi buruşturdu ve defteri kapatıp cebine koydu. "Harika," dedi. "Ben de."

Akşam boyunca ikimizin de Shakespeare hayranı olduğunu,

yeşil elmaları sevip Fuji türünü sevmediğimizi ve ikimizin de gece kuşu olduğunu keşfettik.

“Çok fazla aktivite erken kalkanları ödüllendiriyor,” dedi Jake. “İşler, spor salonları, köy pazarları. Los Angeles’ta dağ yürüyüşçüleri bile dokuzdan sonra geldiysen seni yargılıyor.”

Bardağımı kaldırdım. “Aynen! Aynen!”

“Bizim gibiler için akşam köy pazarı olmalı; en geç gelen en iyi şeyleri kapmalı.”

“Düşünce tarzın hoşuma gitti.”

“Memnun oldum.” Gülümsedi. “Ne iş yaptığından bahseder misin?”

Jake ikinci margaritasındaydı ve yanakları biraz kızarmıştı. Sevimli görünüyordu. İçkiyi pek kaldıramayan bir erkekle karşılaşmalı çok olmuştu.

Benim işim az biraz her şeydi. Kaotik, bazen toksik, eğlenceli, sinir bozucu ve en önemlisi esnekti. Patronumu da tam olarak böyle tarif ederdim.

“Irina biraz çılgın,” dedim. “Ama onu seviyorum. Ya da... onu anlıyorum demek daha doğru olur.”

“Kendra, bir seferinde kuruyemiş karışımından sadece yerfıstıklarının ayıklattığını söylemişti. Neden direkt yerfıstığı almıyor ki?”

Omuz silktim. “Karışımın genel tadını seviyor. Farklı bir tadının olduğunu inkâr edemezsin.”

“Yerfıstıklarının sen mi ayıklıyorsun?”

Güldüm. “Asla,” dedim. “O görev hâlâ Kendra’nın.”

Açıkçası bana pek de çılgın gelmiyordu. Son üç yılda Irina’yla bir ritim yakalamıştık. Dünyadaki her kahve zincirinden hangi kahveyi içtiğini biliyordum (Starbucks’ta yulaf sütlü misto, Coffee Bean’de yulaf sütlü flat white, Peet’s’te sade kahve ve buharda ısıtılmış yulaf sütü). Market alışverişi organik olsun isterdi ama değilse de takılmazdı. Mil kullanarak uçuşunu yükseltmeyi severdi ama yükseltme garanti değilse direkt birinci sınıftan билет almak gerekirdi. Sabaha toplantı koyabilirdiniz ama asla iyi

geçmezdi ve kaldığı her otelde mutlaka spor salonu olmalıydı. Karşılığında cuma günü izin istersem sorgulamazdı veya pazar-tesi saat on birde gelmeme ses çıkarmazdı.

Hollywood'da nadir görülen bir şeye sahiptik: güç dengesi- nin de olduğu, işleyen bir kadın-kadın ilişkisi.

"O sadece biraz farklı," dedim. "Ama hangimiz değiliz ki?"

Jake, bence gerekenden daha fazla düşündü. "Ben o kadar farklı biri değilim bence," dedi sonunda.

"Gerçekten mi?"

"Beni yargılıyorsun."

Bir mısır cipsine salsa sürdüm. "Yargılamıyorum."

"Yargılıyorsun," dedi. "Kaşlarınla yaptığın o hareketi yapı-yorsun."

"Ne hareketi?"

"Bir şey yapıyorsun," dedi. Kaşlarının tam ortasının üstünü işaret edip kaşlarını oynattı.

Bir kahkaha attığımda boğazıma biraz salsa kaçtı. Büyük bir yudum su içtim.

Yutkunduktan sonra, "Evet, yargılıyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Ama sandığın kadar takmıyorum."

"Neden?"

Dirseklerini masaya dayayıp bana doğru eğildi. "Çünkü ben- ce seni tanımama izin vereceksin."

Çantamdaki boş kâğıdı düşündüm.

"Neden bu kadar geç kaldığını söylemedin."

"Arabam bozuldu," dedi.

"Sadece bu mu? Bu gerçek bir sebep bile değil."

"Arabaların bozulması mı? İnan bana, sık sık olur."

"Patlak lastik gibi mi?"

"Karbüratör gibi."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Birden Jake huzursuz göründü. Acaba fazla mı zorluyo- rum, henüz girmemem gereken yerlere mi giriyorum, diye dü- şündüm. Araba belli ki bahaneydi. Bildiklerim yüzünden bir

aşinalık hissediyordum ama belki de henüz çok erkendi. Sonuçta bu daha ilk randevuydu.

Geçmişte buna dikkat etmek zorunda kalmıştım. Birinin benim için ne ifade edeceğini, o fark etmeden önce –benim de etmemem gerekirken– anlıyordum. Hem arabası kimin umurundaydı ki?

“Önemli değil,” dedim. “En azından araba kullanıyorsun. Los Angeles’ta herkes Uber kullanıyor gibi geliyor. Fikir hoş ama beni araba tutuyor.”

Jake hafifçe gülümsedi. “Öne oturabilirsin.”

“Havadan sudan konuşmayı pek sevmem.”

“Ben de,” dedi. “Ama sonra kabalık edip arka koltukta telefonda konuşuyorum.”

“Pek inanasım gelmedi.”

Bunu söyler söylemez telefonum masada titremeye başladı. Usulca kaydırıp çantama attım ama arayanın Hugo olduğunu gördüm. Şimdiden saat dokuz mu olmuştu? İki saat ne çabuk geçmişti.

“Hesabı isteyeyim,” dedi Jake.

“Gerek yok,” dedim. “En yakın arkadaşım. Gecenin nasıl geçtiğini sormak için arıyor.”

Jake garsonu çağırırken sordu: “Peki ona ne söyleyeceksin?”

Yüzünü yeniden bana çevirmesini bekleyip öyle cevap verdim. “Sağlam bir aday. Ayakkabı fetişi var. Daha yakından incelemeye değer.”

Bana yavaşça göz kırptı ve içimde bir şeyin tıpkı açılıp düşen bir kolye gibi çözüldüğünü hissettim. Bu kadar rahat bir akşam için pek rahat bir his değildi.

“Kendra’nın bizi tanıştırmasına sevindim,” dedi. “Senin kadar kendinden emin kadınlarla pek karşılaşmıyorum.”

“Bu bana bir iltifat ama kadın hemcinslerime yapılmış bir hakaret gibi geldi.”

“Hiç de değil,” dedi Jake. Öylesine içtendi ki neredeyse şaşırıcıydı. “Sadece çok kadınla tanışmıyorum.”

Garson hesabı uzatırken gülümsemi zor bastırdım. Jake arka cebinden bir kart çıkardı. Ben cüzdanıma uzanunca elini elimin üstüne koyup durdurdu.

“Lütfen,” dedi. “Benden.”

Şaka yapmayı düşündüm ve normalde yapardım da. Ona eşlik etmemin bedeli gibi bir şeyler derdim. Bu kez sadece teşekkür ettim.

Jake beni arabama kadar geçirdi: 2012 model gümüş rengi Audi ve ben ona sevgiyle “Sullivan” derdim. Fox kanalının uzun soluklu bir komedisinde oynayan, dizi iptal olunca hemen Kanada’ya dönen bir oyuncudan almıştım.

Yanında yürürken Jake’in tahmin ettiğimden biraz daha uzun olduğunu fark ettim. Ya da belki duruşundan öyle geliyordu. Onu daha büyük ve daha etkili biri gibi gösteren bir sıcaklığı vardı. Sandalyemi çektiğinde, kapıyı benim için tuttuğunda, bir arabarın önünden karşıya geçerken elini hafifçe bel çukuruma koyduğunda bunu daha iyi hissediyordum.

Parkmetremin yanına ulaştık. Etrafımızı saran gece büyüleyiciydi ama aynı anda berrak, ılık ve serindi.

“Bu ben,” dedim. “Ve bu da Sullivan.”

Jake arabayı inceledi. “Ona Sully diyebilir miyim?”

“Erkek,” diye düzeltiltim.

Jake ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Varsayımlarda bulunmayı sevmem.”

Sonra elini kaldırıp dirseğimi nazikçe kavradı. “Seni tekrar görebilir miyim?” diye sordu.

Başımı onaylarcasına salladım. “Çok isterim.”

Hiç duraksamadı, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudakları yumuşaktı ama zaten çoğu dudak öyleydi.

“Dikkatli sür,” dedi.

“Burada bozuk bir karbüratör falan yok.”

Gözlerini devirdi. “Pekâlâ, iyi geceler.”

Karşıya geçmeden önce iki yanına bakıp, sonra koşar adım köşeye doğru uzaklaşmasını izledim. Çantamı açtım. Tahmin

ettiğim gibi Hugo'dan iki cevapsız çağrı ve bir mesaj vardı: *İyi geçmiş olmalı. Laurel'dayım. Geliyor musun?*

Sonra kâğıdı çıkardım. Onu öylece çantaya sıkıştırmamam gerektiğini fark ettim. Şeklini korumalıyım. Ne de olsa bu son nottu. Yıllardır beklediğim nottu. Kıvrılmamalı, buruşmamalıydı.

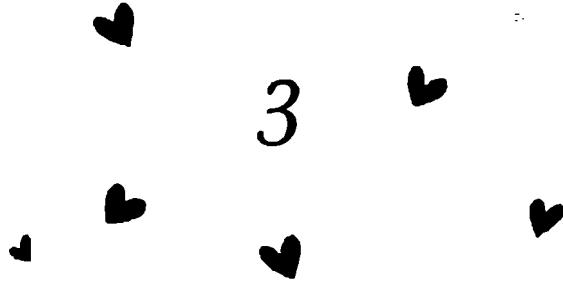
Neyse ki iyi durumdaydı. Birkaç granola kırıntısı vardı sadece. Silkeledim.

Üzerinde *Jake* yazıyordu. Ne bir kelime eksik ne bir kelime fazlaydı.

Yeni bitti, diye yazdım. Bana yirmi dakika ver.

Birine söylemek istiyordum ve bunu söyleyebileceğim tek kişi oydu. Daphne Bell sonunda eşini bulmuştu.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Hugo, üç ay.

Bir oyunculuk kursunda, daha doğrusu kursun dışında tanışmıştık.

İkimiz de oraya oyuncu olmak için gitmemiştik. Ben, asistanlık yaptığım kanalın yeni dizisine alınmış genç bir oyuncuyu almaya gelmiştim. On beş dakika içinde Warner Bros. Studio'ya dönmemiz gerekiyordu ve ders uzamıştı. O anda çıksak bile on dakika gecikecektik.

Hollywood'daki stüdyonun girişinde, endişeden kıpır kıpır bir hâlde saatime bakarken, yanıma sanki James Dean filminin çekimleri için seçmelere giriyor gibi görünen bir adam geldi.

"Geç kaldın," dedim. "Ders neredeyse bitti."

Üstü açılan bir Porsche'yle gelmişti. Sullivan'ın yanına geliş-güzel park etmişti.

"Birini almaya geldim," dedi. "Oyuncu değilim."

Güldüm. Çünkü dürüst olmak gerekirse hayatımda ondan daha çok oyuncu gibi görünen birini görmemişim. Ve o sıralar uyanık olduğum saatlerin çoğu peş peşe oyuncu seçmeleri çekimleri izlemekle geçiyordu.

Beni izlemeye devam ederken, "Alınmamaya çalışıyorum," dedi.

"Beyaz gömlek ve deri ceket giymişsin."

Başını eğip değerlendirircesine üstüne baktı. "Bunun öncesinde ne giydiğimi görmeliydin."

O an boyunu fark ettim; ne kadar uzun olduğunu. Kısa boylu bir kadın değildim, dik durunca bir yetmiş civarıydım ama o, başımı geriye atıp yukarı baktıracak kadar uzundu.

"Ya sen?" dedi.

"Ben de oyuncu değilim."

"Onu anladım," dedi. Bana gülümsedi. Dikkate değer gamzeleri vardı. "Mesleği küçümsemenden."

"Öyle bir şey demedim."

Bakışları bir an yere kaysa da bana geri döndü. "Demene gerek yoktu. Bu arada ben Hugo." Elini uzattı.

"Daphne."

Parmakları uzun ve soğuktu. İşaretparmağında gümüş bir yüzük vardı.

Sonra kapılar birden açıldı ve sınıf dışarı aktı.

Benim oyuncum Diente, grubun başını çekiyordu. Yirmi iki yaşında bir çocuktı ve gülüşü bende hafif bir Mrs. Robinson çağrışımı uyandırıyordu. "Geç kaldık biliyorum. Sahneleri bitirmeden bırakmadı."

Diente dirseğimden kavrayıp beni arabaya doğru döndürdü. Ama hemen önce gözüme, ince yapılı esmer bir kadının Hugo'nun kollarına kayışı takıldı.

Elbette, diye geçirdim içimden.

Onunla tekrar beş hafta sonra karşılaştım. O vakte kadar Speiser/Sturges çevresinde artık tanıdık bir yüze dönüşmüştüm. Diente araba kullanmıyordu; babası o daha on iki yaşındayken bir motosiklet kazasında ölmüş, bu da onu direksiyon başına geçmekten uzaklaştırmıştı. Bu yüzden her salı ve perşembe ders-ten sonra onu alıp sete geri götürüyordum.

Artık haziran başıydı ve Los Angeles'ta hava kot-tişörtten atlet-şort-su şişesine dönmüştü.

O gün otoparka vardığımda Hugo çoktan oradaydı. Bu kez mavi-beyaz çizgili bir gömlekle mokasen giymişti. Clooney'ye benziyordu.

Beni tanıyacağından emin değildim ama arabadan iner inmez el salladı.

"Daphne, selam."

"Hugo, değil mi?"

Genişçe sınıttı. "Hâlâ oyuncu değilim. Ama kısa bir süre sesli dikteyi denedim, bu sayılır mı?" Elini kaldırdı. "Karpal tünel."

"Modern çağın hastalığı." Çantamı omzuma takıp kapıya doğru birkaç adım attım.

"Kimin için geldin?"

"Bir oyuncu."

Eğlenmiş gibiydi.

"Onu alıp işe götürmem gerekiyor. CBS'de asistanım. Yeni bir saatlik dramada oynuyor."

Hugo başıyla onayladı. Onun neden burada olduğunu sormadım; zaten belliydi.

"Seviyor musun?"

"Onu almayı mı?"

Hugo hafifçe öksürerek güldü. "Hayır, diziyi."

"İzlemedim," dedim.

Kapılar yine açıldı. Dionte dışarı çıktı; o da aynı şekilde zaman nedeniyle endişeliydi. Onun arabaya binmesine izin verip yavaşça geri döndüm. Tam kapıyı açıyordum ki bir kızın kollarını Hugo'nun boynuna doladığını gördüm. Beş hafta önceki kız değildi bu. Bu sarışındı. Göbeğinde de *piercing* vardı.

"Geç mi kaldık?" diye sordu Dionte, yolcu koltuğundan.

"Evet ama güzel haber şu ki suçu bana atabilirsin," dedim.

"Bunun için buradayım. Senin kalkanın olmak için."

Bir sonraki salı Hugo'nun Porsche'si düzgün bir şekilde park edilmişti ve Hugo kaputta oturuyordu. Üzerinde kot pantolon, siyah polo tişört vardı; bir ayağı lastiğin üstünde, diğeri havada sallanıyordu.

"Sırayla tüm sınıfla mı çıkıyorsun?" dedim.

"Merhaba," dedi. Beni gördüğüne sahiden sevinmiş gibiydi, gerçi yüzü hep öyleydi. Hep hareketli; yüzündeki ifadeden

zihninin ne kadar hızlı çalıştığını anlayabilirdiniz. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu sınıftaki kadın oyuncular senin tipin gibi," dedim.

Kapıya baktı, sonra bana döndü. "Belki de ben, bu sınıftaki kadın oyuncuların tipiyimdir."

"Bu replik çalıntı." Arabamı kilitledim.

"Jack Nicholson," dedi. "Biliyorum."

Sinir bozucu biçimde midem burkuldu. Nancy Meyers göndermesini biliyordu.

"Kendimi okul dışındaki ebeveynlermişiz gibi hissetmeye başladım," dedim.

"Birincisi, burada beni baba rolüne koymasın çok sevinirim. İkincisi, bugün birini almaya gelmedim. Hatta ders bitmeden kaçmam lazım. Cassandra şu an benden deli gibi nefret ediyor."

"Şaka yapıyorsun," dedim ifadesiz bir yüzle.

"Komiksin."

"Peki niye buradasın?"

Hugo lastiğin üstündeki ayağını indirip ayağa kalktı. "Seni görmek için, tabii ki."

Kahkaha attım. Hugo'nun gözleri kocaman açıldı.

"Yok artık."

Hugo başını salladı. "Öyle."

Çekiciydi. Uzun boylu, esmer, yakışıklıydı. Şık giyiniyordu, belli ki başarılıydı. Ama aynı zamanda kibirliydi ve bu, kokusu burnuma dalga dalga gelen parfüm kadar barizdi. Ve kibir, çabucak kabalığa dönüşürdü. İlgimi çekmiyordu.

Üstelik kâğıt da yoktu. Ne isim ne süre vardı.

"Gururum okşandı ama ben senin tipin değilim," dedim.

"Nedenmiş?"

"Bu konuda bana güven."

"Güveniyorum ama merak da ediyorum."

Dionte dışarı çıktı. Yalnızdı. "Sahne çalışması uzadı ama Tracy çıkabilirsin dedi." Hugo'ya baktı. "Selam, adamım."

"Selam."

"Bekletmek istemedim. Julie, geç kalmamdan nefret ediyor." Dione, Sullivan'a y6neldi.

Hugo, benim için kapıyı amaya geldi. İçeri oturdum ve o da kapıyı camdan tutup kapattı.

"Bence eğlencelisin. Ve seksisin," dedi eğilerek. Yüzümün kı­zardığını hissettim ama görmezden geldim.

"Telefon numaranı verir misin?" Telefonunu pencerede ileri geri salladı.

Ben de yolcu koltuğundaki Dione'ye baktım; elindeki metne gömülmüş, açıkça duyduğu şeyleri duymuyormuş gibi yapıyordu.

"Ben diğerleri gibi değilim," dedim ona.

Hugo gözlerini kısarak baktı. "Biliyorum."

Kontağı çevirdim. Hugo kapıdan geri çekildi.

"Hey," dedi. "Bekle. Tüh. Galiba ceza yemişsin." Ön camı­daki kâğıdı çekip bana uzattı.

Vücudumla kelimeleri saklayarak kâğıdı açtım. *Hugo, üç ay.*

Rahatlamış mıydım yoksa sinirlenmiş miydım, anlayama­mıştım. Son ilişkim dört yıl önceydi ve altı ay sürmüştü, o gün­den beri elime hep uzun hafta sonları tutuşturuluyordu.

Ama işte buradaydık. Doksan günün başlangıcında.

Telefonuna işaret ettim.

"Uzat," dedim.

4

Ben geldiğimde Hugo avlunun köşesindeki masasma kıvrılmış oturuyordu. Santa Monica Bulvarı'ndan dönüp Laurel Hardware'a girdim; hostese el sallayıp arka bahçedeki terasa inen merdivenlerden aşağı indim. Ortam çok güzeldi; masalar etrafa serpiştirilmişti, yukarıdaki ağaçlardan ışıklar sarkıyordu. Rahattı, eğlenceliydi ve yemekler efsaneydi. "Lolipop" Brüksel lahanası, ördekli kızarmış pilav ve bir de şimdiye kadar yediğim en iyi tavada mühürlenmiş somonu orada yapıyorlardı.

Yanında Natalie'yi görmeyi bekliyordum ama onun yerine masada üç erkek vardı; içlerinden birinin buranın müdürü olduğunu anladım.

"Buradasın," dedi Hugo. "Harika."

Doğrulup yanağıma bir öpücük kondurdu. "Daph, bu Sergio ve Irwin; Paul'ü zaten tanıyorsun—" Başını müdüre doğru salladı; ben de yarım bir el sallayışıyla karşılık verdim. "Ve arkadaşlar, bu da Daphne."

Bir sandalyeye geçtim. Hugo bana bir tekila soda uzattı. Mesai sonrası favori içkimdi. Artık Hugo da bundan içiyordu.

"Biz kaçıyoruz," dedi Irwin. "Ama bak, Hugo, Alexandra'yla konuşursun ve o da kabul ederse, o zaman düşünüyoruz."

Hugo başıyla onayladı. "Bence harika bir fırsat, çocuklar."

"Bize haber ver," dedi Sergio. Bana döndü. "Memnun oldum."

"Ben de."

Onlar ayrıldı ve Paul da işinin başına döndü.

"820 Sunset'ten bahsedenler onlar mıydı?"

"Aynen. Mekânı gezmek için bir gece daha kaldılar. Natalie'yle yemeği iptal ettim. Kız beni öldürmek istiyor resmen."

"Şaşırdım mı?"

Hugo bana bir bakış attı. "Başlama lütfen. Zor bir gündü."

"Bana iyi haber gibi gelmişti," dedim az önce çıkanları işaret ederek.

"Alexandra asla onaylamayacak. Ticari gayrimenkul sektörünün bittiğini düşünüyor, onlar da bunu biliyor. Benimle oyun oynuyorlar."

Alexandra, Hugo'nun iş ortağıydı. Onunla birkaç kez tanışmıştım. Eski bir deniz subayıydı ama sonra finans dehasına evrilmişti ve üstüne üstlük üç çocuğuna da vakit bulabiliyordu. Hugo'nun işini anladığım kadarıyla, çok zengin adamları (Sergio ve Irwin gibi) gayrimenkulün her zaman yükselişte olacağına inanarak çok pahalı binalara yatırım yapmaya ikna etmekte. 820 Sunset de onların yeni gözdesiydi.

"Neyse," dedi. "Nasıl geçti?"

İçeceğimden bir yudum aldım; sertti. Yine de alkol beni çabuk çarpmazdı. Akşam yemekte iki margarita içmiştim ve şu an sadece tatlı bir şekilde çakırkeyiftim.

"Farklı," dedim.

Hugo geriye yaslanıp yanındaki boş sandalyenin arkasına kolunu koydu. "Ne demek o?"

"Hugo," dedim. "Kâğıt bomboştur."

Hugo, aşk hayatımın bu tuhaflığını, yani bizzat deneyimlediğim ve içinde bulunduğum bu garip kozmik anormalliği bilen tek kişiydi

"Saçmalık."

"Ciddiyim." Kalp atışımı kulaklarımda hissediyordum. Kendime bunun ne anlama geldiğini düşünmeye izin vermedim; en azından şimdilik, tam olarak değil. Henüz değil.

Hugo'nun yüzündeki değişimi gördüm. Şaşkınlıktan kafa

karışıklığına, oradan da adını koymak istemediğim başka bir şeye. "Vay canına."

"Aynen," dedim. "Vay canına. İyi birine benziyor. Adı Jake. Warner Brothers'ta televizyon yöneticisi."

"Tabii öyledir." Hugo'ya göre eğlence sektöründe çalışan herkes "düşük devir" di. *Sabah 11 ile akşam 4 arası yarı müsait olup kendilerini dünya barışına arabuluculuk ediyor sanan tiplerle dolu bir sektör.*

"Hey," dedim. Parmağımı ona doğrulttum. "Sakin."

"Sence bu ne demek?"

Omuz silktim. "Tek bir anlamı olabilir, değil mi?"

Hugo başını onaylarcasına salladı. "Bu bir gün olursa, üstünde kırk yıl falan yazar diye düşünmüştüm."

Biraz daha tekila içtim. "Demek ikinci evlilik falan yok."

"Boş kâğıt," dedi. "Sonsuza dek gibi mi?"

Boğazımı temizledim. "Ya da ölene kadar. Bakış açısına göre değişir."

"Ne kadar da iç açıcı." Hugo öne eğildi. Bardağını kaldırdı. Scotch ya da viski içiyordu, asla ikisini ayırt edemezdim. "Daph, onu sevdin mi? Yani, hayal ettiğin kişi o mu?"

Soruyu düşündüm. Notlarda bir düzen olduğunu lisenin sonlarına kadar fark etmemiştim. Üçüncüden sonra taşlar yerine oturmuştu, yani neye işaret ettikleri ve bana ne söyledikleri. Geriye bakıp *Ha*, sonra da *Ya*, dedim. Ama yine de sonsuza kadar sürecektir bir aşk istiyordum. Hâlâ kusursuz eşimi, güler yüzlü kocamı istiyordum. Beyaz tül den bir elbise, dantelli duvak ve anne babamın da sevdiği kibar, çekici bir adamı hayal ediyordum, çünkü neden olmasın?

Zaman ilerledikçe hayal eskiyip soldu. Onu güncellemeye, diri tutmaya çalıştım. Kimi zaman Capri'nin sarp kayalıklarına kaçıp evleniyorduk. Kimi zaman Vegas'a gidiyorduk ve ben dar beyaz bir mini elbise giyiyordum. Adam da şekilsiz bir silüetten çıkıp somutlaştı, ayrıntıları belirginleşti. Disney melodilerinin yerini Mariah Carey ve Frank Sinatra aldı; sonra Van Morrison'a

döndük. Ne diyebilirim ki? *Şarkılardaki* gibi bir aşk hikâyesi istiyordum.

Şimdi Hugo'yla oturmuş Jake'ten bahsederken, onun biraz eskiye ait gibi geldiğini düşünmeden edemiyordum; sanki hayatını daha tam çözememiş bir Daphne'ye aitti. Ya da belki, otuz üç yaşındaki herhangi bir kadının hak ettiğinden daha fazlasının mümkün olduğuna inanan birine.

"Gerçekten çok kibar," dedim.

Hugo burun kıvrırdı. "*Kibar* yani."

"Kibarlığın değeri bilinmiyor."

"Muhtemelen haklısın." Bardağını masaya koydu. "Neyse, senin adına sevindim. Peki, ben ne zaman tanışıyorum kendisiyle?"

"Önce bir ikinci buluşmaya çıkalım."

"Yani, ona ruh eşin olduğunu açıklamadan ve bir de en yakın arkadaşının böyle görüldüğünü söylemeden önce mi?" Hugo eliyle vücudunu gösterdi.

"Evet, öyle bir şey."

Masadaki telefonu çaldı. "O arıyor."

"Aç."

Açtı. "Hey, bebeğim, nasılsın?"

Onu telefondan duyabiliyordum. Ne dediğini seçemiyordum ama ses tonu netti; keyfi yerinde değildi.

"Biliyorum, dinle. Hey. Hey." Hugo'nun sesi yumuşadı. "Üzgünüm. Dinle beni. Cidden üzgünüm." Benden yana dönüp alıcıyı eliyle kapattı ama nafileydi, her kelimeyi duyuyordum. "Telaflı edeceğim, söz." Duraksadı. "Evet. Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Tamam. Tamam, görüşürüz." Kapattı.

"Harika geçti."

Hugo başını iki yana sallayıp içkisinin kalanını kafaya dikti. "Bilmiyorum. İş son zamanlarda o kadar yorucu ve kaotik ki. Nefes alacak vakit bulamıyorum."

"Sen bu tempoyu seviyorsun."

Hugo gözlerini bana çevirdi. "Öyle mi?"

"Affedersin, şu anda Natalie'yle evde oturmayı, Edi ile Bd'y iki yüz milyon dolarlık bir binayı almaya ikna etmeye çalışmaya tercih edeceğini mi ima ediyorsun?"

Hugo sırttı. "Haklısın."

Kadehimi kaldırdım. "Geleceğine," dedim.

"Ve seninkine. Parlak görünüyor."

Jake'i ve yanağıma kondurduğu öpücüğünü düşündüm.

"Parlak mı, yoksa radyoaktif mi?"

Hugo bir anlığına sorunun cevabını düşündü. "Seninle bir ömür ancak tek bir anlama gelebilir."

İlk randevumuzda Hugo beni Tower Bar'a götürdü; Sunset Bulvarı'ndaki meşhur bir otelin, meşhur bir restoranıydı. Otel eski usul ve biraz da kötü şöhretliydi; gece geç saatlerde ünlülerin yemek yediği ve seyahat eden *Vogue* editörlerinin buluştuğu samimi bir yerdi. Irina buranın düzenli bir müşterisiydi. Dimitri Dimitrov on yılı aşkın süredir şef garsondu, 2018'de emekliliği gazetelere haber olmuştu. Her müşterinin adını, favori masasını, sipariş edeceği içkiyi bilirdi. O zamanlar Hugo'nun da müdavimlerinden biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum.

Havuz kenarının hemen yanındaki bir masaya oturduk. Avlu çok güzeldi; tepeden ışıklar sarkıyor, çoğu cumartesi caz, Sinatra ve Bing Crosby çalan bir grup çıkıyordu.

Oturur oturmaz, "Romantik," dedim. Saat neredeyse sekizdi; güneş neredeyse batmış, mekânın ısıltısı çöken karanlıkla artmaya başlamıştı.

"Burası en sevdiğim yerlerden," dedi Hugo. "On yıldır gelirim; hiç eskimez. Biri Los Angeles'm New York kadar büyülmüştü, ondan önce söylese, onu buraya getiririm."

O anda Hugo'nun yaşını düşündüm. Genelde yaşitlarımla ya da benden küçüklerle çıkardım çünkü kaygısız hâlleri hoşuma giderdi ve kafalarında senin sürekli yetişmeye çalıştığın kalıplaşmış bir eş modeli olmazdı. Ama Hugo benden en az beş yaş büyüktü. Sonradan yedi olduğu ortaya çıkmıştı. Onun normalde

çıkıktığı kadınlar gibi olmadığını biliyordum ve bu beni özgüvensiz ya da kibarca söylemem gerekirse tedirgin hissettiriyordu.

“Harika,” dedim. Havuzun karşısında Los Angeles silüeti, bulutların içine asılı bir şehir gibi duruyordu. Palmiyeler, kuleler, evler yan yanaydı. Los Angeles’ın güzelliği buydu; orada uzanan, arayan, yatay bir deneyimler büfesiydi. New York’ta her şey birbirinin üstünde olurdu; enerji ve beklenti, domino taşları gibi üst üste diziliyordu. Burada ise sonraki adımı senin bulman gerekirdi.

Kâğıdı elime aldığımda hep ayrı şey olurdu; teslim olurdum. Ne geleceğini bilirdim. Bazen sanki sistemi kandırıyormuşum gibi hissederdim. Kalp kırıklığının en zor yanı öngörülemezliği değil miydi? Bir an, dış dünya sulu boya gibi silikleşmişken, sanki bir gözyaşı damlasının içinde birlikteymişçesine birine en derin bağı hissetmek ama hemen ardından tamamen yabancılaşmak nasıl mümkün olabilirdi? Arkadaşlarım hep hiç beklemiyordum der dururdu. Ama ben bilirdim. Kafa üstü atlayıp havuzun boş olduğunu sonradan fark etmeye gerek yoktu. Ne zaman yatırım yapacağımı ve ne kadar süreceğini bilirdim. Ve son geldiğinde bu bazen canımı yakardı, çoğu zaman ise hayal kırıklığı hissettirirdi. Ama gafil avlandım diyemezdin. Asla bilmiyordum diyemezdin.

Hugo yakası düğmeli siyah bir tişört ve koyu bir kot giymişti. Boynunda deri bir kolye vardı ve ucunda, sonradan öğreneceğim üzere, aldığı ilk binanın anahtarı asılıydı. Pico’da küçük, iki katlı bir yerdi, şimdi restoran olmuştu. “Bir aile işletmesi, Pico onların ilk genişlemesi, ikinci şubesi.”

İşile gurur duyduğu çok belliydi. İş hakkında coşkuyla konuşuyordu, tıpkı şansına hâlâ inanamayan bir çocuk gibiydi.

Yirmili yaşlarında bir garson geldi.

“Calvin, naber?” dedi Hugo.

“Fena değil, adamım, senden?”

“İyi, iyi.” Hugo bana doğru gülümseyip, “Bu da Daphne,” dedi.

Calvin hafifçe eğilerek selam verdi. "Memnun oldum."

"Merhaba."

"Bir şeyler içer misiniz?"

Hugo elini bana uzattı. "Önce hanımlar."

"Tekila soda lütfen," dedim. "Varsa limonla."

"Tamamdır."

Hugo onaylarcasına başını salladı. "Bana da İskoç viskisi, ne olursa."

Calvin uzaklaşınca Hugo bana döndü. "Calvin birkaç yıl önce kötü bir kaza geçirdi. Mulholland'da bir dangalak yüzünden. Yaklaşık üç ay çalışmadı, birkaç hafta da bende kaldı."

"Dairende mi?"

"Müstakil bir evim var, orada," dedi Hugo.

Şaşkınlığımı fark etti.

"Zaten orada çok kalmıyorum."

Onu süzdüm. "Yani? Sen iyilik meleği falan mısın?"

"Karmayı bir şekilde dengelemek lazım." Sonra başını iki yana salladı. "Yok, iyi çocuktur."

O akşam yemeğinden aklımda kalan, Hugo'nun içten görüldüğüydü. Bu şaşırtıcıydı ve bana kendimi biraz aptal gibi hissettirdi, sanki ben de ona kanıyormuşum gibi. Sanki rol ile gerçeği ayırt edemiyormuşum gibi. Otoparkta kendimi bambaşka hissediyordum ama belki de ben de diğer kadınlar gibiydim. Belki tek gereken şey şık bir restoran ve birinin kurtancısı olma hikâyesiydi.

"Çocukla işler nasıl gidiyor?" diye sordu Hugo.

"Dionte mi? İyi. Ama bana çok bir şey söylemiyorlar. Bilmem gerektiği kadarını biliyorum. Dersten memnun gibi."

"Cassandra da memnundu."

"Peki ya esmer olan?"

Hugo bana gülümsedi. "Benim sonumun belli olduğunu düşünüyorsun."

Bir yudum tekila daha içtim. "Öyle olduğunu biliyorum."

Öne eğildi. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Sanmam," dedim. "Bence ödülü istemiyorsun."

Hugo, sanki yumruk yemiş gibi abartılı biçimde geriye yaslandı. Hemen konuşmadı. Biraz zaman geçti. Buna izin verdim.

“İstiyorum aslında,” dedi sonunda. “En azından istediğimi sanıyorum.”

Üç ay, gerçeğİ tartmak ve suyun altında kalmadan yüzeye çıkmak için yeterli bir zamandı. Daha önce sadece iki kötü ayrılığım olmuştu. Aslında kötü demek bile fazlaydı, sadece acı vericiydiler. Çoğu, dostça olmasa bile medeni bir şekilde bitmişti. Taraflardan biri çileden çıkmamışsa kopuş yaşamak zor olurdu. Kâğıt her şeyi kişisel olmaktan çıkarıyordu. Üniversitede ikinci sınıfta Ben Hutchinson beni aldattığında ona kızmamıştım bile. Elbette aldatacaktı, dört buçuk ayı devirmiştik.

“Bunlar birbirinden çok farklı iki cümle,” dedim.

Bana baktı. Konuştuğunda bir şeyi itiraf ediyormuş gibi geldi. “Biliyorum.”

Sipariş verdik; bana biftek, ona ızgara somon söyledik. Bir tur daha içki, patates kızartması ve sote ıspanak. Hugo dikkatle yiyordu; somondan ve ıspanaktan küçük lokmalar kesip özenle çatala yerleştiriyordu.

“Bunca şeyi nasıl yiyorsun?” dedi tabağımı işaret edip. “Zayıfsın.”

“Metabolizmam iyi,” dedim. Kilo muhabbetleri beni sıkardı. Bir insanın vücut biçiminden konuşmaktan çok daha ilginç şeyler vardı.

Hugo ilgimi kaybettiğimi sezdi.

“Şunu söylemeden geçemeyeceğim: Seni çok eğlenceli buluyorum,” dedi az sonra.

Bir patates alıp ketçaba batırdım. “Çok memnun oldum.”

“Pek öyle hissetmiyorsun,” dedi. “Ama her şeye rağmen doğru, gerçekten öyle.”

Ayak bileklerimi çözüp yeniden çaprazladım. “Teşekkür ederim.” İçimden geçense şuydu: *Eyvah*.

Yirmi dört yaşındayken kısa bir süre San Francisco’da yaşamıştım. Bir uygulama stajı için taşınmıştım; ben gittikten altı ay

sonra şirket batmıştı. San Francisco garip bir şehirdi; Washington DC'nin uyumlu tekdüzeliği, özgür kafalı Pasifik Kuzeybatısının yemyeşil tepeleriyle yan yanaydı. Hem de hâlâ Kaliforniya'daydı!

Orada meteoroloji doktorası yapan Noah adında bir adamla tanışmıştım. İlk randevudan sonra başıma bela olacağını anlamıştım ve kâğıt geldiğinde üzerinde beş hafta yazıyordu. Şunu düşündüğümü hatırlıyordum: *Bu fazla uzun.*

Yani şunu demek istemiştım: *Yeterince uzun zaman değil.*

Teksaslıydı; ağır bir şivesi, tam kararında bir sakalı ve sana baktığında füze gibi gözüken mavi gözleri vardı. Noah bana gün doğumunda Golden Gate'i, eylülde Haight'i ve bu lanet olası şehirdeki en iyi Hint lokantasını göstermişti. Beş hafta dolduğunda bitmesini istememiştım ama sonra ona o telefon geldi: İzlanda'da bir burs. O gün cumaydı. Bir sonraki salı gitmişti.

Şaşırdım diyemezdim. Bazı deneyimleri yaşamak gerekiyordu.

Yemek bitince, Hugo masadan kalkıp gitaristin yanına gitti. Onun pazarlık edişini ve adamın avucuna bir banknot sıkıştırıp masaya geri dönüşünü izledim. Ona sorgulayan bir bakış attığımda sadece omuz silkti.

Sonra şarkı başladı. Stevie Wonder'dan "Ribbons in the Sky" şarkısının havada asılı duran ilk notaları: "Ah, bu gece için ne zamandır dua ettim, bir yıldız yolunu bana göstereceğini diye..."

Hugo dikkatle gitaristi izliyordu. Sonra bakışını bana çevirdi. "Fazla mı oldu?"

Şöyle demek istedim: *Evet, tabii ki, çok saçma, (gözlerimi devirip). Kim yer bunu?*

Ama bunun yerine başımı iki yana salladım.

"Seni dansa kaldırırdım ama bu utanç verici görünüyor."

"Dene bakalım."

Hugo sandalyesini geri itti, ayağa kalktı ve elini uzattı. Ben de tuttum.

Üstüme oturan, bileklere kadar dökümlü siyah bir elbise giymiştım. Elini sırtımda uzanan dikiş çizgisine koydu.

Göz ucuyla yan masalardakilerin bizi seyrettiğini gördüm.

İçimde tanıdık olmayan bir beklenti, beklenmedik bir şeyin kıpırtısı vardı.

“Kokun hoşuma gidiyor,” dedi Hugo.

Ben de onun kokusunu sevmiştim. Parfümü sanki değişmişti. Burnumu boynunun kıvrımına gömmek istedim.

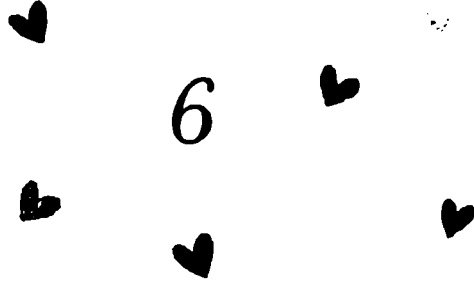
Parmakları sırtımda gezindi.

“Ne dersin?” diye fısıldadı. “Bir tur dönelim mi?”

Geri çekilip yüzüne baktım. Yüzü gülümsemeyle aydınlanmıştı.

“Tamam,” dedim. “Neden olmasın?”

Kolumu havaya kaldırdı ve beni çevirdi.

Hugo'yu evine bıraktım. West Hollywood ile Beverly Hills'in tam ortasında, Ashcroft adlı güllerle çevrili bir sokakta bulunan İspanyol tarzı üç yatak odalı bir yerdi. Biz Laurel'dan ayrıldığımızda bir saatten uzun süredir ağzıma içki koymamıştım ve acayip ayıktım. Bu gecenin gerçekliği sanki başka bir yolcu gibi yan koltukta yanımda oturuyordu.

Hugo benden arabayla sekiz dakika uzakta yaşasa da evi başka bir dünyaya aitti. Klasik, şirin, azıcık tarih kokan bir evdi ve çok iyi bakılmıştı. Dış duvarların birini parlak yeşil yosun, diğerini sarmaşık kaplamıştı. Yeşillik, kocaman cam pencereleri yumuşatıp dengeliyordu.

"Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misin?" diye sordu.

"Yarın iş var," dedim. Birden üstüme yorgunluk çöktü. "Bir de Murph'e dönmem lazım."

Hugo'nun arabası, sarmaşık kaplı bir kemerin altında, giriş yolunda duruyordu. Yan tarafında bir bisiklet vardı, gidonda Hugo'nun kaskı sallanıyordu. Ne kadar kusursuz görünse de hareket hâlinde bir hayatın kanıtıydı.

Hugo'nun eviyle ilgili bir türlü adını koyamadığım bir tuhaflık vardı. Çok güzeldi ve içerisi kusursuz döşenmişti; ilk geldiğimde beklediğimden çok daha fazla kişilik taşıyordu. Bol bol cam ve kromla karşılaşmayı beklerken kocaman kadife koltuklar, dokulu antika kumaşlar ve maviye boyanmış bir mutfakla karşılaşmıştım. Sıcak ve davetkâr görünüyordu ama yine de bir şekilde boşluk

hissi uyandırıyordu. Sanki mutfakta herhangi bir çekmeceyi açsam içi bomboş çıkacak gibiydi. Bir keresinde Hugo duştayken kitaplığından Robert Macfarlane'ın *Underland*'inin bir kopyasını alıp sırf boş olmadığından emin olmak için sayfalarını karıştırmıştım. Boş olmak bir yana, mavi mürekkeple doluydular; Hugo'nun notları ve işaretleri.

Bir keresinde, "Hiçbirini ben seçmedim," demişti Hugo ama zaman geçtikçe buna giderek daha da az inanmaya başladım. Şimdi doğru olmadığını biliyordum. Hugo estetiğe bayılıyordu. Onunla Wilshire'daki Saks'a takım elbise seçmeye gitmiştim. Brioni'de kişisel alışveriş danışmanı ve en son Prada modellerini haber vermek için onu arayan bir terzisi vardı. Adam iyi görünmeyi seviyordu ve etrafındaki her şeyin de iyi görünmesini istiyordu.

Hugo ön koltukta bana doğru eğilip kısacık sarıldı. "Görüşürüz, bebeğim. Ve senin adına sevindim."

"Sağ ol. Yarın konuşuruz."

Kapıyı kapatıp ön taraftaki merdivenleri çıkmasını izledim. Sensör hareketi yakaladığında ışıklar bir bir yanıp, ahşap-pirinç kapıyı ve evin beyaz sıvalı cephesini ortaya çıkardı.

El salladım ve yavaşça geri çıktım.

Eve varmam yedi dakika sürdü ama içeri girdiğimde saat gece yarısını on iki geçiyordu. Köpeğim Murphy, kalkıp beni karşılamaya bile tenezzül etmedi; sadece uykusunun bölündüğünü belli edecek kadar kıpırdadı. Onu daha önce yürüyüşe çıkarmıştım, o yüzden sabaha kadar idare ederdi.

Murphy'yi yirmi altıncı doğum günümde Fairfax'teki, maalesef artık kapanmış olan Bark n' Bitches'tan almıştım. Av köpeği kırmasıydı ama sanki başka bir şey daha vardı. Çoğu av köpeğinden iriydi, tüyleri de daha yumuşaktı.

Murphy'nin köpeklerle alakalı hiçbir şeye ilgisi yoktu. Ciddi ciddi bir zamanlar bir cadının musallat olup köpek bedenine hapsettiği, 1940'lardan kalma bir bankacı olduğuna inanıyordum. Neredeyse hiçbir şeyi koklamaz ve top yakalama oyununa

tiksintiyle bakardı. *Top yakalamamı mı istiyorsun? Hem de ağzımla?* dediğini duyar gibiyim. *Barbarlık bu.*

“Merhaba dostum,” dedim. Yanma gidip kulaklarını kaşıdım. Uykusuna dönmeden önce bana içten bir baş selamı verdi. Topuklularımı çıkarıp ayak parmaklarımı ahşap zeminde esnettim. Zemin buz gibiydi, Los Angeles binalarında yalıtım diye bir şey yoktu; geceleri insan donardı, özellikle de kışın. Acilen bir halıya ihtiyacım vardı. Belki bir de elektrikli ısıtıcıya.

Sunset’e iki blok mesafede, North Gardner’da küçük bir apartmanda yaşıyordum. Beş daire ve aralarında ortak bir avlu vardı. Her dairenin kendi girişi bulunuyordu ve benimki caddeye bakıyordu.

Daire, ödediğim kiraya göre oldukça büyüktü. Mike neredeyse dört yıldır kirayı artırmamıştı ve şehrin bu kısmında pek görülmuş bir şey değildi. Açık bir salon, geniş bir mutfak –gerçi mermeri eski ve dolapların kaplaması da yer yer soyulmuştu– ve arkada, giyinme odalı bir yatak odası vardı. İlk taşındığımda koridorla salonu adaçayı yeşiline boyamıştım. Ev gelişigüzel döşenmişti: desenler, nötr renkler, ahşap ve keten; Rose Bowl Bit Pazarı’ndan kaptığım turuncu ikinci el bakalit abajurlar... Bir de Pottery Barn perdeleri. Çok fazla eşyam vardı.

Kendimi koltuğa bıraktım. Aslında hareket etmeye devam etmeliydim; diş fırçalama, pijama, yatak. Yatağa uzanana kadar hareket etmeye devam etmeliydim. Ama şu an banyo bile uzak geliyordu. Buz kesen ayaklarımı altına kıvırdım.

Sehpanın üstünde *For the Love of Shakespeare*’in bir kopyası vardı; Irina’nın hediye ettiği, şimdi tam hatırlayamadığım aramızdaki bir şakaya gönderme yapan bir kitaptı. Yine de onu gerçekten seviyordum.

“Onun tutkuları, saf sevginin en ince parçasından başka bir şey değildir.”

Doğrusu şuydu: Aşk istiyordum. Bir bakıma, hayatım boyunca hep onu aradım. Gerçek aşkı bulmaya kararlıyım; birlikte yaşlanma isteği uyandıran, tek bir insanla onca zamanı geçirmekten korkutmayan, aksine heyecanlandıran türden.

Bir noktada belki kâğıtların duracağını varsaymışım. Ama o günü dört gözle beklemiyordum, en azından tam olarak değil. İçimde hep hareket hâlinde kalmak isteyen bir parça vardı. Bir şeyin içine gömülecek kadar uzun süre durmazsan o şey seni paramparça edemezdi. Havuzdan çıkmak kuyudan çıkmaktan daha kolaydı.

Bunların hiçbirisi çok özgün ya da aydınlatıcı değildi. İnternette binlerce yabancı arasından seçim yapabildiğimiz bir romantizm çağında yaşıyorduk. Hemen herkes seçim yaptıktan sonra pişman olmaktan korkuyordu. Ve yine de...

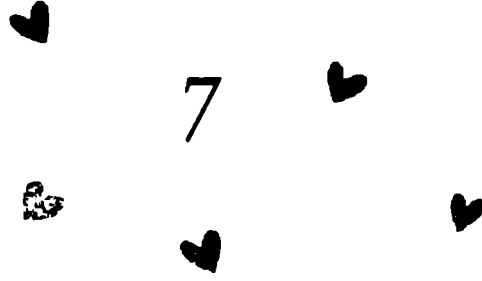
Susuzluğun etkisiyle kendimi kanepeden kaldırıp mutfak tezgâhındaki bulanık musluk suyundan bir bardak su doldurdum. Los Angeles'ta sadece filtrelenmiş su içmek gerektiği söylenirdi ama ben Brita sürahimi aldıktan bir hafta sonra kullanmayı bırakmışım. O şeyin bir şeyi arıttığı yoktu zaten. Gördüğüm tek değişiklik, kabın içinde beliren siyah beneklerdi ve bu da pek iyi bir şey olmasa gerekti.

Sahip olmadığım bir şeyi özlüyordum. Hiç bilmediğin bir şeyi istemek tuhaftı. Ama aşk böyle bir şey değil miydi zaten? Görmediğin, dokunamadığın, hatta açıklayamadığın bir şeye inanmak. Tıpkı kalbin kendisi gibi; orada var olduğunu biliyorduk.

Arka kapıya yürüyüp avluya baktım. Boş ve sessizdi. Üstümde gök, gece yarısı bulutlarıyla ağırlaşmıştı.

"Acaba özler miyim?" diye düşündüm. O yeni şeylere açık olma hissini. İçimde bir yerde, her an her şeyin olabileceğini bilme hissini. Havalimanında ya da eczane kuyruğunda biriyle çarpışma ihtimalini. Bardaki üç tabure ötedeki adamın bu gece beni evine götürebileceğini. Bir sonraki büyük maceranın küçücük bir kâğıt parçası kadar uzağımda olabileceğini.

Bekârlık piyango oynamaya benzerdi. Çoğu zaman tüm yolculuktan elinde kalan şey, bakkaldan aldığın bir paket cipsle altılı bira olurdu. Ama bir yandan da hep bir ihtimal vardı. Ne kadar küçük olursa olsun, tek bir kâğıtla her şeyi kazanma ihtimali.

Martin, üç gün.

Metroyu yakalamak için merdivenleri koşa koşa indim ve zaten 1. Bölge'deki sete geç kalmıştım; beni Paris'in bir köşesine attıkları mahalleden tam yarım saat uzaklıktaydı. Üç haftadır buradaydım; yepyeni patronum Irina'nın bir çekimi için asistanlık yapıyordum. Fransa'ya uçmadan sadece on gün önce Kendra'nın yerini almıştım ve şimdi dünyanın öbür ucunda arayı kapatmaya çalışıyordum.

"Mecbur kaldığımızda, çok ani bir bildirimle bir ay yabancı bir ülkede yaşamak hakkında ne düşünürsün?" diye sormuştu Irina mülakatta.

Jilet gibi siyah saçlarına, orta yerinde keskin ütü çizgileri olan kusursuz havuç pantolonuna ve yakası hafif kalkık, kolalanmış beyaz düğmeli gömleğine baktım. Bu kadar özenle oluşturulmuş bir kadın spontane olabiliyorsa, ben de olabilirdim.

"Harika fikir," demiştim. Murph'ü düşündüm ama anne babamı çok severdi; o yüzden sorun olmazdı.

Ve işte buradaydık.

"*Excusez-moi! Excusez-moi!*" Birden durdum; elli yaşlarında, bakımlı küt kesim saçları olan bir kadın yerdeki bir mektubu işaret ediyordu. Tanrım, Fransız kadınlar gerçekten nasıl iyi gözükceklerini biliyordu.

* (Fr.) "Affedersiniz," anlamına gelen cümle.-çn.

"C'est le tien!" diye devam etti.

Zarfı yerden aldı. İçinden bir not çıktı: *Martin, üç gün.*

Normalde ilgimi çekerdi. Yabancı bir ülkede üç gün kulağa iyi bir macera gibi geliyordu ama maalesef çoktan gecikmişim ve Martin'in kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Kapılar kapanırken tam vaktinde metro vagonuna kendimi attım. Film kısıtlı bütçeye sahipti (filmler bütçeleri iki yüz milyon dolar olsa bile her zaman kısıtlı bütçeye sahip olurdu), bu yüzden beni 16. Bölge'ye, oyuncuların ve önemli ekip üyelerinden epey uzakta bir yere yerleştirmişlerdi. Dert etmedim. Paris'e ilk gelişimdi ve haritaları çabuk öğrendim. İkinci sınıftan beri yön duygum kuvvetliydi ki buna Palisades'den kaçıp gitme ihtiyacı da diyebilirdik. Babam bunu maceraya çevirmeme yardım ederdi; beni Point Dume'u geçen bir sahile ya da yeni bir dondurmacıya götürürken haritayı kucağıma açardı ve ben de önüm serilmiş Los Angeles'a bakardım.

Tuileries/Pyramides durağında inip koşarak caddeden karşıya geçtim. O gün Ritz Paris'in yanındaydık; aynı isimli efsane otelin önündeki Place Vendôme'da çekim yapıyorduk. İkonik. Ne zaman o pürüzsüz gri taşlara, şık Fransızlara bakıp o fısıltı gibi güzel dili duysam, ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Dünyanın en meşhur film seti olan şehirde, gerçek bir film setindeydim.

Film, Audrey Hepburn'ün oynadığı 1964 yapımı *Paris'te Aşk Başkadır*'ın yeniden uyarlamasıydı. Stüdyo Audrey'nin hologramını kullanmak istemişti ama Irina onları gerçek bir yıldız adayının daha iyi olacağına ikna etmişti: "Basın turu için birine ihtiyacınız var. Ne yapacaksınız, odaya duman yansıtıp *Variety* muhabirlerine mi soru sorduracaksınız?" Ama her zamanki gibi, yıldız adayımız Audrey'nin hayaletine yaklaşamıyordu. Bana sorsalardı (ki tabii ki soran olmadı) "Ciddi misin?" derdim.

Rue de Rivoli'den hızla ilerleyip altı sokak ötede bir Starbucks'a girdim. Settekilerin hepsi kahve istiyordu, hem de illa Starbucks olacaktı. Paris, Amerikalılardan hoşlanmayan ama

* (Fr.) "Bu senin," anlamına gelen cümle.-çn.

Amerikan zincirlerini seven bir şehirdi. Bence Parisliler gizliden gizliye o seçenek bolluğunu seviyordu: Yulaf sütü, tarçın ve stevia mı? Mükemmel.

Sıranın önüne geldim ve elimdeki listeyi uzattım. Asistanlardan biri siparişi Fransızcaya çevirip yazmıştı; her gün bu kâğıdı yanımda getiriyordum. Bu sistemi kurmadan önce sipariş vermem yarım saati bulurdu.

Kasiyer hesabı geçerken ben de telefonumu kontrol ettim. Irina'dan neredede olduğumu soran iki mesaj, yönetmenin asistanı Marguerite'ten de siparişe bir üçlü espresso ekleyebilir misin mesajı vardı. Baristayı yakalayıp eklettim.

Sete vardığımda Irina huzursuzdu. Öğrendiğime göre, rahat olduğunda oturma, sana bir şeyler fırlatmak istediğindeyse ayakta durma eğilimi vardı. Ben geldiğimde mekânı arşınılıyordu.

"Nihayet," dedi. Ellerini ver bakalım dercesine uzattı ve ona yığından yulaf sütlü misto kahvesini uzattım.

Soluk tenli, on sekizini bir gün bile geçmemiş gibi görünen ama aslında otuz bir yaşında olan Fransız kız Marguerite, elimdekilerin kalanını alıp sahiplerine dağıttı.

"Saat kaç oldu?" diye sordu Irina.

Telefonumu çevirip ekrana baktım. "Sekiz otuz beş."

"Ve çağrı kaçtıydı?"

Ona baktım; cevap vermek gereksiz geldi.

"Özür dilerim," dedim. "Daha erken çıkmaya başlarım."

Beni süzdüğünü ve tavrının cezalandırıcıdan anlayışlıya döndüğünü görebiliyordum.

"Peki," dedi. "Git kendine bir bardak su falan al. Yüzünün böyle kızarmasını sevmiyorum, hoş durmuyor."

Kendi kahvemi arkasındaki boş sandalyeye bıraktım ve günün atıştırma ve yiyeceklerinin dizildiği uzun ikram masalarına yöneldim. Dışarıda çekim yaptığımız için alanı kapatacak küçük bir çadır kurmuşlardı; bu çadır Irina, yönetmen ve diğer büyük patronların günün sahnelerini izlediği yer olan karargah-tan ya da komuta merkezinden yaklaşık on beş metre uzaktaydı.

Irina bana da bir sandalye ayarlamıştı; ne zaman onunki kurulsaydı, benimki de hemen arkasına kurulurdu.

Amerika'da ikram masaları çoğunlukla klasik atıştırmalıklardan oluşurdu: granola barlar, meyve tabakları, patlamış mısır ve cipsler. Bütçeye göre geniş öğle/akşam menüleri olurdu: salatalar ve sandviçler ama basit şeyler. Fransa'da ise burası bambaşka bir âlemdi. İlk çekim günümüzde öğle yemeğimiz poşe somon, taze yeşillik ve ot salatası, baget ekmekler, sekiz farklı çeşit peynirden oluşuyordu; tatlı olarak da crème brûlée vardı.

Tüm Fransız filmlerinde ikram masasında şarap bulunurdu; Amerikan yapımlarında ise buna izin verilmezdi.

Soğutucunun üstünde oda sıcaklığında bir su şişesi bulup memnuniyetle kafaya diktim.

Başımı kaldırıncayla, Audrey Hepburn karakterinin aşkı olan William Holden'ın rolünü oynayan aktörü kahve standında gördüm.

Bana başıyla selam verdi; ben de karşılık verdim. Adı Jacques'tı; on sekiz ay önce bir Marvel filminde oynamış bir Fransız oyuncu, şimdi daha prestijli bir iş peşindeydi.

Bir de onun dublörü vardı.

Ne zaman yeni bir sahnenin mizansenini ya da ışık ayarı yapılması gerekse, bu adam Jacques'ın yerine geçerdi; Jacques ise kostümünü değiştirmeye, saç-makyaja ya da Brezilyalı kocası Lucas'la karavanında yüksek sesle tartışmaya giderdi.

Dublör yandan ve arkadan bakınca Jacques'a benziyordu ama önden bakınca yüzü daha yuvarlak, yüz hatları daha belirgindi ve daha az derli topluydu. Bir de gür bir sakalı vardı. Adı da tabii ki Martin'di.

Her şeyi akışına bırakmaya karar verdim. Normalde kâğıdı alınca hemen işe dahil olur, harekete geçerdim ve anında suç ortağına dönüşürdüm. Sahaya gönderilmiştim; payıma düşen rol belliydi. Bu sefer hiçbir şey yapmazsam, hatta belki hafif karşı koyar gibi görünürsem ne olacağını görmek istedim. Martin'e özel bir çekim duyduğumu söyleyemezdim. Pek konuşmazdı ama sonuçta dublördü.

Gün tantanasız geçti. Avludaki sahneler güzeldi. Paris'in dış cepheleri yıllar içinde pek değişmemişti –dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar çok imar kuralı ve düzenleme vardı sanırım– ve bu da sakinleştirici, bütüncül bir etki yaratıyordu. Gri ve bej taşlar bir araya gelip soğuk nötr bir şehir oluşturuyordu. Bu kadar düzenli bir şeyin bu kadar güzel görüldüğünü hiç görmemişim.

Filmin başrolü Lily bu gri tonlara kontrast olacak biçimde fuşya bir ceket etek takımı giymişti. Belinden oturtmalı, uyumlu bir şapkayla tamamlanmış bu kombin, orijinal *Paris'te Aşk Başkadır*'da Audrey'nin giydiği ikonik limon yeşili ceket etek takıma bir saygı duruşuydu. Bu arada uyarılmanın adı sadece *Aşk Başkadır* olacaktı.

Lily büyüleyiciydi.

Jacques, fuşya bir mendille süslenmiş dar kesim bir Prada ceketle sahneye çıktı. İkisini avluda salınarak ilerlerken izlemek, bembeyaz bir tuvale vurulan ilk cesur kırmızı darbeye tanık olmak gibiydi.

Sanat, diye düşündüm. Bu kadar canlısını hiç görmemişim.

Günü bitirdiğimizde güneş alçalmış, yani saat dokuzu geçmişti. Fransa'da yazın neredeyse 22.00'ye kadar hava aydınlık olurdu, yani şehir uyumadan önce her tonda pastel renge bürünürdü. Sarıdan pembeye, mordan bebek mavisine yavaş bir ritüel gibiydi. Sette Fransız sinemasında en kolay işin ışık bölümüne olduğuna dair şakalaşırlardı.

Bekleyen bir arabaya kutular taşıyan Marguerite'i gördüm.

"Başka bir şey lazım mı?" diye sordum Irina'ya. Zorlandığı belli olan Marguerite'i işaret ettim. "Yoksa ona yardım edeceğim."

Irina baktı. "Onları kaldırmanı istemiyorum," dedi. Beni süzdü. "Ya kendini sakatlarsan ve yarın gelemezsen?"

Marguerite'e tekrar baktım. Martin yetişmişti ve şimdi kutuları birlikte yüklüyorlardı.

"Gördün mü?" dedi Irina. "Bırak bir erkek yapsın. Böylece en azından bir işe yararlar."

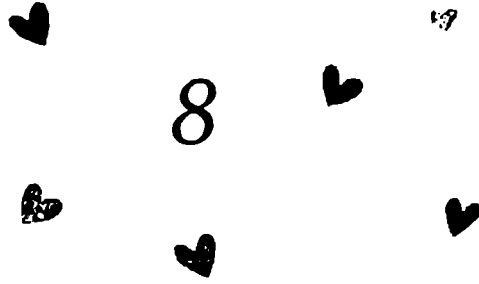
Ertesi günün programını konuştuk, sonra iyi geceler dileyip sırt çantamı omuzlayarak metroya doğru yola koyulmaya hazırlandım. Akşam ılıktı, yürümek sorun değildi ama kaldığım yere varmadan önce kaç kez (üç) aktarma yapmam gerektiğini düşünmek bile çekilmezdi.

“Seni bırakayım mı?”

Martin bir Vespa’yla yanıma yanaştı. Onu Fransız sanıyordum ama konuşunca aksanı olmadığını fark ettim. O da benim gibi Amerikalıymış.

Sırt çantamın ağırlığını ve sayısız metro basamaklarını düşündüm.

“Lütfen,” dedim ve arkasına atladım.

Martin beni krep, patates kızartması servis eden, buz gibi biralar içebileceğimiz evimin yakınlarındaki bir kafeye götürdü.

Sorbonne'da oyunculuk okuduğunu ve Paris'te çalışma vizesiyle kaldığını öğrendim. Yirmi beş yaşındaydı, benden dört yaş küçüktü. Konuşurken onda tanıdık gelen bir sıcaklık vardı, sanki Paris sokaklarına ısınlanmış bir oduncu gibiydi.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Çoktan birkaç tur içki içmiştik.

"Irina'yla çalışmaya yeni başladım," dedim. "Yani şimdilik bu."

Doğrusu, söz konusu kariyer olunca kendimi rüzgârda savrulan bir tüy gibi hissediyordum. Hırslı olmadığımından değildi, çok çalışırdım; güvenilir ve çözüm odaklıydım. Uzun saatler ya da angarya işleri dert etmezdim. Meşgul olmayı severdim. Ama bu enerjiyi tam olarak nereye yöneltmem gerektiğinden emin değildim. Sanki basamakları çıkmak yerine hep yana adım atıp duruyordum. Şimdiye kadar üç farklı sektörde asistanlık yapmıştım, Hollywood'da ise iki farklı pozisyonda. Bir şeye doğru ilerliyor olmalıydım ya da en azından ilerliyor olmalıydım. Ama işimi seviyordum, en azından bunu biliyordum. Her an üretken olmamı gerektiren ve aynı zamanda çevik ve anda kalmam isteyen bir işimin olmasını seviyordum.

"Daha önce bir kanalda asistanlık yapıyordum ama bana fazla kurumsal geldi. Patronum hoş biriydi ama ofis politikalarıyla pek uyuşamadım."

“Sette de politika çok,” dedi Martin. “Aklını kaçırsın. Karar-gahın bile oturma planı var. Kimin kahve sipariş edebileceğine kadar uzanan bir hiyerarşi var!”

“Gidip kahveleri alan kişi olarak söylüyorum,” dedim, “buna minnettarım.”

Martin bir yudum bira aldı. Bu ânın biraz uzamasına izin verdik.

“Galiba ben aksiyonun olduğu yerde olmayı seviyorum,” dedim. “Ve bunun içindeyken işimin ne olduğuna da pek takılmıyorum. En alt basamakta olduğumu biliyorum ama kimin umurunda? Sonuçta buradayım.” Etrafı işaret ettim, bu cıvıl cıvıl kafeyi, gülüşen çiftleri, sigara dumanını, damalı masa örtülerini. Bu yabancı ama tanıdık şehrin kokusunu ve nabzını hissediyordum.

Bir yudum daha aldı. “Mantıklı cevap.”

“Sen ne kadardır Paris’tesin?”

“Neredeyse altı yıl,” dedi. “Mezuniyetten sonra üç ayda bir ülkeden çıkmam gereken bir süre oldu ama şimdi çok daha kolaylaştı.”

“Yoksa evlendin mi?”

Bana gülümsedi. “Aslında evet. En yakın arkadaşım Fiora’yla. Birlikte yaşamıyoruz ve beraber değiliz; onun bir kız arkadaşı var. Ama Fransız makamları bunu gayet makul buluyor gibi.”

“Evet, Fransızlar hakkında bunu duymuştum.”

“Bu seni ürkütüyor mu?”

O âna kadar ortada pek romantik bir hava olmadığını fark ettim. Kâğıt yüzünden var sanmıştım ama aslında bunu bilmesem, mesai sonrası iki çalışanın arkadaşça içmeye çıktığını düşünürdüm.

“Niye ürkütsün ki?” diye sordum.

Martin başını onaylarcasına salladı. “Daha önce Paris’e geldin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Avrupa’ya bile hiç gelmedim.”

Kıkırdadı. “Uykuya ne kadar değer veriyorsun?”

“Beş para etmez.”

“Harika cevap.”

Bir hafta sonu boyunca Martin beni her yere götürdü. Malum yerlerin hepsine: Eyfel'in tepesine, Notre-Dame'a; 1920'lerin sanatçılarına ilham veren şeyi anlamak için Montparnasse'ta bir kafeye. Gotik katedral Saint-Denis Bazilikasını gezdik ve spor ayakkabımın tabanı pes edip ayakkabıdan ayrılana kadar Seine boyunca yürüdük.

"Ben seni taşıyım," dedi Martin, beni sırtına alırken. Yaklaşık bir dakika ilerleyebildik; sonra ayakkabımın tabanı havada sallanırken kahkahalar içinde bir taksi çevirdik.

Seks hayranlık uyandırıcı değildi ama öyle olması da gerekmiyordu. İyiydi ve tüm şehirlerin içinde bu şehirde, bu deneyimi ten tene yaşadığım için mutluydum.

Geçmişte çoğu zaman seks beni biraz ortamdan kopuyormuş gibi hissettirirdi; sanki başka birine dönüşüyor ya da kıyafetlerim çıkar çıkmaz oradan ayrılıyordum. Sevmediğimden değildi, sadece kendi zevk alışımından daha çok keyif alıyordum. Sanki uzaktan kendimi izliyordum, seksi olan şey bunun oluyor oluşuydu, yani seksin!

Paris'te olmak... Her zaman fiziksel eylemin kendisi değil, iki insan bedeninin o uğultusu, o his... Ben olayın hikâyesini seviyordum; olup biten hakkında anlatacağım, zaten anlatmakta olduğum hikâyeyi.

Ardından balkonunda bir sigarayı paylaştık. Martin, Montmartre manzaralı, 17. Bölge'nin sınırında yaşıyordu. Üzerimde mavi, beyaz DODGERS yazılı onun gömleği vardı.

"Amerika'yı hiç özlüyor musun?" diye sordum.

Durdu, sigaradan derin bir nefes çekti. Üzerinde eşofman altı ve düz beyaz bir Hanes tişört vardı. Son altı yılda tek bir kıyafet mi almıştı, yoksa Paris'te giydiği her şeyin önceki hayatından kalma mıydı? Merak etmeden duramadım.

"Bazen," dedi. "Mesela pazar günü yol kenarında bir lokantaya gitmek istersem ya da oturup futbol izlemek istersem falan. Belki bazen Amerika'da her şeyin daha pratik oluşunu özlerim. Mesela kapıların iki yöne de açılmasını."

Ona anlamlı bir bakış attım.

“Ayrı ayrı sadece içeri açılan ve sadece dışarı açılan kapıların olması çok saçma,” dedi. Elleriyle tarif etti. “Neden burada standart bu şekilde bilmiyorum.”

“Sadece bu mu?”

Martin nefesini verdi. Dumanın kokusunu aldım; taze, yeni, biraz da baş döndürücü geldi.

“Hayır, özlediğim çok şey var. Ama hiçbirini bir yere gitmiyor. Bir gün geri döneceğim ve kapılar hâlâ iki tarafa açılıyor olacak.”

Gülümsedi. Ben susunca devam etti:

“Umarım döndüğümde orada senin gibi birini bulurum. Her şeyi güzelleştiriyorsun, Daphne. Hem de çok.”

Bana doğru yürüyüp ellerini belime doladı. Eğildi, ben de onu usulca öptüm; sonra başının omzuma yerleştiğini hissettim. Stüdyo dairesine göz gezdirdim; dağılmış çarşafklar, dışarıdan söylenmiş Hint yemeği kapları –kırmızı ve yeşil köri, mango chutney sosu– bir de Musée d’Orsay broşürü, gözüme çarpanlardan bazılarıydı. Sadece üç günde ne kadar çok şey yaşanmıştı.

“Seni özleyeceğim,” dedim ve bunu içtenlikle söyledim.

Onun memleket özleminin ya da benimkini ikimizin içinde atan bir kalp atışı gibi hissettim ve bu hissi de özleyeceğimi anladım. Paris’te, yirmili yaşlarda ve beraber kaybolmuş olmanın o kendine has hissini unutmam mümkün değildi.

9

Ertesi gün Jake aradı. Murphy sehpanın yanında dimdik oturmuş, sesi kısık televizyona sanki kanalı değiştirmek istiyormuş gibi bakıyordu. Haklıydı da çünkü *House Hunters* açıktı.

Telefon tam üçte çaldı, günün tam ortasında.

Açtığımda, "Alo," dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "İşteyim."

Bu sadece kısmen doğrudu. Evdeydim ama Irina'nın bir sonraki çekimi için bütçeyi gözden geçiriyordum. Arada bir kolay para kazanmak için yabancı bir reklamın yapımcılığını üstlenirdi. Kolay bir iş olsa da gün sonuna teslim edilmesini istiyordu.

"Doğru, tabii, kusura bakma. Uzatmayacağım."

"Hiç sorun değil. Sesini duymak güzel."

Bunu içtenlikle söylüyordum. Sesi telefonda sıcaktı.

"Harika. Şöyle: Bu akşam bir stand-up gösterisine biletim var. Açık havada, Hollywood'da. Hani kim şehirdeyse çıkar, kısa bir set yapar, o tarz bir şey. Kimin geleceğini asla bilemiyorsun. Bu gece Seinfeld çıkabilir diye bir söylenti var."

Kendi kendime gülümsediğimi hissettim. "Cidden mi?"

"Benimle gelmek ister misin?"

"Evet," dedim. "Kesinlikle." Kendra'yla akşam yemeği için sözüm var gibiydi ama buna sevinirdi. Birincisi Jake'le tekrar buluşuyordum. İkincisi zaten randevularımızın üçte ikisini o iptal ederdi.

"Seni alabilirim," dedi Jake. "İstersen. Ya da orada buluşuruz, tercih senin."

“Beraber gidelim,” dedim. “Direksiyon becerilerini ölçme şansım olur.”

Güldü. İçten bir kahkahaydı. “Pekâlâ. Adresini mesaj at, yedide kapımdayım. Uyar mı?”

“Uyar,” dedim.

Saat yedi olmadan kapımdaydı.

Kapıya peş peşe iki kez vurdu. Ben hâlâ kotumun tek bacağı dışarıda, maskara sürüyordum. Murphy yataktan kıpırdamaya bile tenezzül etmedi.

“Bir saniye!” diye seslendim.

Neden erken gelmişti ki? Herkes bilir ki restorana tam zamanında, birinin evine ise biraz daha geç gidilirdi. Göğsümün altında küçük bir alarm çalışıyordu. Nefesimi düzene sokmak için bir an durdum.

Kotumu ilikledim, kısa turuncu kazağımı üstüme geçirdim, ayakkabılarımı giymeden kapıya gittim.

Jake dışarıdaydı, üzerinde kot pantolon ve lacivert bir kazak vardı.

Ellerini arkasına koymuş ve gözlük takmıştı, işte bu yeniydi. Yakışıklı görünüyordu ve Gracias Madre’deki hâlinden daha olgundu. Yılların izi yüzünden okunuyordu sanki. Her halükârda çekiciydi.

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba.” Kapıyı biraz daha araladı. “Harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler. Buyur, kusura bakma, içeri gel.”

Kapıyı tutup Jake’in yanımdan içeri süzülmesine izin verdim. Arkadan kapı şak diye kapandığında içeri serin bir esinti doldu.

“Bana bir saniye ver,” dedim. “Neredeyse hazırım.”

Jake etrafa bakınıyordu. Ortalık derli topluydu, gelmeden önce biraz toparlamıştım ama yıllar içinde biriktirdiğim ıvır zıvır yüzünden buranın tamamen düzenli görünmesi zordu. Mekâna göre fazla eşya vardı.

"Sevdim," dedi Jake birden. "Burada yaşadığını hissettiriyor." Güldüm. "Yaşıyorum tabii."

Yatak odasına geçip ayakkabılarımı buldum; kahverengi deri platformlar. Los Angeles'ın olayı şu ki aralığa kadar yaz gibi hissettirirdi. Ama bu gece alışılmadık biçimde serindi. Ayakkabıların ucu kapalıydı.

"Sana bir şey ikram edeyim mi?" diye seslendim.

"Yok, iyiyim," dedi. "Hazır olduğunda yola çıksak iyi olur."

Bir dudak parlatıcısını, bir kredi kartını ve kimliği el çantama attım; salona dönüp tezgâhtan anahtarlarımı kaptım ve dışarı gelmesi için işaret ettim.

Arabaya doğru yürüdük. Bu üzerinde tek bir çizik bile olmayan siyah bir BMW idi.

"Görünüşe göre, tekrar sapasağlam olmuş," dedim.

Gülümsedi. "Marigold'u evde bıraktım."

"Marigold?"

"Senin aksine ben bir feministim. Arabalarım dişidir." Bana gülümsedi. "Eski bir Chevy'm var, sık sık arıza yapar."

"Ha."

Jake benim için yolcu kapısını açtığında içeri süzüldüm. Araba çam kozalağı gibi kokuyordu; orta aynaya bakınca sallanan ağaç şeklinde bir araba kokusu gördüm. O sürücü koltuğuna yerleşirken parmağımla araba kokusunu hafifçe ittirdim.

"Hâlâ bunlardan ürettiklerini gerçekten bilmiyordum."

"Hadi ama," dedi. "Ben Kuzeybatı Pasifik çocuğuyum. Gittiğim her yere biraz orman götürmeyi severim."

"Portland?" diye sordum.

"Seattle," dedi.

"Hiç gitmedim," dedim. "Tek bildiğim, *Grinin Elli Tonu*'nda gördüklerim."

Bana dik dik baktı. "Şehrimizin akla gelebilecek en isabetli temsili. Harika bir iş."

Jake arabayı çalıştırdı ve Sunset'e çıkıp oradan Hollywood Bulvarı'na döndük.

Hollywood, bana göre, Los Angeles'ın en berbat kısmıydı. Sokağın iki yanı yıldız plakalarıyla kaplıydı, normalde turist kaynardı ve Madame Tussauds sergisiyle Hard Rock Cafe gibi ikonik noktalara ev sahipliği yapıyordu. Bu gece ortalık ergen doluydu; bir de üstlerinde STEWART FAMILY VACATION yazan, aynı bol kesim tişörtlerden giymiş birkaç aile vardı. Bir çift, çömelip yerdeki bir yıldız işaret ederek fotoğraf çektiyordu ama üstünde yazan adı seçemiyordum. Dolly Parton kitleleri çeki-yordu. Bunu da Jake'e söyledim.

"Onun Hall of Fame'de* iki yıldızı olduğunu biliyor musun?" dedi. "Çoğu kişi bilmez."

"Bilmiyordum," dedim. "Benim bildiğim tek şey, Hollywood'un Los Angeles'ın Times Square'i olduğu."

"Doğru," dedi. "Gerçi New York hakkında da çok şey bilmiyorum. Birkaç kez gittim, son birkaç gidişimde de Brooklyn'den dışarı çıkmadım."

"Brooklyn'i severim," dedim. "Orada yaşamak istedim ama olmadı."

"Her şeyi yapamayız sonuçta, değil mi?" Şerit değiştirdi. "Burada büyümek nasıldı?"

Soruyu düşündüm. Bazıları Los Angeles'ta büyümeyi Hawaii'de büyümek gibi sanıyordu ya da bitmeyen bir 90210 bölümü gibi. Gündüzleri palmiye ağaçlı Beverly Hills caddelerinde alışveriş, geceleri sahilde kamp ateşi. Doğrusu, bunların ikisi de vardı ama burada yaşayınca Beverly Hills sadece bir banliyö, sah-il de başını en az belaya sokarak içebildiğin bir yer oluyordu.

Elimle arkamızı işaret ederek, "Ailem Palisades'de yaşıyor," dedim. "Brentwood'da okudum. Normaldi, sanırım. Annemle babam normal olması için çok uğraştılar. Ama yine de zengin çocuklarla dolu bir kasabaydı."

"Sen zengin miydin peki?" Jake omzunun üstünden bakıp Fountain'a doğru sola döndü.

* Hollywood'daki ünlülerin isimlerinin kalıcı olarak işlendiği, yıldız şeklindeki plakaların bulunduğu meşhur kaldırım. -yhn.

Sorunun yanlı olmadığını, belirli bir cevap beklemediğini fark ettim.

“Hayır, hiç. Yani sıkıntı yaşamadık. Bildiğim kadarıyla ailem faturaları hep öderdi. Ama tatile çıkmak yerine yolculuğa çıktık ve bir dersten A alınca Prada çanta falan gelmezdi. Eğer kastettiğin buysa tabii.”

Jake gülümsedi ama bir şey demedi.

“Çok fazla paraları olsa bile bu tarz bir şey yapmazlardı zaten. Öyle aşırı gösterişli tipler değiller ve sanırım bana da geçti bu.”

“Sen gösterişli biri değil misin?”

“Duş jelim bittiyse onun yerine bulaşık deterjanı kullanırım.”

“Bence bu gösterişli olmamak değil,” dedi Jake. “Bu sende ciddi bir terslik olduğu anlamına geliyor.”

Bana yan gözle baktı, ben de kafamı koltuğun başlığına yasladım.

“Peki ya sen?” diye sordum.

“Babam mühendisti. Bir süre Amazon’da çalıştı ve bir sürü girişimde de çalıştı. İyi kazandı, hatta birkaç yıl önce emekli oldu. Annemin de Madison Park’ta bir dükkânı var. Seramik, takı ve çok talep gören bir dizi marihuana ürünü satıyor.”

“Güzelmış,” dedim. “Ne zamandır var orası?”

“En az yirmi yıldır. Bir sürü farklı evreden geçti. Bir ara marketti mesela.”

Jake bir kez daha sola döndü ve bir otoparka girdik. İçeride arabalar kuyruk olmuştu, boynumu uzatıp bakınca mekânın tıka basa dolu olduğunu gördüm. Dar siyah kotlu, atletli, bereli kızlar sürü hâlinde içeri akıyordu. Sağda, siyah tişörtlü, kargo pantolonlu bir adam bize bir fiş uzatıp ancak bir motosiklete yetecek gibi görünen bir yere arabayı düz ileri park etmemiz için yönlendirdi.

Jake mucize eseri arabayı oraya sığdırmayı başardı.

“Pekâlâ,” dedim. “Sen harika bir şoförsün.”

Binalar arasındaki geniş bir geçit komedi kulübüne dönüştü-

rülmüştü. Ortada bir sahne ve etrafında kademeli, dairesel bir oturma düzeni vardı. İki yanında tuğla duvarlar, yukarıda ise üzerine yıldızlar yansıtılan beyaz ipek bir tente bulunuyordu.

“Burası gerçekten çok iyi,” dedim Jake’e. “Bayıldım.”

Gülümsedi. “Değil mi? Daha önce gelmemiştim ama iş arkadaşlarım tatil zamanı gelmişler, o zamandan beri öve öve bitiremiyorlar. Mekânı bu hâle getirmeleri çok hoş.”

Los Angeles’ta gitmediğim bir yere her gidişimde, şehirde ne kadar saklı harika olduğuna tekrar şaşırıyordum. Gözden ırak duran ne çok kültür vardı. Bazen burası sadece reklam panoları ve Tesla’lardan oluşuyor gibi görünüyordu ama özellikle son on yılda, işlerin çeşitliliği inanılmaz artmıştı. Şehir merkezi; yerleştirme sanatı, füzyon yemekleri ve evet, bir çöp katmanı için de bir sığınak. Benim ömrümde Los Angeles’m olmadığı kadar, New York’un ise eskiden olduğu gibi sahibiydi. Ve bakmasını bilersen, her şey orada keşfedilmeyi bekliyordu.

Salonun sol tarafında iki kişilik bir masaya yerleştik, bir garson hemen gelip içki siparişimizi aldı.

“Tekila soda,” dedim.

Jake başıyla onayladı. “Bana da aynısından.”

“Votka seviyorsun sanıyordum.”

“Seviyorum ama ne içtiğimin pek bir önemi yok. Yeni şeyler denemeyi de severim. Çok seçici değilim, en azından alkol konusunda.”

Bir an kalabalığı inceledim. Sağımızda yaşça büyük bir çift vardı, turist olduklarını düşündüm. Adam sürekli üstteki tente tavana işaret ediyordu ve kadın da ona sokulup tişörtünden çektiyordu.

Ancak bekârlığa veda ekibi olarak nitelendirilebilecek bir grup vardı; rahat, sarhoş ve birbirlerinin isimlerini gereksiz derecede yüksek sesle bağırıyorlardı.

Jake omzuma dokundu. “Sanırım şu, işletmenin sahibi,” dedi.

Baskılı tişört ile kot giyen yakışıklı bir adam soldaki birkaç masanın etrafında dolanıyordu. Birinin elini sıktı.

“Burası ilginç bir ortam,” dedim. “Komedi sever misin?”

“Evet,” dedi kesin, neredeyse kararlı bir tonla.

“Buraya ilk taşındığımda, diğer asistanlarla her çarşamba iş çıkışı Comedy Store’a giderdik. Birimizin şirket Amex’inden pizza alır, sonra konvoy hâlinde oraya geçerdik. Biletler yirmi dolardı; bazen patronlarımızda bilet olurdu ve inanılmaz komedyenler izlerdik.”

Seinfeld’in bu gece burada çıkacağına dair söylentiyi hatırlıyordum. Mekân ağzına kadar dolu görünmediğinden pek olası gelmiyordu ama yine de merak uyandırıcıydı.

“Bütün ustalar,” diye devam etti, “LA sahnesinin (ve muhtemelen New York’un da) eğlenceli kısmı şu: En büyük isimler bile yeni malzemelerini denemek zorunda. Özel çekimden ya da turneden önce yerel kulüplerde çalışırlar. Her hafta gelersen, şakaların nasıl demlenip ‘tam kıvamına’ geldiğini görürsün.”

Jake hareketlenince elleriyle konuşmaya başlıyordu. Bana ve sahneye doğru işaret ediyordu; avuçları açılıp kapanıyor, kolları resmen dans ediyordu.

“Komedide mi çalışıyorsun?” diye sordum.

“İronik ama drama tarafındayım,” dedi. “Açıkçası, kariyerimin başında Netflix’in drama bölümünün büyük bir yöneticinin masasına bir işim ulaştı ve oradan sonrası geldi. Sevmiyor değilim. Seviyorum da. Komedide tonla drama, dramada da tonla komedi var. Durum komedilerini ayrı tutarsak bu iki evren eskisi kadar farklı değil bence. Hepsi birbirine karışıyor.”

Garson içeceklerimizle yanımıza geldi.

“Harika,” dedi Jake. “Teşekkürler.” İçecekleri garsonun elinden aldı.

“Başka bir isteğiniz var mı?” diye sordu garson.

Jake bana baktı.

“Şimdilik iyiyiz,” dedim. “Teşekkürler.”

Mikrofon bir cızırtıyla çalıştı, sonra sahnede bir adam belirdi.

“Herkes merhaba, hoş geldiniz! Hollywood’un bu küçük köşesine geldiğiniz için teşekkürler. Her zamanki gibi bu gece

sizin için harika bir gösterimiz var. En iyilerin en iyisi burada. Her cumartesi sahnedeyiz ve çarşamba gecesi özel programımızı desteklemek isterseniz web sitemize bekleriz. Pekâlâ. İlk konumuz: Vie Rosen!”

Kalabalık alkışlayıp bağırmaya başladı.

Jake’e döndüm. “Yüzü tanıdık geliyor.”

“Harikadır,” dedi.

“Vie bir komedyen, televizyon sunucusu ve 2016’daki Last Comic Standing’in kazananı. Netflix için dört özel çekim yaptı ve ‘Can Buy Me Love’ turnesi için tekrar yola çıkmak üzere. Lütfen Vie Rosen’ı selamlayın!”

Jake eğilip kulağıma fısıldadı. “İlk özel gösterisini çekerken Netflix’teydim. Şakalarını çok severim.”

Vie sahneye koşturarak çıktı. Onu daha önce görmüştüm. *Bride Wars* adlı bir programı sunmuştu. Aşırı komikti.

Yaklaşık 1,68 boylarındaydı, ince telli sarı saçlarını atkuyruğu yapmış ve beyaz bir tişört giymişti, altından siyah sütyeni belli oluyordu. Havalı duruyordu. Cumartesi gecesi, dedikodu dolu bir akşam yemeğine karşılık ikinci bir sahne performansını tercih edecek türden biriydi.

“Herkes merhaba, bu geceki komedi gösterisine hoş geldiniz. Nerelerden geldiniz bakalım?”

Kalabalıktan çeşitli şehir isimleri yükseldiğinde Vie her biri için bir şaka patlattı. “Neden tüm iyi üniversiteler küçük kasabalarda? Ülkenin orta kısmında bulunan yerlerin hepsi, bir yandan zengin çocukların sırf üniversite için şehir dışından taşındığı yerler olurken, diğer yandan da o bölgenin kendi gençlerinin kâğıt Walmart gibi yerlerde çalıştığı şehirler hâline geldi. Belki eğitime lakros oyuncularının kokain alışkanlıklarına yaptığımızdan daha çok yatırım yapsak daha iyi durumda olurduk.”

Onun tarzı tam olarak şakalar üzerine kurulu değildi, daha çok bir şeyleri ifşa etmek üzerineydi. Aldığı her kahkaha, ki çok alıyordu, rahatsız edici gerçeklerin açığa çıkmasında saklı doğal komediyle doluydu. Gündelik hayatta görmezden geldiğimiz ya

da görüp de dillendirmediğimiz şeylerdi. Meğer bu bir rahatla-
ma komedisiymiş. İçinden geçirip yüksek sesle söylemediklerini
birinin söylediğini duymak iyi geliyordu. Bir kereliğine dürüstçe
konuşulması iyi geliyordu. İçinde bulunduğumuz güncel duru-
mun bu kadar çok göz boyamadan ibaret olması beni şaşırtıyor-
du ve kendisi de bunu söylüyordu.

Vie en fazla on dakika kaldı ve sonra sahneden indi. Onu bü-
tün gece izleyebilirmişim gibi geldi.

“Bayıldım,” dedim Jake’e.

O da sandalyemin sırtına kolunu atarak karşılık verdi.

Sahneye, yirmilerinde Trey Ire adlı bir komedyen geldi ve o
da çok iyiydi. Setindeki en sevdiğim kısım Los Angeles trafiği
hakkındaydı: “Los Angeles trafiği o kadar kötü ki sadece birden
fazla arabası olanların kullandığı şeridi kullanabilmek için bir
ilişkiyi sürdürmüştüm.” Sonra da şunu ekledi: “Yani, LAX’ta biri
şerit değiştirdi diye Pasadena’da sola dönemiyorum.”

Sırada, 2010’lardan karakter oyuncusu olarak tanıdığım kısa
boylu bir adam vardı.

“CHiPs’te oynamamış mıydı?” diye sordum Jake’e.

Başıyla onayladı.

Adam fena değildi ama komedisi biraz demodeydi. Esnememi
bastırdım. Jake fark etti.

“Buradan sıvışıp bir şeyler yemeye gitmek ister misin?” diye
sordu.

“Seinfeld?” diye dudaklarımı oynattım.

Jake dilini üst dişlerinin üzerinden geçirdi. “Evet, o konu,”
dedi. “Seinfeld gelmeyecek.”

“Kesin mi?”

“Fazlasıyla eminim,” dedi. Yüzü suçlulukla buruşurken so-
nunda itiraf etti: “Aslında hiç geleceği yoktu.”

Yüzü karmaşık duygularla düğümlenmişti. Belli ki bunu na-
sıl karşılayacağını kestiremiyordu ve muhtemel sonuçlara göre
hazırlık yapıyordu. Ayrıca sık sık yalan söyleyen ya da bunu iyi
beceren biri olmadığı da çok açıktı.

“Beni dışarı çıkarmak için Seinfeld’i mi kullandın yani?”

Jake başını onaylarcasına salladı. “Yani, minicik bir ihtimal vardı ama dürüst olayım, neredeyse sıfırdı.”

“Seinfeld’i sevdiğimi nereden biliyorsun ki?” dedim. “Belki de tam tersine caydırıcı olacaktı.”

Jake ayağa kalktı, sonra elini uzattı. Avucu sıcak ve nasırlıydı. “Mümkün değil,” dedi ceketimi uzatırken. “Herkes Seinfeld’i sever.”

Düzenleme
Ny.özlem

10

Jake beni Laurel Canyon'daki Pace'e götürdü. Burası çocukluğumdan beri çok sevdiğim bir restorandı, babamla doğu yakasına yolumuz düşerse mutlaka buraya gelirdik. Bayağı sağlam bir akşam yemeği menüsü olan bir İtalyan restoranıydı ama asıl olay atmosferiydi. Kanyonun ortalarına doğru, Pace yolun sağ tarafında yer alıyordu ve son yıllarda, otoparkı ve bitişiğindeki kuru temizlemeciye de bünyesine katmıştı. En iyi masaları ısıtıcı lambanın ve camında YIKAMA VE KATLAMA yazan pencerenin dibindeki yerlerdi.

"Bu kanyon bana bazen doğduğum yeri hatırlatıyor," dedi Jake. "Los Angeles'ta doğayı koklayabildiğim tek yer burası. Orman gibi."

"Tabii yanmadığı zamanlarda."

"Doğru; yanarsa da cehennemi hatırlatıyor."

Bu lafın Jake'in ağzından çıkması beni afallattı.

"Kasvetli," dedim.

"Üzgünüm," dedi. Yüzünden de belliydi. "Senin şakalaşma hızına yetişmeye çalıştım ve hedefi kaçırdım sarırim."

"Doğalsın," dedim. "Bu hoşuma gidiyor."

Gülümsedi. Yanakları pembeleşti.

Yemek yiyorduk; o kırmızı levrek, ben bir kâse linguine marna.

"Sık sık Seattle'a gider misin?"

"Gitmeye çalışıyorum," dedi. "Uzak değil ama hayat yoğun."

Keşke benimkiler buraya daha çok gelse ama seyahat etmeyi sevmiyorlar.”

“Anlıyorum,” dedim. Ailem Florida’ya gitmeyi bile ülke dışına çıkmak sayıyordu.

“Küçükken gezerdik. Kız kardeşim, ben, annem babam. Üst üste iki yaz Avrupa’ya gittik; bir yıl da tatilde Kosta Rika’ya. Ama yaşlandıkça hevesleri azaldı. Annem bahçeyle ilgilenmeyi seviyor, babam da golf oynuyor.” Jake omuz silkti. “Rutinlerinden memnunlar.”

“Birbirlerinin arkadaşlığından da bayağı keyif alıyor gibiler,” dedim.

Jake şarabından bir yudum aldı. “O da var.”

Ben çocukken pek gezmezdik. Noel’de Palm Springs, 4 Temmuz’da Tahoe Gölü, hepsi buydu. Anne babam çoğunlukla açık fikirli, entelektüel insanlardı. En azından Meksika’yı önceliklendirdiklerini sanabilirdiniz ama seyahat pahalıydı ve bizi tanımlayan şeylerden biri değildi.

“Makarnan nasıl?” dedi Jake kâseme doğru eğilerek.

“Güzel,” dedim. Ona baktım. “Bir lokma ister misin?”

Başını onaylarcasına salladı. “Evet, lütfen.”

Jake duygularını söylemekten çekinen bir adam değildi. Bir kâse makarnanın üstüne eğilip teklif edilen lokmayı kabul eden biriydi.

Çatalıma biraz makarna doladım ve ona uzattım.

Hiç duraksamadı, ağzını çatala yaklaştırıp makarnayı kaptı.

“Leziz,” dedi ağzının kenarında kırmızı sosla.

Gülüp başımı iki yana salladım.

“Ne?”

“Hiç,” dedim. “Sadece çok dürüstsün.”

Jake gülümsedi “Bunu iltifat sayıyorum.”

Bakışı yüzümde gezindi, dudaklarıma inip tekrar yukarı çıktı. Aramızda bir şeyin canlandığını hissediyordum. Az önce açık, sakin ve belki meraklı olan hava şimdi hareketli ve elektrikliydi.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Jake.

"Bu bir tuzak soru."

Kaşlarını kaldırdı ama konuşmadı.

Şarabımdan bir yudum aldım. "Evet," dedim. "Tabii. Sor."

Bana baktı, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Ne anyorsun?"

Ona gözlerimi kırıştırdım. Bunu bana daha önce hiçbir erkek sormamıştı. En azından ikinci randevuda karşımda oturan biri sormamıştı. Soran başka insanlar olmuştu. Arkadaşlar, aile dostları, bir keresinde yerel bir çöpçatan. Ama randevuya çıktığım kişiler asla.

"Herkesin aradığı şeyi," dedim.

"Ve o nedir?"

Nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Çünkü *aşk* yeterli bir cevap gibi gelmiyordu; aslında sorduğu şey bu değildi. Ciddi bir şey isteyip istemediğimi öğrenmek, birini tamamen hayatıma alıp almayacağımı anlamak istiyordu.

"Doğru insanla tanışmak; sabah çıplak hâlde görmek isteyeceğim biriyle olmak. Etrafındayken kötü bir gün geçirmekten korkmamak. Sanırım, mutlu olmak."

Jake yavaşça başıyla onayladı. Cevabı beğenip beğenmediğini anlayamadım. Ne hayal kırıklığı ne de rahatlama vardı yüzünde.

"Peki sen ne anyorsun?" diye sordum, gerçi cevabı bildiğimi sanıyordum.

Bakışını gözlerimden çekmedi. Sonra anladım. Bana söylemek istemediği bir şeyi söylemek üzere olduğunu anladım. İnsanlar karşısındakinin canını acıtacak bir şey söylemeden hemen önce yüzlerinde hafif bir mahcubiyet belirirdi. "Bir zamanlar evliydim," dedi. "Çok gençtik."

Tepki vermeden anlatmasına izin verdim.

"Lisede sevgiliydik, üniversiteden mezun olur olmaz da evlendik."

"Seattle'da mı?"

Jake başıyla onayladı.

"Beatrice," dedi. "Ama herkes ona Bea derdi."

Omuzlarımla arkasına soğuk bir şey yayıldı. Dolaşıp göğsüme çöktüğünü hissettim.

“Boşanmadınız,” dedim.

Jake başını iki yana salladı. “Sadece yirmi yedi yaşındaydık. Agresif bir tür olduğunu teşhis ettiler. On sekiz ay yaşayacağını söylediler ama bir yıl dayanabildi.”

Gözlerinin dolduğunu gördüm. Bu hâli çok savunmasızdı. Çok açık. Ellerim karıncalanmaya başladı. Onları altıma koyup bacak bacak üstüne attım.

“Çok üzgünüm,” dedim. “Seni mahvetmiş olmalı.”

Yutkundum. Duygularını saklamaya çalışmıyordu ama taşmasını da istemiyordu. Bu dansı bilirdim: Açık olmakla yüke dönüşmek arasındaki o çizgi. Flört etmenin incelikli sanatı.

“Hayatımdaki en zor şeydi,” dedi. “Açıkçası. Ve onu hâlâ her gün özlüyorum.”

“Üzgünüm,” dedim yine. Ne söylenir, nasıl söylenir pek emin olamıyordum. Bir de başka bir şey hissediyordum. Geri çekilme. Az önce paylaştıklarından kendimi uzaklaştırmak istiyordum. Daha ikinci buluşmamızdaydık. Belki bu fazla erken, fazla yoğun. Mahrem geliyordu.

Yeni tanıdığın birisiyle görüşmek hakkında kimsenin söylemek istemediği şey şuydu: Sahici olmak zor ama bir başkasının sahici olmasına izin vermek daha da zordu.

O da sanki bunu sezmiş gibi yön değiştirip kendini topladı. Ve ben bir anlığına, bunu kaldıramayışıma kızdım. O ânı doğru düzgün karşılayamamıştım ve şimdi geçmişti.

“Eşi ölmüş bir erkek hakkında ne derler bilir misin?”

Kendimi toparladım. “Yatakta harika olduğunu mu?”

Güldü. Gerçek, dolu dolu bir kahkahaydı.

“Harika bir bakış açısı.” Jake masanın üstünden elimi tuttu. Gece serin olmasına rağmen parmakları sıcaktı. Elini tutup bırakmak istemedim. “Ağır geldiyse kusura bakma.”

“Hayat ağır.”

“Bu seni korkutuyor mu?”

Düşündüm. *Hayır, evet.* "Korkutmalı mı?"

"Duruma bağlı," dedi. "Yaşadıklarımın sonra pek iyi yapmadığım bir şey var. Nedir, biliyor musun? Öylesine takılmak."

Kâğıt parçasını düşünüyordum. O koskoca boşluğu. Paris'te Martin'i, San Francisco'da Noah'ı, Los Angeles'ta Hugo'yu. İptal edilen planları, cevaplanmayan mesajları, yanlış anlaşılmaları. Birilerinin, *O kadar da büyütülecek bir şey değildi*, dediği her anı.

"Yani ciddi olmak önceliğin," dedim.

Jake omuz silkti. "Bence öylesine takılmanın tersi ciddiyet değil aslında."

"Peki ne?"

Jake bana baktı. Isıtıcının ışığında ela gözleri neredeyse altın gibi parlıyordu; tıpkı güneş parçaları gibiydi. "Derinlik," dedi. "Öylesine takılmanın tersi derinlik."

Stuart

Stuart'la lisede tanışmıştık. Kendisi tam bir Bay AP*, öğretmenlerin çekindiği türde bir çocuktuk çünkü o itiraz ettiğinde çoğunlukla haklı çıkardı. Sınıfın en yüksek IQ'su ondaydı (evet, galiba IQ testi yapmışız; geriye bakıp düşününce biraz sorunlu geldi). En iyi notları o tutardı. Efsane gibi bir şeydi. Renk kodlu, sınav başlıklarına ayrılmış ve ders kitabından sayfa referansları eklenmiş notları vardı. Hâlâ bu notların elden ele dolaştığı söylenirdi. Doğal olarak, Stuart'ın sınıfına düşecek kadar şanslıysan çalışma gruplarını organize eden de o olurdu.

Ben o şanslılardan değildim. Üniversiteye girmekten ziyade birinin beni ne zaman öpeceğine kafayı takmıştım. On yıldır merak içindeydim ve hâlâ olmamıştı. Beşinci sınıfla on birinci sınıf arasında tek bir kâğıt bile almamıştım. Stuart da son sınıftı ve kısa sürede yakın arkadaş olmuştuk. İkimiz de münazara takımındaydık ve açık konuşayım, bu işte bayağı iyiydik.

Ailem Stuart'ı çok severdi. Yahudi değildi ama geri kalan her şey vardı. Zeki, entelektüel ve Sarmaşık Ligi bir okula gidiyordu. Aramızda romantik bir şey yoktu; ortak paydamız, kendimizi başkalarından üstün görme eğilimimizdi. Rus romanlarını,

* Advanced Placement (AP) Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da lise öğrencilerine üniversite düzeyinde dersler alma ve bu derslerden sınavlara girme imkanı sunan bir programdır. -yhn.

akşam yemekli davetleri ve şarap hakkında hiçbir şey bilmiyorken biliyormuş gibi yapmayı severdik. Ancak yedi yıl sonra, New York'ta ona yeniden rastlayana kadar aramızda hiçbir şey olmamıştı.

Eski üniversite oda arkadaşım Alisa'yı ziyarete gitmiştim; mayıs ayının bir cumartesi sabahı Sadelle's'in önündeki kuyrukta Stuart'la karşılaştık. Stuart harika görünüyordu. Yok, ondan da öteydi. Ünlü gibi görünüyordu.

Lisede teni solgundu, biraz topluydu ve entelektüel merakı yeni yeni geliyordu ama bu durum zaman zaman bilgiçlik taslamaya kayıyordu. Şimdi ise, piyasalar açılmadan önce saat 4'te kalkıp sporunu yapan ve şehrin en iyi çiçekçisinin numarasını hızlı aramalara kaydetmiş bir bankacıya benziyordu.

"Daphne, merhaba." İçten bir şekilde sarıldı ve beni hemen yanındaki yaşça epey büyük bir beyefendiyle –Ted– tanıştırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Hafta sonu için Alisa'yı görmeye geldiğimi ve hâlâ Los Angeles'ta yaşadığımı açıkladım. Alisa da hızla kendini tanıttı.

"Oraları hiç özlemiyorum," dedi. "İnanabiliyor musun?"

Ben de geçici olarak ailemin yanına geri taşınmıştım. "İnanabiliyorum, evet."

Sipariş verip birlikte yedik ve kalkarken Stuart o akşam yemeğe çıkmak isteyip istemediğimi sordu.

"Tabii vaktin varsa," dedi. "Biraz daha sohbet etmek harika olur."

Hareket ederken tişörtünün nasıl gerildiğine dikkat ettim. Alisa ya da ben tuvalete gitmek için her masadan kalktığımızda ayağa kalkmasına da.

"Harika olur," dedim.

Beni akşam sekizde Alisa'nın evinden aldı. O zamanlar East Village'da, üçüncü katta asansörsüz bir dairede yaşıyordu; hem de mucize eseri tamamen kendi başına. New York'ta yaşama hayalini

çoktan rafa kaldırmıştım. New York'ta tutunamayacağımı düşündüğümünden ya da kısıtlı parayla orada bir yol bulamayacağımdan değil; hayatımın akışı açıkça o yöne gitmiyordu. Ailemle arama 405'i koymayı çok istesem de ve sonunda koyacak olsam da aramıza yarım ülke girmesini istemediğimi biliyordum. O mesafeye dayanamazdım. Yirmi beş yaşındaki birinin olmaması gerektiği kadar onların eline bakıyordum. Ve bundan nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum. Kanalda asistanlığa başlamama daha iki yıl vardı ve üniversiteden beri yaptığım tek şey, sanki bir giriş pozisyonundan diğerine savrulmakmış gibi geliyordu.

Yine de şehir hayatını, her şeyin sanki hep bir araya geldiği o hissi seviyordum. Los Angeles'ta bir şeyler dağılır, kısıp ateşte bekler, miskinleşirdi. New York'ta birleşir, kıvılcım çıkarır, çarpışırdı.

"Harika görünüyorsun," dedi Stuart.

Üzerimde siyah, bol paça bir pantolon ve göbeğimin hemen üstünde biten dantelli beyaz bir üst vardı. Alisa'dan ödünç aldığım ince bantlı siyah topukluları giymiş ve uzun, sallantılı tüy küpeler takmıştım.

"Teşekkürler," dedim. "Sen de."

Üzerinde düğmeli bir gömlek ve koyu renkli bir kot vardı; sabahkinden iyi olmasa da en az o kadar iyi görünüyordu.

Stuart beni Flatiron'daki büyük, ferah ABC Kitchen'a götürdü. Siparişi o verdi: yassı ekmek, kimyonlu ızgara havuç, tereyağlı turp, pazar salatası, patates kızartması ve pisi balığı. Bir şişe de *cabernet*.

Stuart sadece başarılı biri olmakla kalmamıştı, tahmin edileceği üzere bir bankada çalıştığını ve oranın en genç ortağı olduğunu öğrendim. Aynı zamanda hep olabileceğini düşündüğüm kadar ilginç biri de olmuştu. Kısa süre önce paraşütle atlama sertifikası almış, Kongo Cumhuriyeti'ne gidip gorillerle yürüyüşe çıkmak için adını listeye yazdırmıştı. Boş zamanında kurup sattığı ve şu an yaklaşık yirmi milyon dolar değerinde bir özel ders girişimi de vardı.

“Los Angeles’ta işler nasıl?” diye sordu.

Lisede Stuart’la ortak noktamız, kendimizi özel, farklı, okuldaki Bigg Chill’den donmuş yoğurt yiyip Louis Vuitton poşetleri taşıyan ve sanki buraya ait olmanın tek standardı buymuş gibi davranan alelade kız ve erkeklerden daha iyi hissetmemizdi. Ama şimdi Stuart potansiyelinin karşılığını almıştı. Ortaya koyduğu bir şey vardı. Kendi adıma ne diyeceğimi bilemedim.

“Çözmeye çalışıyorum,” dedim. “Üniversiteden sonra belki hukuk okurum diye düşünmüştüm ama LSAT bana göre değildi.”

“Evet, şu avukatlık mevzusu,” dedi Stuart. “Benlik değil.”

“Belli ki benlik de değil.”

Doğrusu, gençlik cüretimin panayırda biraz fazla oyalanmış gibi olduğundan korkuyordum. Gece yarısını geçmiş, dağınık ve yönünü kaybetmişti artık. Artık bir hayalim veya hedefim yok değildi; yirmi beş yaşında yapmak istediğim bir sürü şey vardı ama aynı zamanda kendimi sıkışmış hissediyordum. Ne yapmam gerektiğini ya da hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. Sanki insanlar otuzlarına geldiklerinde birden tatmin edici kariyerlerle uyanıyordu; benimse beş yılım kalmıştı ve bana pek böyle olacaktı gibi gelmiyordu.

“Ne yaparsan yap, yaptığın şeyde çok iyisin. Hep öyleydin. İnsanları kendine çeken o sihirli dokunuş sende vardı. Havalıydın. Okulda masa tenisi ligi başlatıp çocukları dersler bittikten sonra bile okulda tutabilmiştin.”

“Teknik olarak adı Ping-Pong’du.”

“Gördün mü?” dedi Stuart. “Havalı işte. Lisede sana fena hâlde âşıktım.”

Vücudum refleks olarak ısındı, yüzüm kızardı. Bunu biliyordum, elbette biliyordum. Ailem söylemişti, sınıf arkadaşlarım söylemişti, hatta İspanyolca öğretmenimiz bile birlikte çok fazla vakit geçirdiğimizi düşünüyordu. Ama ben onu öyle görmüyordum. Stuart *arkadaştı, o çocuk* değildi.

Yıllar sonra karşısında otururken, ne kadar yanıldığımı düşündüm.

"Hadi ama," dedim. "Biz kankaydık."

"Evet ama ben yine de ergen bir oğlandım. Sen hem güzeldin hem zekiydın hem de hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyordun."

"Umursuyordum," dedim. "Sadece iyi rol yapıyordum."

Stuart bana doğru eğildi. İşaretparmağını, kendi iki parmağının arasından nazikçe geçirdi. "Peki şimdi?"

"Ah," dedim. "Şimdi çok daha iyi rol yapıyorum."

Stuart'ın dairesi East River'ın üstünde asılı gibiydi. Neredeyse tamamen pencerelerden oluşuyordu. Gri bir kanep, uyumlu beyaz koltuklar ve *Amerikan Sıfığı*'nda gördüğümde bile daha fazla paslanmaz çelik vardı. Ama manzara... kelimenin tam anlamıyla nefes kesiciydi.

İkimize de birer kadeh şarap doldurdu, sonra kanepeye yerleşti. "Gel buraya," dedi.

Gittim.

Kolunu omzuma doladı. Başımı omzuna yasladım, sonra tekrar kaldırdım. Deodorant kokuyordu; erkeksi ve temiz.

"Bu yıllar boyunca seni çok düşündüm."

Ona dönüp baktım. "Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Hep aramayı düşündüm, ne yapıyorsun diye yoklamayı ama hayat araya girdi. Bu geceye kadar tabii."

Bu kadar arzulandığımı hissetmeyeli epey olmuştu. Kendimi güçlü, baş döndürücü bir hâlde, yılların biriktirdiği özlemle dopdolu hissettim. Onun ne kadar zeki, anlayışlı ve ilgili biri olduğunu hatırladım.

"Önümüzdeki ay iş için Los Angeles'ta olacağım," dedi Stuart. "Seni yine görmek isterim."

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü beni davet ediyordu.

"Ama ben şu an buradayım," dedim.

Stuart üzerime eğildi. Avucunu düz bir şekilde yanağıma koydu. "Evet," dedi, "öylesin."

Beni öptü, derin ve güzeldi. Bağı kuran bir öpücüktü. Artık birbirinizin nefesiyle nefes almaya başladığınız kadar uzun süren cinstendi.

"Senden hoşlanıyorum," dedi. "Hem de çok."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedim.

Kafamda bir fantezi yeşermeye başladı. Yıllar sonra birbirini bulan Stuart ve ben. Ben vahşi, zincirlerinden kurtulmuş, hâlâ arayışta olan sevgili, o ise tutarlı, başarılı, çekici adamdı. Eskiden bilmediğimiz tüm bilgilerle donanmış olarak görkemli akşam yemekleri verecektik. İnsanlar da bize bakıp şöyle diyecekti: *İnanabiliyor musunuz? Lisede tanışmışlar.*

Seks iyiydi. Stuart becerikliydi. Beni üstüne aldı ve boynuma kocaman, arzu dolu öpücükler kondurdu. Kendimi yakın zamanda hiç olmadığım şekilde, belki hayat boyu hiç olmadığım bir şekilde ona teslim olurken buldum.

Ellerini sırtımdan aşağı indirdi ve omuz kaslarımı yoğurup bıraktı.

Ağzını boynumdan ayırmadan bir elini karnımdan aşağı kaydırды ve bacaklarımın arasına koydu. Kendimi aşağı bastırдыğımı hissettim; sürtünmek istediğimi, kendimi yaslayacak bir yer aradığımı.

"Hey," dedi kulağıma üfleyerek. "Vaktimiz var."

Sonra parmaklarını yavaşça daireler çizerek hareket ettirmeye başladı. Derin bir nefes verip hepsini bıraktım.

Bittiğinde onun gömleğini üstüme geçirerek banyoya gittim. Yüzüme su çarptım; yanaklarımın ne kadar pembe göründüğünü fark ettim. Dedikleri doğrudu; aktif bir cinsel hayat cilde iyi geliyordu. Ertesi gün Los Angeles'a dönmem gerekiyordu ama şimdiden seyahati uzatmayı düşünüyordum. Acilen eve dönmemi gerektiren bir şey yoktu; birkaç gün daha kalırım diye düşündüm. Birbirimizi yeniden tanırdık. Son yedi yılın boşluğunu doldururduk.

Diş macunundan alıp ağızımda gezdirdikten sonra sessiz adımlarla yatak odasına geri döndüm.

Döndüğümde Stuart doğrulmuş, alarmını ayarlıyordu. Yanına yeniden uzandım.

"Hey," dedi. Şakağıma hafifçe bir öpücük kondurdu. "Şöyle bir durum var, yarın aşırı erken kalkmam gerekiyor." Sanki kanıtlar gibi saati gösterdi. "Seni sabah arasam çok ayıp olur mu?"

Vücuduma baktım; onun gömleği üzerimde, önü açıktı. Kalçam açıktaydı. Gömleği üstüme iyice çektim. "Yani, şu an gitmemi mi istiyorsun?"

"Üzüldün. Üzülme," dedi. "Hayvan gibi uyurum ve zaten en fazla dört saat uyuyabiliyorum."

"Sorun değil," dedim.

O izlerken kıyafetlerimi topladım. Pantolonumu çekip üstüme geçirdim, gömleği başımdan geçirirken çıplak göğsümü görmesin diye arkamı döndüm. Topuklularımı ayağıma geçirdim.

"Küpelerimi gördün mü?" diye sordum.

"Ah!" dedi neşeyle. Komodinın üstünden alıp bana uzattı.

Tam alacakken elini geri çekti; öbür eliyle belimi kavrayıp beni aşağı çekerek öptü.

"Bu çok eğlenceliydi," dedi. "Sana rastladığıma çok sevindim."

Küpeleri kulağıma taktım. Bir anda kendimi 26 Aralık'ta bir Noel ağacı gibi hissettim.

"Evet," dedim. "Eğlenceliydi."

Beni kapıya kadar geçirdi. Vedalaşırken öptü. Los Angeles'a bir seyahatten bahseden olmadı. Hiçbir şeyden bahsedilmedi.

Dışarıda hava serinlemişti. Kollarımı göğsüme doladım; sudan uzağa, batıya doğru yürümeye başladım. Yaklaşık bir blok sonra ayakkabımın altına bir şey yapıştığını fark ettim. Sokakta yalpalayarak, sağ elimle kâğıdı sıyrıp aldım.

Stuart, bir gece.

Kâğıdı çantama attım ve yürümeye devam ettim.

12

Pazar günleri Hugo'yla Melrose Place'teki pazara uğradık. Burası altı tezgâhlık küçük bir açık pazardı; şahane bagel ile kurutulmuş domatesli enfes feta peyniri vardı. Bir de dünyanın en iyi buzlu lattesini yapan Alfred'e yakındı.

Yiyeceklere ek olarak pazarda muhteşem gül buketleri satılıyordu; morlar, pembeler, koyu bordolar. Eve götürmelik kocaman, baş döndüren ayçiçekleri de vardı. Kışın yamalı mantolar, yazın Coachella esintili üstler satan bir kıyafet tezgâhı da bulunuyordu. Burayı seviyordum. Hugo bizi sabah 10'dan önce sürüklemese daha da çok severdim.

Hugo her sabah kalkıp 10 kilometre koşardı ve rotası tam benim apartmanın önünde biterdi. Ben yeni yeni kendime gelirken o dokuz gibi uğradı. Birlikte yürürken Murphy de ayağımın dibinde koştururdu. Eğer ikimiz de şehirdeyse –ben neredeyse hep şehirdeydim, o nadiren– bu küçük pazar gezmesi hafta sonu ritüelimizdi.

09.03'te kaldırımdan mesaj attı: *Neredesin?*

Bir sweatshirt geçirip kapıdan kafamı uzattım. Üzerinde ter geçirmeyen siyah bir tişört ve şort vardı. Kolunun üst kısmında iPhone'unu koyduğu bir kol bandı takılıydı ama şu an o telefonla mesaj atıyordu.

"İki dakikaya ihtiyacım var," diye dudaklarımı oynattım.

Bir kulaklığını çıkardı. "Hey," dedi. "Günaydın."

"İçeri gelmek ister misin?"

Hugo başını iki yana salladı. "Hayır, sen dışarı çık."

Karşılık vermeden kapıyı kapattım; ayaklarımı en sevdiğim yanık turuncu Birkenstock'larıma soktum. Cüzdanımı ve tezgâhtan bir I ♥ NY bez çantası kaptım, anahtarlarımı alıp çıktım.

Kaldırımında ona yetiştim. Murphy evde kaldı. Tasmaını gösterdim ve kafasını bile kaldırmadı.

"Dün gece eğlenmiş benziyorsun," dedi dışarı çıktığımda.

"Öyle mi?" Üstümde bisiklet şortu ve bol bir sweatshirt vardı.

Hugo bana baktı. "Yani, şey, yorgun görünüyorsun."

"Vay, ne güzel bir iltifat." Bez çantayı omzuma astım ama Hugo omzumdan alıp yan tarafında tuttu.

Pace'teki yemekten sonra Jake beni eve bırakmıştı. Öpmemişti. Öpecek sanmıştım ama eğilip yine yanağımdan öpmüştü –ilk seferki gibi– sonra da gelecek cuma buluşabilir miyiz diye sormuştu.

Hugo bir şey demedi, yürümeye başladık.

"Dün gece öpüşmedik," diye pat diye söyledim. "Bu ikinci randevuydu. Sence bu ne demek?"

Hugo telefonunu cebine koydu. "İstediğini belli ettin mi peki?"

Kapımın önünde Jake'le durduğumuz anı düşündüm. Ben istedim. Onun da istediğini hissettim. "Öyle bir enerji vardı," dedim.

Hugo düşündü. "Belki de henüz senden o kadar etkilenmedi." Sanki az önce büyük bir aydınlanma yaşamış gibi parmağını şaklattı. "Bahse girerim bunu hiç düşünmedin. Sen onun o olduğunu biliyorsun ama o senin o olduğunu bilmiyor!"

Boynumu uzatıp ona baktım. "Tamam, birincisi, siktir git. İkincisi yine de benden hoşlandığını hissediyorum. Aramızda kesin bir şey var." Derin bir nefes aldım. "Başından bir evlilik geçmiş. Dün gece anlattı. Belki ondandır?"

Hugo, yanımdan geçen arabadan kaçınayım diye beni dirseğimden tutup kaldırımına çıkardı. "Yani yeni boşanmış falan mı?"

Başımı iki yana salladım. "Eşi vefat etmiş. Altı ya da yedi yıl önce."

Hugo boynunu esnetti. "Vay canına," dedi. "Yazık."

Sokağa geri adım atıp yürümeye devam ettim. "Çok şey yaşamış. Onda özel bir şey var bence. Cidden, palavra yok. Bilmiyorum. Gerçek gibi geliyor."

Hugo kolunu başının üstüne uzattı. "Bu iyi bir şey, değil mi?" "Evet," dedim. "Tabii ki."

Diğer kolunu da kaldırıp gövdesini sağa sola çevirerek sırtını esnetmeye çalışmasını izledim.

"Bunu konuşmak sana garip geliyor mu?"

Hugo'yla genelde benim değil, onun aşk hayatını konuşurduk. Benimkini konuşunca da hep kısa ömürlü şeyler olurdu. Duygulara pek inmezdik.

"Niye?"

"Çünkü şu an 1988 yılındaymışız gibi esneyip geriniyorsun."

"Ah!" dedi ama esnemeyi bıraktı. "Evet, yani biraz tuhaf. Ama seni seviyorum, o yüzden buna değer." Hugo kolunu omzuma dolayıp hafifçe sıktı, sonra bıraktı.

"Dün gece nasıldı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Natalie'yle San Vicente Bungalows'ta bir içki içtik, sonra eve dönüp Night Market'ten yemek söyledik."

"Cumartesi günü yemek mi sipariş ettiniz?"

"Evet evet, biliyorum. Normalde oldukça yaramazımdır. Doğrusu restoranda oturma fikri pek cazip gelmedi. *Shark Tank* izledik; ben de on birde uyuyakaldım."

"Sen *Shark Tank*'ten nefret edersin."

Hugo omuz silkti. "En azından rahatsız edici değil."

Ona dikkatle baktım. Güneş gözlüğü tişörtünün yakasına takılmıştı ve gözleri bana "Ne var?" der gibi baktı.

"Onu seviyorsun."

"Ben Mr. Wonderful'ı seviyorum."

"Hayır," dedim. "Onu seviyorsun. Tam ilişki modunda gibi davranıyorsun."

Pazarın girişine vardık. Hugo elini uzattı. *Önden buyur.*

"Hatırlatayım," dedi, "şu anda üretici pazarında birlikte olduğum kişi sensin."

"Evet ama biz çıkarken benimle asla gelmezdin."

Hugo bagel tezgâhına doğru süzüldü. "Karışık olanından ister misin?"

"Evet. Bir de kuru üzümlü al."

Bir şey daha söyledi ama ben çoktan sokağın yarısına varmıştım bile; koca bir ayçiçeği demeti beni çekti. Buraya bu kadar erken gelmenin güzel yanı şuydu: Saat ondan sonra, hepsi satılmış oluyordu.

Aldıklarımızı eve çıkardık; *French press*'te ikimize kahve demleyip Nespresso'da biraz süt köpürtttüm. İki tane karışık bagel'ı kızarttım; ata tohumu domatesleri dilimleyip, soğanı soteledim ve yumurta çırpıttım. Bu sırada Murph'un mamasına da biraz yumurta düştü; o da bunu, yerini bilen bir asaletle hakkıymış gibi kabul etti.

Hugo tezgâhın yanındaki tabureye kurulmuş telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Niye internetinden hep kopuyorum?" diye sordu. Tanıdık bir nakarattı. Her hafta sonu bunun hakkında söylenirdi.

Biz çıkarken onun telefonundan nefret ederdim. Sanki onu benden çalışıyordu ve ben ondan, alabildiğimden çok daha fazlasını istiyordum. Sabahları –birlikte geçirecek azıcık zamanımız olduğunda, belki sadece birkaç dakika– toplantıya koşmadan önce hararetle e-posta yanıtladığı için duyduğum hayal kırıklığını hatırlıyordum. O zamanlar benden bir şeyler çalınıyor gibi gelirdi; sanki bilerek bizi olabileceğimiz ilişkiden geri tutuyordu. Ama belki de her ânı çekip almak istemem, zamanımızın sınırlı olduğunu bilmemden idi. Nasıl olsa bitecekti; bitmeden ne varsa istiyordum.

Her neyse, artık bu beni rahatsız etmiyordu.

Hugo'nun omzunun üzerinden evi inceledim. Kabul, son birkaç yılda ev tek renkli hâlden eklektike kaymıştı. Daha açıksözlü

olmak gerekirse çok fazla eşya biriktirmiştım. Ailemden kalan fazla mobilya vardı; bir de sokakta bulup cilalattığım bir yan sehpa vardı ki kahve masası varken hiç gereği yoktu. Ayrıca kanepenin arkasına tıktırılmış bir konsol bulunuyordu, Ligne Roset'de dev bir indirim girdi diye mutlaka almam gerekmişti. Hugo, tezgâh kenarında gayet iyi duran yemek sandalyelerim varken, üç yıl önce Silver Lake'te bir zanaatkârdan aldığım iki ahşap tabureden birinde oturuyordu. Bir eleme yapmalıydım.

Bunu ona söyledim.

Başım bile kaldırmadan, "Yok artık," dedi. "Burası resmen bir istifçinin inine dönmeye başladı. Senin adına TNT'ye başvurmayı düşünüyorum."

"TLC."

"Evet, o."

Dikkatimi tekrar yumurtalara verdim, bagel'ları bir kez daha tost makinesinde bastırdım.

"Yarım mı bütün mü?" diye sordum.

"Karbonhidratı kesmeye çalışıyorum ama gerçekçi olursak ikisini de yerim."

Telefonunu bıraktığını duydum. Tezgâha ve kahve kupasına döndüm.

"Bak şimdi," dedi. Dirseklerini tezgâha koydu. "Bu çocukla işi bağla, sonra hep beraber dışarı çıkalım."

Kahvemden bir yudum aldım. Yoğun ve sıcaktı. Kahvemi neredeyse katı olacak kadar yoğun severdim. "Çifte randevu mu istiyorsun?"

Hugo gülümsedi. "Kesinlikle hayır. İkinizi içmeye çıkarıp durumu değerlendirmek istiyorum."

Kupayı bıraktım. "Natalie'yi getiriyorsun."

"Yanlış anlayacaktır."

"Neyi? Onunla birlikte olduğunuzu mu? Zaten birliktesiniz."

Hugo başını iki yana salladı. "Hayır, olduğumuzdan daha ileri bir aşamada olduğumuzu zannedecek."

"İnsanlar sadece bağ kurmak ister," dedim.

Hugo bana baktı. "Bağ kurmadığımı kim söyledi? Hem senin benim için önemli olduğunu biliyor."

"Ve bu kötü bir şey mi yanı?"

Omuz silkti. "Hiç de değil. Sadece onunla olan ilişkimden daha ciddi bir şey. Seninle tanışması, neredeyse ailemle tanışması gibi bir şey."

Telefonu öttü; yeniden eline aldı. "Bu arada, ailen nasıl? Onları şeyden beri görmedim... Roş Haşanah mıydı?"

"Hamursuz bayramı."

"Ha, oydu. Biliyor musun, baban hâlâ bizim ilişkimizin devam etmesini isterdi."

Bir tabağa biraz sahanda yumurta koyup yanına domates ve soğan dilimleri ekledim, Hugo'ya uzattım. "Sanmıyorum."

"Daph, güven bana. Annenin bizim evlenmemizi istemesinden daha çok istediği tek şey, bizzat benimle evlenmekti."

Ailem Hugo'yu severdi ama bütün anne babaların uzun, zengin damat adaylarına duyduğu türden bir sevgiydi. Pek kişisel sayılmazdı.

Kendi tabağımı aldım, ikiye böldüğüm bagelları küçük bir ahşap kâseye yerleştirdim ve tezgâhı soslarla donattım: fesleğenli humus, vegan pesto, avokado-dereotu kreması ve frenk soğanlı krem peynir.

"Beni şımartıyorsun," dedi Hugo.

"Rica ederim."

Yemeye başladık. Yumurtalar biraz fazla pişmişti ama geri kalanı gayet iyiydi.

"Jake böyle sofralar kurduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil."

"Öğrenecek."

Karışık bagel'in yarısına frenk soğanlı krem peynir sürdüm. "Göreceğiz," dedim.

"Görmeyeceğiz," dedi Hugo. "Elimizde somut kanıt var."

"Gerçekten sonsuza kadar mı demek bu?" diye sordum.

Boş kâğıt dün sabahtan beri beni düşündürüyordu. Jake'in

bana ne aradığımı sormasından ve öpüşmediğimizden beri bu aklımdaydı. Onun iyi biri olduğunu biliyordum. İlk tanıştığımız andan belliydi. Ama kendimden emin değildim. Ya istediği, benim veremeyeceğim bir şeyse?

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

Bunun hakkında düşündüm. “Düşünüyorum,” dedim. “Evet, tabii ki.”

“Öyleyse mesele kapanmıştır.”

Hugo bulaşıkları yıkamayı teklif etti; ben de bu sırada her şeyi buzdolabına kaldırıp tezgâhı sildim. Bir saat içinde ailemin evinde olmam gerekiyordu; gitmek de kırk beş dakika sürecekti.

Vedalaşırken Hugo, “Bu adamla tanışmam lazım,” dedi. “Hadi tarihi netleştirelim.”

Murphy kapıya gelip Hugo’nun yanına sokuldu. Başını kaldırıp ona baktı.

“Merhaba,” dedi Hugo. “Umarım keyifli bir gün geçiriyorsundur, Murphy.”

Murphy ile Hugo’nun anlaşması büyük ölçüde birbirlerine kibar yabancılar gibi davranmalarındandı. Hugo, Murphy’ye ihtiyaç duyduğu alanı tanıyordu; karşılığında Murphy de ondan kendisine köpekmiş gibi davranmasını beklemiyordu.

Sürgüyü çekip kapıyı açtım. Hugo bana hızlıca sarılıp dışarı adım attı.

“Ama bunu bölgeni işaretlemek için kullanamazsın,” dedim.

Murphy kapı eşiğinde yanımda duruyordu. Eğilip kucağıma aldım. Çok memnun olmadı ama karşı koymadı.

Hugo başını iki yana salladı. “Saçmalama,” dedi. “Sen benim bölgem değilsin.”

Kulaklıklarını takmasını izledim.

“Hiç de olmadın.”

El sallayıp Fountain’a doğru bloğun aşağısına yürümeye başladı. Ne demek istediğini sormak istedim ama sormaya fırsat kalmadan çoktan koşarak uzaklaşmıştı.

13

Noah, beş hafta.

Onu görmeden önce Güney aksanını duymuştum.

“İşte orada.”

“R”yi, sanki bir kilometre uzunluğundaymış gibi uzatıyordu. Dalgalar kıyıya vuruyormuş gibi çıkıyordu.

“Merhaba,” dedim. “Daphne. Tanıştığımıza sevindim.”

Smuggler’s Cove’un bar taburesindeydim, burası rom kokteylleri ve geniş kat planıyla meşhur egzotik bir mekândı.

“Noah,” dedi. “O memnuniyet bana ait.”

Uzundu, yaklaşık bir doksandı; dağınık sarı saçlara, parlak mavi gözlere sahipti. Gözlerinizi kısmaya gerek kalmadan Owen Wilson’a benziyordu.

Noah’la bir gün önce randevulaşma uygulaması Bumble’da eşleşmiştik. San Francisco’daki dönemimin en başındaydım; kalıcı bir yer bulana dek yakındaki bir otelde kalıyor, yirmili yaşların ikinci yarısının o kendine has, baş döndüren özgürlüğünden yararlanıyordum. Üniversite aşkımla uzun süreli ilişkiyi yeni bitirmiştik, hayatımda ilk kez evden uzaktaydım ve bir Noah’la çıkmaya hazırdım. Hatta dürüst olmam gerekirse, birkaç Noah’la çıkmaya hazırdım.

Yanıma oturdu, tabureyi sanki eyer gibi bacaklarının arasına aldı ve barmene el salladı. “Küçük bir maceraya var mısın, Daphne?”

Vardım.

"Bize güçlü ve özel bir şeyler hazırla," dedi Noah.

Kolları dövmele, otuzlarında bir kadın olan barmeyd hemen işe koyuldu.

"Daha önce buraya geldin mi?" diye sordu Noah.

Başımı iki yana salladım. "Daha dün geldim." Bu barı da Google'da yakındaki ilk çıkan yer olduğu için seçmiştim.

"Şehre mi?"

"Evet. Los Angeles'tan yeni taşındım. Henüz evim bile yok. Birkaç gün Hilton'dayım." Kabaca o yönü işaret ettim.

"Seni buraya ne getirdi?"

"İş," dedim. Gururluydum. İlk gerçek yetişkin işimdi. "Bir teknoloji şirketinde başlıyorum."

"Burada büyük sektör."

"Sen okuldaydın değil mi?"

Tek bildiğim, doktora yaptığıydı.

"Meteoroloji okuyorum."

"Vay canına," dedim. "Hava durumuyla ilgilenen biriyle hiç tanışmamıştım."

"Çocukluktan beri bayılırım."

Barmeyd içkilerimizi kâselerde masaya koydu. Noah kendi içkisini kaldırıp benimkine vurdu. Bir yudum aldım. Zencefilli romlu Kool-Aid gibi bir tadı vardı. Berbattı.

Noah dudaklarını yalayıp gözlerini kapattı. "Asla," dedi. Sonra bana baktı ve sanki ilk kez dikkatlice inceledi. "Ne dersin, bir bira içmeye gidelim mi?"

"Lütfen."

Noah tezgâha bir yirmilik ve onluk bıraktı, sonra elimi tuttu. "Ama önce ufak bir mola."

Elini hissettim. Büyük ve genişti. Parmaklarım alışık olmadığım kadar küçük, kaybolmuş gibiydi. Hoşuma gitti.

Gece ılık ve yumuşaktı. Yazın ve sonsuz ihtimallerin başlangıcıydı. Yürümeye başladık. Elimi hemen bırakmadı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

“Biraz boyalı hanımları görmeye,” dedi.

Bir yokuşu tırmandık. Yavaşlaması için omzuna dokunmak zorunda kaldım; San Francisco’yu yürüyerek aşacak kondisyonunda değildim. Ama cadde tepeyi aşınca ne demek istediğini anladım. Boyalı Hanımlar*, San Francisco’daki Alamo Square Parkı’nun karşısındaki yedi sıra eve verilen isimdi. Çok güzellerdi. Viktoryen detaylarıyla birlikte canlı renklerdeydi –maviler, sarılar, biraz da kırmızı– gerçi zamanla solmuşlardı.

Şehrin dört bir yanındaki *boyalı hanımlar* altına hücum döneminde, sakinlerinin artan zenginliğini göstermek için boyanmıştı. Şimdi şehrin güzel bir sembolü olmuşlardı.

Parkta, caddenin karşısında durup seyrettik.

“Bunlardan biri *Full House*’taki ev mi?” dedim.

“Açılış jeneriğinde bu hanımefendiler var,” dedi. “Ama asıl ev başka yerde.”

Açılış jeneriğini zihnimde duydum. Bunu bilmesini beklemiyordum ama hoşuma gitti. Cevap vermez sanmıştım.

“Onlara Kartpostal Sırası ya da Yedi Kız Kardeşler derler,” dedi. “Bu tarafa çok gelmem. Ama geldiğimde göz atmayı severim.”

“Neden?” diye sordum. Ona pek yakıştıramadım. Ama sonra, Noah’la ilgili her şeyin biraz ters köşe olduğunu düşündüm: körfez kıyısında yaşayan, gökyüzü çalışmaya meraklı bir Teksaslı.

Noah güldü. Onu ilk kez gülerken duydum. Tamamen kendine özgüydü. Zil sesi yapmalık türdendi. Sonradan dönüp bakınca bunun o an olduğunu düşündüm. Onun sattığı hangi yolculuksa, biletini alıp bineyim diye karar verdiğim andı.

“Bir yer neyle ünlüyse onu görmeyi severim,” dedi. “Oranın neye benzediğini anlamama yardım ediyor.”

Los Angeles’ta büyürken Rodeo Drive’da fotoğraf makinesi-ne sarılan ya da Hollywood yazısını en iyi gören tepeye turlarla taşınan turistleri tek kelimeyle çaresiz bulurdum. Vizörler, bele takılan çantalar, sudan çıkmış balık gibi halleri... Kim bile isteye

* Orijinali *The Painted Ladies*’tir. –yhn.

bu kadar hevesli olurdu ki? Kim bunu belli ederdi ki? İğrençti. Ama şimdi, ilk kez gerçekten yeni geldiğim bir yerdeyken, anlamıştım. Herkesin bildiği, tanıdığı bir şeyi görmenin yarattığı o hayret duygusunu. Bir yerin şöhretine tanıklık etmeyi.

Bizden uzun yaşayacak şeyleri.

“Ve yukarı bakarsan,” dedi Noah, avucunu başımın arkasına koyup, “böyle bir gecede Büyük Ayı’nın kepçesini bile görebilirsin.” Dokunuşunu hissettim. Geriye yaslandım, göğe baktım. Gökyüzü önümüzde bir ekran gibi seriliydi, açık bir yol gibiydi.

“Yıldızlar hakkında mı çalışıyorsun?” dedim başım hâlâ gerideyken.

Arkama geçti. Bedenini hissettim, öbür eli kalçamı buldu.

“Atmosfer hakkında çalışıyorum,” dedi. “Yıldızları neden görebildiğimiz hakkında.”

Başımı yeniden kaldırdım. O da elini kalçamdan çekti. Bir anda evden ne kadar uzakta olduğumu, bu hayatın bana ne kadar yabancı olduğunu ve her şeye daha yeni başladığımı kendim fark ettim.

“Haydi biraz sıvı takviyesi yapalım,” dedi.

Bir mahalle barına gidip bira ile patates cipsi aldık ve Noah beni Hilton’a kadar yürüttüğünde – hafif çakırkeyif, tuzdan şişmiş– içimde bir şeyin yükseldiğini hissettim. Bir istek. Farklı bir şeye açlık. O her neyse, ne sunuyorsa, o gece ondan daha fazlasını istiyordum.

“Bu hafta sonu planın var mı?” diye sordu, girişteki paspasın üstünde dururken. Otomatik kapılar açılıp kapanıyor, benden bir karar bekliyordu. İçeri ya da dışarı.

“San Francisco’da tanıdığım tek kişi sensin,” dedim.

“Eğer bu harekete geçmen için bir çağrı değilse, nedir bilmem,” dedi.

İçeri girer girmez resepsiyondaki görevli el salladı. Bana bir zarf uzattı. “Bu sizin için geldi,” dedi.

Beş hafta.

Tüylerim diken diken oldu. Hayatta hissetmek istediğim tek şeyi hissettim; canlılık. Nefes alır gibi. Burada ve şimdi.

Beş hafta. Kabul ettim.

"Hayatım, dinle, Third'deki şu glutensiz donut yapan yerden bana bir düzine donut getirmen lazım. Amy geliyor ve masamdaki her şeyin glutensiz alternatifi olmazsa asla susmaz."

"Neden bir düzine?" Sadece havluyla ayakta duruyordum; su sırtımdan süzülüp fayansa damlıyordu.

Telefonda boğazını temizledi. "Ya lezzetliyse?"

"Sen arayıp siparişi ver, ben geçerken alırım."

"Tamam, *mummashanna*. Şık bir şey giy. Ne olur ne olmaz."

"Anne, bu senin evinde bir brunch."

"İnsanların arkadaşları var! Ve dikkatli sür. Acele etmene yok."

Kapattı. Saçımı havluya sarıp vücudumu kuruladım, nemlendirici sürdüm ve kocaman havlu bornozun içine gömüldüm.

Kendime çıplakken çok bakmamaya çalışıyordum. Çiller, yaralar, doğum lekeleri, sanki hepsi genişleyip daralıyordu. Bir dergide her kadının her gün çıplak bedenine beş dakika bakması gerektiğini okumuştum. Ben balkondan atlamayı tercih ederdim.

Saçımı fırçalayıp biraz şekillendirici sürdüm. Yine düz kuruyacaktı çünkü hep öyle olurdu ama şanslıysam sanki üstü açık arabada hafif bir tur atmışım gibi dağınık-havalı durabilirdi.

Melrose'taki Decades'ten yeni aldığım ikinci el çiçekli elbise, gardırobun kapısında asılıydı. Beyaz ve kısa kolluydu, üstünde minik mavi çiçekler vardı. Üstüme geçirdim; üzerine krem rengi örgü bir hırka alıp kahverengi mokasenlerimi giydim. Biraz makyaj yapıp kapıdan çıktım.

Hafta sonları Sunset'ten aşağı inmek trafik açısından şans işiydi ama bugün yol yağ gibi akıyordu, yarım saatte annemlerin kapısındaaydım. Bu bir rekor olmalıydı.

Büyürken Brentwood'la Pacific Palisades sınırında, ağaçlı bir sokakta oturuyorduk. Ailem şimdi daha içeri taraftaydı, Palisades Village'ın ilerisinde, *Stepford Kadınları*'nın devam filminden fırlamış gibi duran Mickey Mouse tarzı bir alışveriş merkezinin arkasındaydı. Orada bir Erewhon vardı; Kaliforniya'nın en iyi lüks marketiydi. Çilekler on iki dolardı ama insanın aklını başından alan türdendi.

Annemlerin yeni evleri mütevazıydı. Üç odalı ve tek katlıydı. Yetmişlerden kalma eski bir evdi; ön kapıya taş basamaklarla çıkılıyordu. Gittiğimde babam beni kapıda karşıladı.

"Civciv," dedi. "Gelmişsin."

Babam kısa, fit bir adamdı; keçi sakallı ve kafası gri saçlarla doluydu. Bana bebekliğimden beri civciv derdi; doğduğumda kasaptan yeni çıkmış tavuk gibi göründüğümü söylerdi.

"Selam, baba," dedim. Donut kutusunu uzattığımda elimden aldı.

"Annen yok mu annen," dedi başım iki yana sallayarak. "Hadi gel."

Kutuyu bir elinde taşıırken, boştaki kolunu omzuma attı.

"Sabahın nasıl geçti?" diye sordu. "Keyfin yerinde mi?"

"Evet. Hugo'yla üretici pazarına gittik, kahvaltı yaptık."

Babam göz ucuyla bakıp sesini alçalttı. "Yedin mi?"

"Merak etme," dedim. "Anneme söylemem. Hem yeterince iştahım var."

Mutfakta annemi gördük; önlük takmış, kahverengi bukleleri tokayla tutturulmuş, siyah pantolon ve mavi kazak içinde dolgun bedeniyle Şükran Günü yemeği veriyormuş gibi koşturuyordu.

"Ah, Daphne. Merhaba. Moshe, onları niye öyle tutuyorsun?"

Donut kutusunu babamın kolunun altından düşünmeden sıkıştırdığı yerden kaptığı gibi aldı; içindekiler eminim parçalanmıştı.

Tezgâhın üstünde kutuyu açtı.

"Moshe," dedi. "Kaymışlar."

"Debra, derhal yetkilileri çağır!" diye haykırdı babam. "Kaymışlar!"

Annem gülümsedi. Bu onların arasında bir şeydi. Annem her şeyi dert ederdi, babam da bununla dalga geçerdi. İşe yarıyordu, belki de en önemlisi annem ona izin verdiği için işe yarıyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi annem. Ellerini yüzümün iki yanına koydu. Sıcacıklardı. Hep sıcaklıklardı. "Nasılsın, benim aşkım?"

"İyiyim, anne. Gayet iyiyim!"

Dolaba gidip bir tabak indirdi, bana verirken donut kutusunu işaret etti. Ben de kutudan alıp tabağa dizmeye başladım.

Tezgâh yiyeceklerle doluydu: bagel, bir tepsi füme somon, doğranmış soğan, domates, kapari ve salatalık. Bir meyve tabağı vardı; bir de hamur işi sepeti ve bazılarının annemin elinden çıktığı belliydi.

Bana yumurta kırmayı, sofrayı kurmayı, taze soğan doğramayı o öğretmişti. Damak zevklerimiz farklıydı –annem büyüdüğü mutfakın geleneksel lezzetlerini tercih ediyordu, ben biraz daha baharat seviyordum– ama mutfakta bildiğim her şeyi ondan öğrenmiştim.

"Aç mısın?" diye sordu.

Babamla göz göze geldim, bana usulca göz kırptı.

"Açlıktan ölüyorum," dedim.

Ön kapı açıldı ve komşuları Joan içeri girdi; tabanın etrafına ıslak kâğıt havlu sarılmış yabancı güllerden bir demet taşıyordu.

"Deb, hamantaşları yaktım ve—" Köşeyi döndü. Üzerinde ipek pantolon ve düğmeli bir keten gömlek vardı, gümüş rengi saçları omuzlarına tutam tutam düşmüştü. "Aa, merhaba canım." Yanağıma bir öpücük kondurdu. Joan, günün saati ya da mevsim fark etmeksizin hep sebze çorbası gibi kokardı. "Nasılsın?"

"İdare ediyorum," dedim.

Joan kaşlarını çatarken annem çiçekleri aldı.

“Güller coştı,” dedi Joan. “İnanamazsın. Artık sarılar da var. Lance bana sadece yazın açarlar demişti ama burası güneşi gördü mü bir bakıyorsun duvar boyunca dizilmişler.”

Bugün getirdikleri pembenin en açık tonuydu ve kenarları parlak neon renginde incecik çevrelenmişti. Büyüleyiciydiler.

“Gelip senden biraz almam gerekecek,” dedi annem. “Benimkiler bu yıl kuraklıktan epey hırpalandı.”

Dışarıda ne kadar güzel göründüklerini söylemeyi düşünüyordum. Tombul, parlak, capcanlı... Ancak güller sanki annemle Joan arasında konuşulmamış bir rekabet gibiydi. Üstüne gitmedim.

Kapı zili çaldı. Babam, “Geliyorum!” diye seslendi.

Annem iki ayda bir, Pacific Palisades’e üye oldukları yeniden yapılandırmacı sinagog Kehillat Israel’den arkadaşlarına brunch verirdi. Biz hep Reform çizgisindeydik ama yıllar içinde annem giderek daha ilerici olmuştu; şimdi sinagoglarında namaSHVITZ yoga, boncuk duası gibi şeyler ve İsrail hakkında şaşırtıcı biçimde ortak duygular vardı.

Babam, Marty ve Dox’la, ardından Irvin ve Diğer Debra’yla mutfaka giriyordu. Diğer Debra annemin gözdesi değildi ama babam Irvin’i pek severdi (annem de ben de), o yüzden ona katlanırdı.

“Hoş geldiniz!” diye seslendi annem. “Hadi terasa. Mutfaktan dışarı!”

Annem hepsine havadan öpücükler atıp dışarı kovaladı. Joan ile ben onunla kaldık.

“Hayatında biri var mı?” diye sordu Joan bana.

Annem tüyleri diken diken olmuş gibi bir ses çıkardı ama ocaktan dönmedi; karamelize soğanlı bir İtalyan omleti hazırlıyordu.

Düşündüm ve sonra, “Sayılır,” dedim.

Bunu duyar duymaz annem bir anda döndü.

“Adı Jake,” dedim. “Sadece iki kez buluştuk.” Ne fark ederdi

* “Nama” kısmı Sanskritçe Namaste, yogada selamlama ifadesine gönderme yapıyor. SHVITZ ise Yidiş kökenli bir kelime; “terlemek, buhar banyosu yapmak” gibi anlamlara geliyor. -yhn

ki? Kâğıtta ne yazıyorsa oydu. Hazır buradayken, onlara biraz konuşacakları malzeme verecektim.

“Ne işle uğraşıyor?” diye sordu annem.

“Stüdyo yöneticisi,” dedim. “Üzgünüm, pek uzun boylu değil ama çok tatlı biri.”

Joan ellerini birbirine kavuşturdu. “Ah, genç olmak!” dedi.

Joan’ın kocası üç yıl önce pankreas kanserinden vefat etmişti. Annem onunla birlikte tüm hafta boyunca şivasında* oturmuş ve sonraki ay boyunca da yemek yapmıştı. Hal’ı çok severdik. Sıcakkanlı, yüreği geniş ve kocaman, iriyarı bir adamdı; kapıdan giren herkesi kucaklamaktan çekinmezdi. İki oğulları vardı; ikisi de New York’ta yaşıyordu. Joan’ın beni büyük oğlu David’le bir araya getirmeye kafayı taktığı bir dönem olmuştu ama David’in hep bir kız arkadaşı vardı ki beş yıl önce de evlenmişlerdi. Joan hâlâ belki bir gün boşanırlar, derdi.

“Ee?” dedi annem. “Nasıl tanıştınız?”

“Kendra tanıştırdı.” Joan’e baktım. “İşyerinden arkadaşım.”

“Yahudi mi?”

İyi soruydu. Adı Jake Green olsa da emin olmak zordu. “Sarırm,” dedim.

Zamanlayıcı öterken annem fırından cızırdayan patatesleri çıkardı. “Joannie, meyveyi çıkarır mısın?”

Joan meyve tabağını kavrayıp söyleneni yaptı. Annem patatesleri tepsiden alırken, ben tepsinin altına seramik bir tabak tuttum.

“Hugo nasıl?” diye sordu.

Hugo söylediklerinde haklıydı, annem onu gerçekten severdi.

“İyi,” dedim. “Bugün uğradı.”

“Sevgilisi yok muydu?”

“Yok? Belki. Hugo işte, asla tam bilemiyorum.”

Annem gülümsedi. “Ama yakışıklı.”

Bu sabah, terden ıslanmış koşu kıyafetleriyle bile nasıl iyi

* Şiva, Yahudi inancında bir yakını vefat eden kişinin yas tuttuğu, bir hafta süren özel bir yas dönemi ve ritüelidir. -yhn.

görüldüğünü düşünüyordum. Onlarla bile iyi görünüyordu. "Öyle," dedim. "Sorun bunun farkında olması."

Joan mutfğa geri geldi. "Sırada ne var?"

Annem donut tepsisini işaret etti. "Onlar Amy için," dedi. "Amy nerede?"

Joan omuz silkip bagel tabağını aldı.

"O kadar da mesele değil," dedi annem. "Baban benim zeki olduğumu biliyor, öyle de yürüyor."

"Hugo kendisinin yakışıklı olduğunu biliyor, benim öyle olduğumu değil. Arada fark var."

Annem yanıma geldi. Gözlerinin çevresindeki çizgileri, doğal hâlinde gri bırakmaya başladığı saçlarını gördüm. "Mummashanna," dedi, yüzümü yine avuçlarının arasına aldı. "Bariz olanı söylemek pek çekici değil."

Irina bir basın fotoğraf çekimini denetlemek için ertesi hafta New York'taydı; ben de çoğunlukla evden çalışıyordum. Ama salı günü Laurel Canyon'daki evine gidip postalarını kontrol edecek, bitkileri sulayacak ve notlarımı eklediğim senaryonun yeni versiyonunu faksla gönderecektim. Irina eski tarz biriydi. Kendra'ya benimle gelmek isteyip istemediğini sordum. Kendra artık ABC stüdyolarında bir dizi sorumlusu geliştirme bölümünün başındaydı, genelde Burbank'ta çalışıyordu ama bugün sabah West Side'da doktor randevusu vardı. Böylece Irina'nın evinde buluşmaya karar verdik.

Kendra lacivert Jeep Cherokee'siyle geldi, bangır bangır The Chicks çalışıyordu. Uzun boyluydu –kötü gününde bile 182 cm– ve kıvrıkcık siyah saçları kocaman bir kütle gibiydi. Neredeyse hep kot giyerdi, tişörtlerinin çoğu da kısaydı. Önceleri mecburiyetten sanırdım, şimdi isteyerek yaptığını biliyordum. Karın kasları harikaydı, o yüzden hak veriyordum.

İlk tanıştığımız gün aklıma geldi. Hemen arkadaş olacağımızı düşünmemiştim. Hatta pek yakın olmayız diye düşünmüştüm. Beni eğittiği süre boyunca yollarımız kesişti, sonra o yoluna devam etti. Irina'yla tekerleği yeniden icat etmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece işlerin güvenli ve düzgün ilerlemesini nasıl sağlarm, onu öğrenmek istiyordum.

Irina'nın ofisindeki ilk gün, Kendra beni sıkı sıkı kucaklamıştı. Sevgi gösteren bir aileden geliyordum ama akrabam olmayan

ya da birlikte olmadığım birinden böylesine çekincesiz bir yakınlık görmeyeli epey olmuştu.

“Hoş geldin,” demişti. “Bu iş çok eğlencelidir.”

Sonra zor taraflarını da anlatmıştı tabii. Irina’nın inişli çıkışlı ruh hâlinden, bazen çalışma saatlerinin çok uzadığından, bir sürü tipte insanla uğraşacağımdan ve kimsenin sabırlı olmadığından bahsetmişti. Yine de başlangıcı neşeyle yapmasını hep takdir etmişimdir. Kendra böyle biriydi işte... Onun için eğlence her şeyin önünde geliyordu.

Irina’nın evi Laurel Canyon’un zirvesindeki Lookout Mountain’daydı. Ellilerden kalma, zemine gömülü bir oturma odası olan, bol ahşaplı ama az ışıklı, nötr tonlarda eski bir evdi. Ama arka tarafa eklenmiş bölümde, Los Angeles’a bakan yerden tavana uzanan pencereler vardı. Gördüğüm en etkileyici manzarlardan birine sahipti. Evin ardında teraslı bir çimenlik ve bahçede siyah taştan bir havuz bulunuyordu. Seksi bir ev, resmen “Eski Hollywood” diye bağınıyordu; gerçi Irina *eski* kelimesinden nefret ederdi. Elli sekiz yaşındaydı ama o sayı, sağlık belgeleri dışında ne yüksek sesle söylenir ne de yazıya dökülürdü.

“Bu şehirde kadın olmak nasıl bir şey, bilemezsin,” derdi bana sık sık. “Gençlik dizilerindeki anne babalar bile otuzlarında.”

Ben de ona, oyuncu olmadığını, yapımcılığın bambaşka bir zanaat olduğunu, güzellik-yaş standartlarının değiştiğini anımsatırdım. O ise her defasında karşı çıkardı.

“Kimse sevişmek istemediği biriyle film yapmak istemez.”

Evin alarmını devreden çıkardım ve Kendra da çiçeklere su hazırlamaya gitti – orkidelere buz gibi kaynak suyu, keman yapraklı incirlere ise iki haftada bir yaklaşık 240 ml musluk suyu. Bu öldürdüğüm üçüncü keman yapraklı incirdi; yaprakları belirsiz nedenlerle kahverengiye dönmeye başladığında kendimi katil gibi hissediyordum.

Irina’nın kedisi Moses banyodan çıkıp Kendra’nın bacağına sürtündü.

“Ah, merhaba, bebeğim.” Kendra onu kucağına alıp sarıldı. “Seninle kim ilgileniyor bakalım?”

“Penelope,” dedim.

Penelope, Irina’nın bir barışıp bir ayrıldığı sevgilisiydi ve bir zamanlar da karısıydı. Irina’nın tabiriyle, “Kedilerde harika, bitkilerde felaket” biriydi.

“Şu an ne durumdalar?”

Garajda araba yoktu, yani şu anda evde olmadığını biliyordum.

“Şey... ayrı gibiler?” dedim temkinle. Bir arada olmadıklarında genelde daha mutlulardı ve son zamanlarda da epey mutlulardı.

Posta kutusunu kontrol ettim –biraz çöp, ev faturaları, birkaç gösterim kopyası– ve ne olur ne olmaz diye Moses’a bolca kuru mama koydum.

Salonun şömine rafının üstünde, manevi azizemiz Patti Smith’in çerçeveli bir fotoğrafı vardı; sağında ise tamamı post, kürk battaniye ve yastıklardan oluşan, Irina’nın “oyun parkı” dediği bir alan bulunuyordu. Kısaca günah yuvası ile yuva sıcaklığının buluşmasıydı. Bu ev, sanki sürekli insanı baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Burayı çok seviyordum. İlk kez içeri girdiğimde, *Bakış açısı dediğin şey işte tam olarak bu*, diye düşünmüştüm.

Irina New York’tayken sosyal programı saniyesine kadar planlı olurdu; Babbo’da akşam rezervasyonunu aksatmadığım sürece yokluğunda biraz soluklanmamıza ses çıkarmazdı. Sırf canı istediği için arayıp ne yaptığımı sormazdı. Onun işleri yolundaysa ve çarklar tıkır tıkır dönüyorsa gerisi önemli değildi.

Son bitki, Irina’nın gardırobundaki palmiye idi ve gardırop kendi başına bir oda gibiydi. Her duvarda aynalı sürgülü kapılar vardı; ortadaysa cam tezgâhlı, yanlarında çekmeceler olan bir ada duruyordu. Tam bir sanat eseri, evin en değerli mücevheriydi. Sebebi sadece devasa olması değildi, içindekilerden de ötürüydü. Irina’nın her on yıla ait arşivleri vardı: yetmişlerden inanılmaz

payetli parçalar, seksenlerden Laura Ashley yazlık elbiseleri. Özel dikim Givenchy'ler ve Prada'nın 1992 kadın koleksiyonunun tamamı. En az elli tane siyah ceket. Düpedüz cennetti burası.

"Buraya bayılıyorum," dedi Kendra. Tezgâha yaslandı. "Biliyor musun, bir keresinde tül eteği kuzenimin düğünü için ödünç verebileceğini söylemişti. Ama üstüme olmadı."

Irina'nın o tül eteği, Sarah Jessica Parker nam-ı diğer Carrie Bradshaw'ın *Sex and the City*'nin açılış jeneriğinde giydiğinin ta kendisiydi.

"Evet," dedim Kendra'ya. "Bunu yalnızca elli kere söyledin bana."

Kendra, adanın üzerindeki küçük stantta bir düzine kadar asılı duran Hermès ipek fularlarından birini parmaklarının ucuyla yokladı.

"Bazen özlüyorum," dedi.

"Neyi?"

"Burada çalışmayı. Her an beklenmedik bir olay olma ihtimalini."

"Kendra, Irina seni seviyor," dedim. "İstersen bu gardıropta yaşamana bile izin verir."

Kendra gülümsedi. "Evet," dedi. "Ama her şey değişiyor, biliyorsun. Artık eskisi gibi değil."

"Aranız mı?"

Kendra omuz silkti. "Hafta sonları her saat araması beni delirtiyordu ama bazen o dramayı özlüyorum."

"Genel olarak daha az drama var gibi," dedim. Irina'nın son kez gerçekten gerildiği konu, bir film çekiminde ciddi bir takvim çakışması yüzündendi, yani kereviz suyundan falan değildi. Hem de bir çarşamba sabah 11.00'de.

Palmiyei sulayıp ellerimi çırpıttım. "Açlıktan ölüyorum," dedim. "Hadi yemek yiyelim."

Yarım saat sonra vadide, Ventura'daki Art's Deli'de oturuyorduk. Buraya uzun zamandı gelmemiştik; bir yıldan fazla olmuştu. Ama Kendra'nın beni eğittiği o haftalarda sürekli gelirdik.

İşe gider, beşte, altıda ya da yedide –ne zaman biterse– tepeyi aşar, kırmızı bir kabine yerleşip sipariş verirdik: Kendra’ya bir Reuben, bana da coleslaw’lı BLT. İki litrelik gazoz bardakları dev gibiydi ve biz en az iki saat oturur, günü gözden geçirir, soğumuş patates kızartmalarından atıştırırdık.

“Ah, anılar,” dedi Kendra koltuğa süzülürken. Kalın plastik menüler geldi ama göz ucuyla bile bakmadık.

“Bekle,” dedi Kendra, garson Gretchen uzaklaşınca.

Gretchen muhtemelen kırklı yaşlarının ortasındaydı, geniş ama sabırsız bir gülümsemesi vardı. Biz onu tanıyorduk ama o bizi tanımıyordu.

“Jake’le nasıl gidiyor diye bile sormadım.”

İstem dışı yüzümde bir gülümseme belirdi.

“O kadar iyi mi?”

“Daha yalnızca iki kez görüştük,” dedim. “Anlatılacak pek bir şey yok.”

“Saçmalama,” dedi Kendra. “İnsanın yüzünde şu,” parmağı havada yüzümün etrafında bir daire çizdi, “aptal sırtış boşuna olmaz.”

Kendra’ya notlardan hiç bahsetmemiştim. Deli olduğumu düşüneceğinden değildi –gerçi düşünürdü– ama kimseye anlatamazdım. Bu hep evrenle aramdaki özel bir şaka, perde arkasından küçük bir kare gibiydi. Kimseye söylemiyordum çünkü verdiğim bir sözü bozmuş gibi hissederdim. Bu tuhaflığı havayla buluşturursam kirlenecek, bir daha asla başka bir not gelmeyecekti. Büyü bozulacaktı.

Bugüne kadar bunu bilen tek kişi Hugo’ydu.

“Doğru,” dedim. “İçimde iyi bir his var. Tatlı biri ve gerçekten zeki.” Duraksadım. “Eşini tanıyor muydun?”

Kendra başını iki yana salladı. “Hayır. Ben onunla tanışmadan önceydi.”

Başımınla onayladım.

“Çok şey yaşadı,” dedi Kendra. “Ama bence bu onu daha nazik biri yaptı. Pek çok erkekte olmayan bir olgunluğu var. Hissedebiliyorsun. Gerçekten yetişkin biri.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim.

“Yakın bir zamanda hep beraber bir şeyler yapalım,” dedi Kendra.

Kendra’nın Joel adında bir kocası vardı. Geçen yıl Malibu sahilinde, gün batımında, yirmi kişilik küçük bir davetle evlenmişlerdi. Kendra, duvak yerine kafasına dantel bir mendil takmış, arabalarının ses sisteminden de Bob Marley açmışlardı. Nikâhı kız kardeşi kıymıştı ve sonra okyanus kıyısındaki Geoffrey’s’e gidip soğuk bira ve ılık kırmızı şarap içmiş, istiridye yemiş, aşağıdaki kayalara çarpan dalgaları dinlemiştik. Mükemmeldi ve tam Kendra’lıktı.

Joel’la ilgili mesele şuydu: Pek cana yakın değildi, daha doğrusu, pek dışa dönük biri sayılmazdı. Belki bu biraz fazla sert bir ifade olmuştu ve belki onu Kendra’yla kıyaslamak abartılı oluyordu. Bana hep nazik davranmıştı ama yazılım mühendisiydi sonuçta; kalabalık sohbetlerden çok tek başına bir odada olduğunda daha rahat hissediyordu. Genelde kız kıza geceleri teşvik ederdi; evlerinin dışında bir yemek masası gerektiren her şeye ise direnç gösterirdi. İlişkilerine saygı duyuyordum çünkü –en azından dışarıdan bakınca– birbirlerinin tam da oldukları kişi olmasına izin veriyorlarmış gibi görünüyordu.

O doğa yürüyüşlerine bayılırdı; Kendra’yı ise asla bir patikada göremezdiniz. O tam bir pesketaryen, Kendra ise hamburgerle yaşardı. Ama birbirlerini dengeliyorlardı.

“Joel, Jake’le daha önce tanıştı,” dedi. “Onu sevmişti.”

Deri koltuğa yapışmış gömleğimi çekince vakumlu bir ses çıkardı.

“Hiç bekâr olmayı özlediğin oluyor mu?” diye sordum.

Kendra bir an düşündü. “Açıkçası evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Pek de istemiyordum; tüm o şey bana biraz yavan ve bariz geliyordu.” Omuz silkerek ekledi: “Sonra Joel’la tanıştım.”

“Bu bir cevap değil.”

Kendra gülümsedi. “Ah, ama sayılır.”

O sırada yemeğimiz geldi. Pastırma çıtır, marul hafif pörsü-

müş ama taze, domatesler tatlıydı. Hiç abartı yoktu, sadece temel şeyler vardı. Burayı nasıl da özlemiştim.

“Yani başka bir deyişle, hayır.”

“Başka bir deyişle, yemeğini ye,” dedi Kendra, bir ısırmak alırken.

Cuma akşamı yemeğe Jake'in evine gittim.

Çarşamba telefonda konuşurken, "Yemek yaparım," demişti. "Çok iyi değilim ama idare eder. Akşam yemeğe gelmek ister misin?"

En sevdiğim AGOLDE kotumu ve göbek deliğimin hemen altında biten beyaz, kolsuz bir boğazlı giydim. Bir saat sonra kesin ayağımdan atacağım ince bantlı, yılan derisi topuklularımı bağlayıp siyah sapsız bir el çantası aldım. Aynada kendime baktım. Fena sayılmazdı. Saçım biraz dağınık, yüzüm de hafif solgun gözüküyordu. Bir bronzer fırçasını yanaklarıma sürdüm, bluzumu kotuma biraz daha yaklaşıp şekilde aşağı çektim, altın halka küpelerimi de takıp kapıdan çıktım.

Jake, Wilshire Corridor'daki bir gökdelende yaşıyordu; bu bana bir anda hem komik hem de tuhaf geldi. Bir kere, Wilshire Corridor sakinlerinin ortalama yaşı muhtemelen seksen dördtü. Bir de Jake'in karakterine pek uymuyordu, tabii onu tanıdığım kadarıyla. Onu Culver City'de ortak bahçeli, küçük bir sitede hayal etmiştim. Wilshire Corridor'da yaşamaksa neredeyse New York'ta yaşamak gibi bir şeydi.

Aşırı telaşlı bir kapı görevlisi beni geniş, mermer kaplı lobide karşıladı.

"Hanımefendi? Yardımcı olabilir miyim?"

"Jake Green'i görmeye geldim?"

Beni on yedinci kata yönlendirdi ve asansör kapıları açıldı-

ğında, 17F'nin eşiğinde Jake'in başını uzatmış, bir köpeği usulca geri tutmaya çalıştığını gördüm.

"Bu Saber," dedi. "Biraz fazla arkadaş canlısıdır."

Yere çökerek Jake'in bacaklarının arkasında heyecandan kıpırdanıp duran buldok kırmasına selam verdim. "Onu sevebilir miyim?"

Jake tasmaından tutarken başıyla onayladı. "İlgiye bayılır. Ama salıalanmaya hazır ol."

Saber'ın başını okşadım, çenesini kaldırıp elime sürtündü.

"Ah, merhaba," dedim. "Merhaba. Merhaba." Jake'e baktım. "Benim köpeğim insan teması pek sevmez, bu çok hoş."

Jake tasmaını çekıştirdi. "Hadi," dedi. "İçeri."

Kapıdan içeri girdiğimizde Jake bir oyuncak uzatıp onu kandırarak yatağına götürdü. Saber yerine oturunca oyuncağı ona verdi. Köpek plastik silindirin her yanını anında salıaya boğdu.

"Fıstık ezmesi çıkıyor içinden," dedi Jake. "Bu onu saatlerce oylar." Sonra bana sıcacık, hoş geldin der gibi bir gülümsemeyle baktı.

"Harika görünüyorsun," dedi.

Yanaklarımın kızardığım hissettim. "Teşekkür ederim."

Jake beyaz-mavi düğmeli bir gömlek ve koyu kot pantolon giymişti. Ayakları çıplak, gömleğı dışanda, kolları dirseğine kadar sıvanmıştı ve çilli kolları görünüyordu. Aynı anda tereyağı ve sarımsağın baş döndürücü kokusu çarptı burnuma.

"Kırmızı mı beyaz mı?" diye sordu Jake.

"Kırmızı," dedim.

"Peki."

Dairesi genişti ve Los Angeles'ın harika bir manzarası vardı. Bu yükseklikten şehrin büyük bir kısmı görünüyordu. Duvar boyunca uzanan modüler bir koltuk, karşısında bir televizyon ve köşeyi dönünce de koridor tipi bir mutfak vardı. Jake oraya doğru gitti, ben de takip ettim.

Mutfak yepyeni gözüküyordu, paslanmaz çelik aletler vardı ve sol tarafta dört kişilik küçük, yuvarlak bir masa duruyordu. Jake şarabı açarken ben de oturdum.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum.

“Yaklaşık bir yıl,” dedi. “Yok, belki neredeyse iki.”

“Sormadan edemeyeceğim,” dedim. “Seni Wilshire Corridor’a getiren ne oldu?”

Mantar tok bir sesle fırladı. “Ne demek istiyorsun?” dedi Jake sınıtarak.

Şişeyi kaldırdı ve şarabın şıpırdayarak bardağa dökülüşünü duydum.

“Çok da gençlere has bir yer sayılmaz.”

Jake güldü. “Bunu cahilliğime ver. Doğrusu, çok iyi bir fırsat vardı ve işe yakındı. O sırada benim için önemli olan buydu.”

“Pragmatik.”

Bana kadehi uzattı. Bir yudum aldım. Gövdeli ve dolgundu.

“Gerçi sevdim burayı,” dedi. “Komşularım sürekli bir şeyler pişirir, geç kalırsam bitkilerimi sular, Saber’ı beslerler. Biri vefat etti mi de Brisket Tugayı devreye girer.”

Gözlerimi kocaman açtım, neredeyse şarabı püskürtüyordum. “Brisket Tugayı hakkında ne biliyorsun?”

Büyükannem bu tabiri çok severdi. Yaşlandıkça şöyle derdi: Ne zaman bir adamın karısı ölse, kadınlar sıradaki eş olma ümidiyle bir sürü brisketle çıkar gelir, en iyi brisketi yapan da adamı kapardı.

“Sadece tecrübelerimden,” dedi Jake. “Artanları hep bana verirler. Bilirsin, kugel buzlukta harika saklanır.”

“Yahudi misin?” diye sordum.

Jake gülümsedi. “Hiç olmadığım kadar.”

İçime bir sıcaklık yayıldı ama şaraptan mı, yoksa –nasıl desem– aşinalık hissinden dolayı mı, bilemiyordum. Ailem için benim bir Yahudiyle olmam hep önemli olmuştu. Dindar olduklarından değildi, evlenmeden önce yedi yıl birlikte yaşamışlar ve başlarını da sadece yağmur yağdığında örterlerdi. Ama gelenek onlar için önemliydi.

“İnsan kendi ailesinde yabancı olmak istemez,” derdi hep annem.

Jake kadehini benimkine kaldırdı "Cumaya," dedi. Kadehlerimizi tokuşturduk "Gel, manzarayı görmeni istiyorum."

Kapılar sürgülüydü, açtı ve terasa çıkmam için kolunu uzattı.

Yukarıda hava serindi, rüzgâr esiyordu ve şehre bakarken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Eskiden Los Angeles'ı sadece filmlerde gördüğüm bir yer zannederdim," dedi Jake. "Karakterden yoksun gibi gelirdi, bu kadar güzel bir yer nasıl aynı zamanda bu kadar ilginç olabilir ki? Burada birkaç yıl yaşayana kadar şunun farkına varmadım: Her şey yapay değil. Bence burayı sanatsal, kültürel ve gerçekten önemli kılan çok şey var."

"Benim bildiğim tek yer burası," dedim. "Başka hiçbir yerde birkaç aydan uzun süre yaşamadım."

Ama ne demek istediğini anlıyordum. Büyürken LA sahte tiplerle doluydu, en azından bana öyle gelirdi. Ferrari'ye binip sonra Burbank'taki yıkık dökük apartmanına dönen insanların şehriydi. Her şey gösteriş içindi. Ama Los Angeles değişmişti ya da ben büyümüştüm. Bu şehrin artık başka anlamlar ifade ettiğini görüyordum. Aslında tek bir şey yoktu. Los Angeles birçok şeyden oluşuyordu. Hayatla, doğayla ve türlü deneyimle doluydu; tıpkı başka yerler gibi. Belki onu diğerlerinden ayıran, o fazladan umut, hem sıkı sıkıya tutulan hem de etrafa saçılan hayallerdi.

"Lisede, önemli olmak için zengin ve zayıf olman gerekiyormuş gibi gelirdi," dedim. "Ama bunun değiştiğini düşünüyorum. Harika bir sanat ortamı var, şehir merkezi bir rönesans yaşıyor." Doğuya doğru işaret ettim. "Burada sevilecek çok şey var, buna havayı, işleri ya da bir estetik cerrahın muayenehanesini dahil etmesek bile."

Jake yanımdaki korkuluğa yaslandı. "Ama hava da epey güzel."

Bir süreliğine sustuk ve etraftaki sesleri, aşağıdaki trafiğin derinden gelen uğultusunu, açık havanın esintisini dinledik.

"Burası tek başıma yaşadığım ilk yer," dedi Jake. "Ya da doğru söylemek gerekirse, kendi seçtiğim ilk yer burasıydı. Sanırım

beni buraya çeken şeyin bir parçası da buydu. Kendimi hiç yalnız hissetmiyorum burada. Hep bir şeyler oluyor.” Korkuluktan bir anda çekildi. “Lanet olsun! Hemen geliyorum.”

Balkondan onun mutfğa koşup fırını açtığını gördüm. Yüzümü yeniden şehre çevirdim.

Gençken New York’ta, tam da bunun gibi bir binada yaşamak isterdim. Gökyüzüne yakın, sıradan hayatın çok üstünde bir yerde. Bakış açısı kazanabileceğim, dertlerin küçük, önemsiz görüneceği bir yerde. Dokunulmaz bir yerde.

Buna en çok yaklaştığım an, Stuart’ın dairesindeki o geceydi.

Jake geri döndü. “Sana bir soru,” dedi. “Pirincin hem sert hem de aynı anda sakız gibi olmasını tercih edersin, değil mi?”

Ona doğru yürüdüm. “Bir bakayım,” dedim. “Pirinç benim uzmanlık alanım.”

Pirinç kurtarıldı ve Jake gerçekten etkileyici bir Fas usulü tavukla Yunan salatası yapmıştı. Hepsi nefisti. Domatesler olgun ve sulu, tavuğun çıtırılığı tam kıvamındaydı. Jake bir tabak zeytin de koymuştu, çekirdeklerini küçük bir seramik kâseye çıkarmıştık.

Sonra bulaşıkları lavaboda tepeleme bırakıp kadehlerimizi tazeledik ve balkona geri çıktık. Şehir artık ıslıl ıslıldı. Tüm manzara renkli ışıklar dizisi hâlinde uzanıyordu. Parlayan gökdelenler, trafikten ışıltılı bir yılan. Endüstriyel ufukta nokta nokta palmiye ağaçları.

Jake bana dönüp kadehini altımızdaki masaya bıraktı. Aramızdaki kıvılcımı hissediyordum, neredeyse bir hafta önce Pace’teki o çekim yine buradaydı. Bu kadar yavaştan almasının bir sebebi olduğunu düşünüyordum; ne kadar istekliyse o kadar güçlü olacak gibiydi. Ama bir yandan da sabırsızlanıyordum.

“Hey,” dedi. Dirseğime dokundu. “Seni öpmek istiyorum.”

Parmaklarım kadehi biraz daha sıkı.

“Uygun mu?” diye sordu.

Ona baktım. Karanlıkta bile yanaklarının şaraptan pembeleştiğini anlıyordum ama renginden değil, yüzünün ay gibi, yuvarlak ve aydınlık durmasından.

“Öp,” dedim.

Kadehimi elimden alıp kendi kadehinin yanına bıraktı. Camın cama değen tıkırtısını duydum.

Sonra dirseklerimi avuçlarının içine aldı. Ellerini omuzlarıma doğru kaydırды, yüzünü yaklaştırdı beni öptü. Neredeyse göz göze sayıldık, özellikle de topuklular hâlâ ayağında olduğu için. Dudakları benimkine yumuşakça değdi ve ben o tanıdık hissi duydum; düşmeden hemen önceki, havada asılı kalmış bir saliselik durgunluk.

Sonra eli çekinerek belime uzandı. Çekingendi... hayır, yokluyordu. Sanki soruyordu: *Uygun mu? Burada? Şimdi? Benle?*

Bir süre sonra geri çekildi. Yüz ifadesi öylesine netti ki sanki söyleyeceklerini oradan okuyabiliyordum.

“Bunu yine yapmalıyız,” dedi. Gülümsüyordu. Etraf karanlık olsa da gördüm.

Yumuşacık bir şeye doğru ilerliyorduk; kedi gibi, fısıltı sessizliğinde. Buna “zarif” demek geldi içimden.

Başımı sallayarak onayladım. Cevap olarak elimi kaldırıp yüzüne dokundum.

Hugo'yla çıkmak hız trenine binmek gibiydi. Hem heyecan verici hem de mide bulandırıcıydı; sık sık nefes alamıyormuşum gibi hisseder, önümde duran şeyi bile göremezdim. Çok hızlı gidiyorduk.

Daha bir ay bile olmadan onunla birlikte Big Sur'a gitmek isteyip istemediğimi sormuştu.

Ona, geçmişine ve kâğıda karşı ihtiyatlıydım. Zamanımızın sınırlı olduğunu biliyordum; bir yandan da duygularımın ne kadar güçlü olduğunu ve hızla büyüdüğünü görüyordum. Hugo'yla ilgili her şeyi istiyordum. Varlığı, ilgisi, onayı... Hepsi benim için çok önemliydi. Hoşuna gideceğini düşündüğüm iş anılarını süsleyerek anlattığımı, sırf onu etkilemek için bahsettiği konuları araştırdığımı fark ediyordum. Onu gülümseten, ona ağzını açıp evet dedirten kişi olmak istiyordum. Hugo'yla birlikte olmak her an kaybedebileceğim bir ödül kazanmak gibiydi. Onu elimde tutmak istiyordum, yani ilgisini istiyordum. O puslu ilk zamanlarda, bu işin nereye varacağını uzun süre boyunca unutuveriyordum.

Hiç aşırı bağlanan biri olmamıştım. Kalbim sadece bir kez kırılmıştı, o da üniversitedeydi. Üçüncü sınıfta tanışmıştık ve iki yıl iki ay birlikteydik. Âşık olmaya yetecek kadar uzun bir süreydi. Belki de önemli değildir diye düşündürecek kadar da. Ama elbette, önemliydi.

Murphy'yi Wagville'e pansiyona bıraktım, bir çanta hazırladım ve Hugo hafta sonu kaçamağımız için beni siyah bir Ferrari'yle aldı.

“Cidden mi?” dedim onu görünce.

“Sadece deneme sürüşü,” dedi. “Utanç verici mi?”

“Epey.”

Hugo indi, benim tarafıma dolandı. Arabayı şöyle bir süzdü. “Haklısın,” dedi. Sonra bana döndü. “Merhaba,” dedi. “Kahretsin, seni özlemişim.”

Hugo’yla olmak, güneşin yalnızca senin üstüne vurması gibiydi. Yanındayken sıcak bir girdabın içinde hissediyordum kendimi, tıpkı tamamen açmış çiçeklerle dolu bir sera gibi. Her şey sıcaktı, parlaktı ve büyüyordu.

“Merhaba.”

Beni öptü. Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra yanağıma, sonra yine dudaklarıma. Beni daha da kendine çekti. Kıkırdadım. Hugo’ylayken kıkırdardım. Daha önce hiç kıkırdadığımı hatırlamıyordum. Aptalca geliyordu. Ama bir o kadar da kıymetliydi, sanki elle tutulup özenle bakılması gereken bir şeymişim gibi.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Seyahat çantamı uzattım. Az eşya almamı söylemişti, şimdi neden böyle dediğini anlayabiliyordum.

Hugo çantamı kaputun altındaki bagaja koydu ama bagaj ufacıktı, yaklaşık 60’a 90 santimdi. Çanta zar zor sığıdı.

İçeri oturdum, kapımı kapattı, sonra kendisi bindi.

Orta konsolu işaret etti. Kâğıt bardakta iki kahve vardı. “Senin ki önde olan,” dedi. “Kafeinsiz kapuçino, ekstra köpüklü.”

Göğsümde bir şeyin havalandığını hissettim. “Evet.”

“Radyodan sen sorumlusun,” dedi. “Müzik konusunda pek zevkim yok.”

Bunu ilk kez duyuyordum. Hâlâ birbirimizi tanıma aşamasındaydık. Onunla ilgili detayları keşfetmeyi seviyordum. Hugo hakkında öğrendiğim her şey not almaya ve incelemeye değerdi, hiç boş bir şey yoktu. Ensesine dokunduğumda başını bana doğru yaklaştırırdı. Ona bir soru sorduğunda, genelde verdiği yanıt “kesinlikle” olurdu. V yaka tişört giyerdi ama sadece griyse. Saçına çok özenirdi. Mesajlarda asla emoji kullanmazdı.

“Bu ne demek?” dedim. “Zevkin mi yok, ilgin mi?”

Motoru çalıştırırken bana yan gözle baktı. “Yerinde bir soru. Aradaki fark ne peki?”

Düşündüm. “Yani ilgin olsaydı zevkin de olurdu mu demek istiyorsun?”

Hugo yola çıktı. Yüzünün bir yanı gülümsemeyle kıvrıldı. “Egom o kadar da büyük değil.”

Boğazımı temizleyip radyoyu açtım. “Evet, o kadar büyük.”

Yol tam beş saat sürdü. Hugo hızlı sürdü; otobanda saatte yüz altmış kilometreyi zorluyordu. Sahile vardığımızda virajları uçarçasına alışı neredeyse fark etmiyordum.

“Omzumun üzerinden bak,” dedi. “Burası dünyanın en güzel yol şeritlerinden biri.”

Solumuzda, aşağıda okyanus köpürerek kıyıya çarpıyordu; gitgide daha girintili çıkıntılı uçurumlar sanki İrlanda’ya geçmişiz gibi hissettiriyordu. Hep kış vakti olan, yabancı ve büyülü bir yere. Yaklaşık bir saat sonra telefonum çekmemeye başladı. Ona uzattım.

“Sadece sen ve ben,” dedi. “Pişman mısınız?”

“Telefonsuz bir sen mi? Daha iyisi olamaz,” dedim.

Uzandı, dizimi nazikçe sıktı.

Post Ranch Inn, Kaliforniya kıyı şeridinde âdeta oyulmuş kırk odalı bir oteldi. Park ettiğimizde indim, bacaklarımı da belimi de esnettim. Vücudumdaki kanın uzuvlarıma geri dolduğunu hissediyordum.

Hugo eşyaları indirirken etrafa bakındım. Buranın dingin güzelliği somut bir şey gibiydi, attığım her adımda bedenimin gevşediğini hissediyordum. Havası bile farklıydı; yağmur, çam ve lavanta kokuyordu. Aynı zamanda tertemizdi. Egzoz ve kimyasallarla karışmamıştı. Orada hiçbir şey kirlenmiş değildi sanki.

Bizi odamıza, okyanusun üzerinde asılı, şezlonglar ve fokurdayan bir jakuziyle tamamlanmış özel teraslı bir bungalova

götürdüler. İçerisi şık bir orman evi gibiydi. Kiraz ağacı kaplamalar, açık kirişler ve çoktan yakılmış çelik bir şömine vardı.

“Burası cennet gibi,” dedim.

Arkamda Hugo’nun valizlerimizi çıkaran otel görevlisine teşekkür edişini, ardından kapının usulca kapanışını duydum.

“Beğenmene sevindim. Dünyada en sevdiğim yerlerden biri burası,” dedi.

Arkamı döndüğümde, buz kovasından şampanya çıkardığını gördüm. Mantarın pat diye açılışını duydum. Belime bağladığım kazağı çözüp başımdan geçirerek giydim.

“İşte başlıyoruz,” dedi Hugo ve elinde iki kadehle terasa çıktı. Birini elinden aldım. Kadeh tokuşturduk. Bir yudum aldım. Buz gibiydi, tatlı ve nefisti.

“Buranın sadece beş saat uzakta olduğunu düşünmek çıldırtıcı,” dedim.

Hugo gülümsedi. “Bambaşka bir evren gibi, değil mi?”

“Burada kalalım.”

Eğilip omzuma bir öpücük kondurdu ve dişlerinin kazağın üstündeki belli belirsiz dokunuşunu hissettim. “Şimdi,” dedi. “Sana etrafı gezdirmeliyim.”

“Otel mi?”

Kadehi elimden alıp jakuzinin kenarına bıraktı. “Odamızı.”

Elimi tutarak beni içeri götürdü.

Bu kaçamağın heyecanının ve cazibesinin bir kısmı çok basitti; henüz seks yapmamıştık.

İyice yakınlaşmış, deli gibi öpüşmüştük ve hatta bir geceyi birlikte geçirmiştik. Ama seks yapmamıştık. Bir nedeni, çok sık görüşmememizdi çünkü Hugo hep yolculuk yapıyordu, benim işim de aşırı yoğundu ama bir nedeni de geçen hafta, her şey tamamken, regl olmamdı. İlerisi için sorun olmazdı fakat ilk sefer için fazla agresif olurdu.

“Burası oturma odası, yetmişlerden esintili iki koltukla tamamlanmış,” dedi Hugo ve beni bordo uzanma koltuklarının ve aralarındaki cam-krom sehpanın yanından geçirerek yönlendirdi.

“Çok havalı.”

“Burası da kahvaltı köşemiz.”

Köşede küçük bir masanın yanında iki ahşap sandalye duruyordu; üstünde meyve, kuruyemiş ve tatlı ekmek gibi duran bir şeylerle dolu bir sepet vardı.

“Ve burası da– adı neydi, unuttum...” Hugo şeytani bir gülümsemeyle yatağı işaret ederek bana döndü.

“Şu, uyumak için olan şey mi?”

Bir kolunu belime doladı, ağzını boynuma indirdi. “Alakas yok.”

Ben de ona uzandım, kulağımın hemen altına bir öpücük kondurdu. Kollarında jöle gibi oldum. Yatağa oturdum, sonra geriye doğru kayıp onu da yanuma çektim.

Hugo’yla sevişmeyi çok istiyordum, öyle ki son haftalarda bunu zorluyormuşum gibi hissediyordum. Ama bunun bize yapabileceklerinden de korkuyordum. Gereğinden fazla bağlanmıştım, bunu hissediyordum. Üstelik bu yüzden kendime de kıızıyordum. Eğer arkadaşım olsam, kendime bu tip erkeklerin değişmeyeceğini, benden şu an geçici olarak etkilendiğini ve diğerleri gibi bunun da sönüp gideceğini söyledim. Yani aramızdaki şeyin özel olmayacağını...

Gerçi arkadaşla ihtiyacım yoktu, bunu söyleyen bir kâğıdım vardı.

Sorun şu ki, bedenim buna inanmayı reddediyordu.

“Yola çıkarken aklımda olan tek şey buydu,” dedi Hugo. “Haftalardır tek düşündüğüm buydu.”

Aklım bir an için o oyunculuk dersinin otoparkına gitti. Kapıda Cassandra’yı gördüğüm ânı düşündüm. Hugo’nun hâlâ benden hoşlanmasının tek nedeni henüz seks yapmamış olmamız olabilir miydi? Ve yaptığımız anda bu büyü bozulur muydu? Yıllar önceki Stuart’ı düşündüm.

Parmaklarını bel çukuruma gömdüğünde ona doğru nefes verdim. Kimin umurundaydı ki?

Hugo ağzını boynumdan köprücük kemiğime kaydırды.

Oradaki küçük boşluğa dudaklarını değdirip dilini kemiğim boyunca gezdirdi. Yutkundum.

“Biraz doğrul,” dedi.

Doğrudum ve kazağımın ucuna uzandım. Üstümden çıkarmasına yardım ettim. Altındaki tişört de birlikte geldi.

En iyi sutyenlerimden birini giymiştim –fuşya dantelli, önden kopçalı– ama Hugo farkında bile değildi. Parmakları göğsümün üzerinden hafifçe ilerledi, sol mememin üstündeki noktada oyalanıp kaldı. Parmakları soğuktu ve istemsizce ondan hafifçe uzaklaştım.

“Bir şey mi oldu?” dedi. “Ne oldu?”

Başımı iki yana salladım. “Hiç, sadece üşüdüm.”

Hugo, yorganı yatağın yanlarına sıkıştırıldığı yerden çekip kaldırdı ve tuttu. Ben içine girerken o da gömleğini ve kotunu çıkardı.

Çarşaf serin ve tertemizdi, tenimin sıcaklığını üstlerinde hissediyordum. Hugo yanıma sokulup bedenimi kollarının arasına aldı. “Buz gibisin,” dedi.

Tüylerimin iğne gibi diken diken olduğunu hissettim.

Ellerini kollarımdan aşağı doğru gezdirmeye başladı. Önce usulca, sonra daha sıkı. Döndüm, göğsüm onun göğsüne yapıştı; ten tene, bütünüyle. Nefesini boynumda hissediyordum. Sıcaktı ve sadece sıcak değil, ateş gibiydi. Ona daha da sokuldum. Etrafan ısı yayan bir lamba gibiydi ve ben de onun altında olmalıydım. Hayır, daha da fazlasını istiyordum. Vücutlarımız bütünleşmeli, birlikte nefes almalıydık. İşte ona böylesine yakın olmak istiyordum.

Ellerini sımsıkı sırtıma doladı.

“Daha iyi mi?” diye sordu.

“Çok daha iyi.”

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. Gözleri açtı, erimiş altından iki kocaman havuzdu. Sanki içine düşsem erimiş lavda mahsur kalacaktım.

Parmak uçlarımı yanaklarına götürdüm. Sonra yüzümü kal-

dırıp onu öptüm. Dudakları serin, yumuşacık, tereyağı gibi kaygandı. Hugo beni geri çekip yüzüme baktı.

“Benim için gerçekten özelsin,” dedi. Elini yanağımda gezdirdi. “Gerçekten çok özel.”

İnanmak istedim. Gerçekten çok inanmak istedim. Çünkü onunla orada, bu kadar yakın olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki.

Ama inanmamam gerektiğini de biliyordum. Üç ay. Kafamın içinde sayıyı gördüm, bir yılan gibi kıvrılıyordu.

“Eminim bunu herkese söylüyorsun,” dedim.

Yavaş, gevşek bir gülümsemeyle güldü. “Alakasız yok.”

İrina çarşamba öğleye doğru New York'tan döndü ve seyahat yüzünden vücudunun ödem topladığından yakınp yirmi dört saat sürecek bir su detoksuna girişti. Saat dört gibi ekstra acılı, ekstra sebzeli, pad thai söylemek ister miyim diye sordu.

"Bu akşam bir planın var mı?" dedi; ipek sabahlığıyla mutfakta durup bir şişe merlot açıyordu.

"Yok," dedim dürüstçe. Dün Jake'le öğle yemeği yemiştik, Kendra evde kocasıyla birlikteydi, Hugo ise cumaya kadar New York'taydı. Bu beni bir an durdurdu. Eskiden arkadaşlarım vardı ama artık düğün, bekârlığa veda ya da doğum günü değilse neredeyse kimseyi görmüyordum. Bir sebebi de otuzumuza geldiğimizde çoğunun taşınmış olmasıydı – New York, San Francisco, Seattle, Washington DC'ye. Çarşamba akşamı içkileri yerini haftalık mesajlara bırakmıştı. Bazılarının, hatta çoğunun, şimdi çocukları vardı. Yaşlandıkça insanları çevrende tutmak zorlaşıyordu. Herkesin hayatı farklı seyrediyor ve birbirini seçmeye devam etmek gerekiyordu. Bilerek, tekrar tekrar "Sen" demek gerekiyordu. Herkes o seçimi yapmıyordu. Herkes yapamıyordu.

İrina tezgâhtaki tabureyi işaret etti. "Kalmak ister misin?"

İrina'yla takılmak, çok şık ve epey kendini düşünen bir terapistle takılmak gibiydi. Sana akşam yemeği ısmarlamak, tasarımı bir çanta almak ve sorunlarını dinlemek isterdi ve sonra da kanepe'nin karşı tarafından hepsini birer dedikoduya çevirirdi.

"Olur."

Bir kadeh daha indirip şarap doldurdu ve önüme bıraktı.

"Pekâlâ," dedi. "Kendra, biriyle görüştüğünü söyledi."

Gülerek öksürdüm. "Senin niyetinin asla karşılıksız olmadığını ne zaman öğreneceğim ben?"

"Umarım hiçbir zaman," dedi Irina. "Madem konu açıldı, her şeyi anlat bakalım." Tezgâhta yanıma oturdu. "Karidesli kızarmış pilav?"

Başımınla onayladım.

"Bir de Vietnam usulü summer roll söyleyelim; en azından denedik deriz."

Siparişi verip iPad'i tezgâha bıraktı.

"Nasıl biri?"

"İyi."

"İyi mi?"

"İyi olmanın değeri bilinmiyor."

"Ben senden neredeyse yirmi yaş büyüğüm—"

Kaşlarımı kaldırdım ama bir şey demedim.

"—o yüzden garanti verebilirim: İyi biri demek, yatakta kötü demektir."

"Öyle olduğunu düşünmüyorum," dedim.

"Düşünmüyor musun, yoksa biliyor musun?"

"Henüz birlikte olmadık."

Irina kadehini bana doğru kaldırdı. "Sana söylüyorum. Aradan zaman geçti ama iyi kalp, kalkmayan alet demektir."

"Bu sözü biyografine ekliyorum."

Gülümsedi. "Sen mutluysan ben de mutluyum, tatlım. En iyisini hak ediyorsun."

Şaraptan küçük bir yudum aldım. "Teşekkürler. Penelope nasıl?"

Irina başını iki yana salladı. "Bazen kendimi kahrolası altmış yaşında ama yirmi beş yaşındaki birinin ilişkisini yaşıyormuş gibi hissediyorum."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Eğer kahrolası altmış yaşındaysan değil."

Yaşlanmayı düşünmemeye çalışıyordum. En azından, ilişkiler bağlamında yaşlanmayı. Kâğıdın güzelliğinin bir kısmı şuydu: beni anda tutuyordu. Fazla ileriye dönük plan yapmamayı, yazılardan ötesine bakmamayı sağlıyordu. Şimdiye kadar.

“Sanırım,” dedim. “Bunun üzerine pek düşünmemiştim.”

Irina elini benimkinin üstüne koydu. Gümüş kokteyl yüzüklerinin soğuk metalini tenimde hissettim. “Ah, tatlım,” dedi. “Üzgünüm. Beni dinleme. Penelope’yle cehennemi görüp geri geldik ama onu seviyorum. Hem de çok. Sadece jetlag yaşıyorum ve yaşlı bir teyze gibiyim.”

“Yaşlı değilsin.”

“Elbette değilim,” dedi. “Otuz beş yaşımdayım.”

O sırada kapı zili çaldı. Sandalyeden kalktım ama Irina eliyle durdurdu.

“Ben bakarım.”

Mutfaktan çıkıp koridor boyunca ön kapıya ilerledi. Diğer tarafta bir kadın sesi duydum.

Çantamdan telefonumu çıkardım. Annemden cevapsız bir arama, Kendra’dan bu hafta sonu yeni Marvel filminin özel gösterimine gideceğimizi onaylayan bir mesaj ve bir tane de Jake’ten mesaj gelmişti. Linklenmiş bir yazıydı, “Karbüratör Tarihinin Peşinde.”

Mesajı görür görmez gülümsedim. Sonra açıp okudum. Meğerse en son karbüratör 1994’te kullanılmış.

Anladım şimdi. Sen McFly’sın.

Bir an sonra telefonum öttü: *Üst düzey cevap.* Ardından ikinci mesaj: *Bu akşam ne yapıyorsun?*

Patronumdayım.

Saat neredeyse yedi!

Mesaim bitti. Sadece takılıyoruz.

Baloncuklar çıkıp kayboluyor, çıkıp kayboluyordu ve sonra mesaj geldi:

Çıkışta bir şeyler içmek ister misin?

Melrose'daki, yemekleri vasat ama ortamı şahane Zinqué'te buluştuk. Jake ikimize tekila ve yeşil limon söyledi, köşedeki iki kişilik masaya yerleştik. Üzerinde beyaz, uzun kollu ve yuvarlak yakası olan düğmeli bir tişörtle siyah kot vardı. Saçlarının uçları hâlâ duştan kalma ıslaktı. Yine güzel kokuyordu.

"Bu akşam ne yaptın?" diye sordum.

"Fantezi ligi seçmelerine katıldım." Yüzünü ıyy dercesine buruşturdu. "İstersen buradan kaçabilirsin."

"Gençken futbol oynardım," dedim.

Yüzü aydınlandı. "Ben de! Hâlâ burada bir ligde ara sıra oynuyorum. Karma lig, gelmek istersen."

Başımı iki yana salladım. "Ah, yok. Spor yetişkin hayatımın parçası değil. Tüm o ter falan, bir de artık bir saç bakım rutinim var. Ama kulağa eğlenceli geliyor."

Jake'in bakışları üzerimde gezindi. "Pek inandırıcı gelmedi."

Bir tutam saçımı kaldırdım. "Tamam, peki, buna rutin denmez. Daha çok artık saç kremi kullanıyorum, o kadar ama bilirsin işte."

Jake gülümseyip başını iki yana salladı. "Onu demek istemedim."

Bakışım yakaladım. "Biliyorum."

İçkilerimiz geldi. Kadehin kenarındaki limon dilimini sıkıp içkiye attım.

"Yani sen patronunla kanka mısın?" diye sordu Jake.

"Tam kanka denmez. Ama evet, severim. Hem bedava Tayland yemeğine de pek hayır demem."

Jake peş peşe iki kez başını onaylarcasına salladı. "Bedava Tayland yemeği. Not aldım."

"Havalı biridir, acayip de yetenekli. Yılda yirmi film falan çıkarır. Koşturmasına saygı duyuyorum."

"Bir gün sen de böyle mi olmak istiyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemedim. *Yok, pek değil, o kadar hırslı değilim mi desem? Yoksa, Otuz üç yaşındayım ama hâlâ hayatımda ne istediğimden tam emin değilim mi?*

“Sanırım biraz bağlanma fobim var.”

Jake boğazını temizledi. “Bunu biraz aç.”

Dirseklerimi masaya koydum. Masif, ham bir ahşaptı ve bir sürü siyah metal aksamı vardı.

“Üniversiteden sonra biraz sıkışıp kaldım ve dürüst olayım, bazen hâlâ sıkışmış hissediyorum. İşimi sevmiyor değilim, seviyorum. Filmleri seviyorum, dürüst olmak gerekirse asistanlıkta da iyi olduğumu düşünüyorum. Ama Irina’nın işini isteyip istemediğimden emin değilim. En dürüst cevap şu; sanırım bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Jake’in gözleri benimkileri tanıyordu. “Neden?”

“Sanki fırsatı kaçırmış gibiyim. Belki fazla bekledim. Etrafımda yıldızı roket gibi yükselen herkes, adımlarını çoktan yıllar önce belirlemişti.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Jake. “Elli yaşında ilk oyunculuk işini alan, altmışında ilk filmini çeken, kırklarında tıp fakültesine geri dönen insanları hep duyarız.”

“Kırklarında tıp fakültesine giden birini en son ne zaman duydun?”

Jake bir yudum alıp yuttu. “Okumuştum. Demek istediğim şu; bu tarz şeyler oluyor, hem de sık sık. Bir şeye ulaşmanın tek bir yolu yok. Her zaman istisna olabilirsiniz.”

Ben istisnaydım. Pek çok bakımdan istisnaydım; bir anomali, dizilimin sekteye uğradığı bir noktaydım. Bende başkasında olmayan bir şey vardı. Ya da en azından bildiğim kadarıyla başkasında olmayan. Başka alanlarda da olağanüstü olabileceğimi düşünmek belki bencilceydi. Hatta tehlikeli geliyordu, sanki kaderi biraz fazla zorlamak gibiydi.

“Gerçekten istemek gerekiyor,” dedim.

Jake bana baktı ve ne demek istediğini anladım. Derinlik. Aşağılara, tam merkeze kadar inmeye gönüllü olabilmek.

“Peki sen istiyor musun?” diye sordu.

Yüzü açıktı, yakasının düğmesi çözülüydü. İçinden yürüyüp geçebileceğim bir kapı gibi görünüyordu. Ve istiyordum. İçeri

girmek istiyordum. Ona, bu yeni yeri, henüz bilmediği her şeyi anlatmak istiyordum.

Ama zamanı değildi. Daha yeni başlıyorduk. O büyük, derin sorulara giremezdim. Yatağımın altındaki bir kutuda kilitli duruyorlardı. Bir sürü ve bir sürü kâğıt.

Big Sur'da uyandım, yanıma dönüp Hugo'ya uzandım. Elim boşluğa geldiğinde doğrulup dışarı baktım. Hava yeni yeni aydınlanıyordu; odanın yarısı hâlâ gölgedeydi, güneş ağırdan alıyordu.

"Hugo?"

Cevap yoktu.

Yorganın altında çıplaktım; gözlerimi kapatıp dün gecenin görüntülerini geri sardım. Hugo'nun ağzı boynumda, elleri yanımda, kalçalarımnda. Sesinin koyu, baş döndüren tınısı.

Yatağın yanındaki sandalyeye atılmış, gecedен kalma bir boroz vardı; kollarımı geçirip kemerini bağladım.

Neredeydi?

Ayaklarımı yataktan sarkıtıp terliklerimi giydim ve terasımıza çıktım.

Çevremizdeki orman hâlâ uykudaydı. Ne trafik ne insan ne bir elektronik sesi, gözle görülür bir sessizlik vardı. Görüş mesafesindeki iki bungalow dışında tek bir ışık ya da bina yoktu. Her şey tertemiz, modern hayatın renk ve gürültüsünden uzaktı. Aşağıda okyanus uzun, gevşek nefesler alıp veriyordu.

Küçükken ailem beni Manhattan Beach'e götürürdü. Otopark parası vermemek için arabayı yukarıda bir yere bırakır, dik sokaklardan sahil yoluna inerdik. Bazen bisiklet de götürürdük ama çoğunlukla kumda kamp kurardık. Bir yığın havlu, kocaman bir şemsiye ve yiyeceklerle dolu bir soğutucu hatırladığım görüntülerin arasındaydı. Annem hazırlanırken hep beni

de dahil ederdi; yani çavdar ekmeğiyle peynirin yanında balık kraker ve çikolatalı kurabiye de olacağını bilirdim. Babam kumda koşuya çıkardı, annem mutlaka bir kitap getirirdi ve ben de denizle onun arasında mekik dokur, bağırarak koşar, tuzlu ve özgür hissederdim.

O zamanlar okyanus canlıydı. Yeterince açığa yüzersem suyla göğün birleştiği o çizgiye varabileceğimi düşünürdüm. Ufka dokunup pürüzsüz kenarı boyunca elimi gezdirebilirim sanırdım.

Big Sur'da okyanusa yukarıdan bakarken buna olan inancımı ne zaman kaybettiğimi düşündüm. Sınıfta, dünyanın yuvarlak olduğunu öğrenirken mi? Ama öyle bir "Aha!" anını hatırlamıyordum; belirli bir aydınlanma yoktu. Ne zaman vazgeçiyorduk inandıklarımızdan? Hem neden bir anda değil de yavaş yavaş oluyordu?

Balkonda hava soğuktu. Muhtemelen beş dereceydi. Bornozu iyice üzerime sardım, ellerimi ceplerine soktum. Her buğulu nefeste biraz daha uyanıp canlandığımı hissediyordum. Bir ay. Bu kadarı yetmişti. Dört haftada dinlemeyeceğimi anlamıştım. O kâğıtta ne yazarsa yazsın fark etmeyecekti. Onu istiyordum. Onunla uyanıp onunla uyumak istiyordum. Sabah banyoda aynanın önünde, işe hazırlanırken yüzümü onun ıslak sırtına bastırmak istiyordum. Gecenin bir yarısı ayakları ayaklarımı bulsun istiyordum. İlk aradığı kişi olmak, hayatının geri kalanındaki hengameden sığındığı yer olmak, hayatının temposunun yarattığı gerilimden kaçıp sığındığı liman olmak istiyordum. Onun için o olmak istiyordum. Doksan günden çok daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum.

"Günaydın."

Arkamı döndüğümde Hugo'nun bana doğru geldiğini gördüm. Üzerinde koşu kıyafetleri vardı, elinde de iki kahve. Birinden bir yudum aldı, sonra ikisini de yandaki sehpaye bırakıp kollarını bana doladı. Başımı göğsüne yasladım. Antrenmandan ötürü nemliydi ve etrafımız gibi kokuyordu – ter ve toprak.

Elimi kaldırıp saçlarının arasından geçirdim. Gözlerime baktı.

“Selam,” dedi. “Nasıl uyudun?”

Ben sadece başımı iki yana salladım. Ellerimi yüzüne götürdüm, parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Ağzı kahve tadındaydı ve onu kendime doğru çektim; daha yakın, daha sıkı.

Hugo’nun elleri sabahlığımın kuşağını buldu ve çözüp havlu kumaşın açılmasına izin verdi. Parmakları tenime değdiğinde soğuktu, istemsizce irkildim ama tenim onun sıcaklığına bir çırpıda alıştı. Parmakları karnımın üzerinde yukarı ve aşağı hatlar çizdi.

Onu içeri çektim.

Birbirimizi parçalarcasına soyduk; kıyafetler, koşu ayakkabıları, bornozun kaları. Yatağa yaslandım ve üstüme eğildi, nefesi hızlanmıştı.

“Çok seksisin,” dedi. Kelimeleri uzatmadı. *Çok. Seksi.* “Ne istediğini söyle bana.” Sesi kısık ve buğuluydu, tıpkı etrafımızı saran sabah gibi.

“Seni istiyorum.”

Eğilip dudaklarımı öptü. Bedenini bedenime aramızda hiç boşluk kalmayana dek bastırdı. Ağırlığını, varlığını, o bir doksan varlığının tamamını hissettim. “Buradayım,” dedi.

Sonra içime girdi. Gözlerimi kapatıp açtım ve bana baktığını gördüm. Alnında ter damlaları, omuzları uyum içinde bana doğru yuvarlanıyordu; kollarını yakaladım, pazılarına tutundum.

Bir anda iki karşıt arzu bedenimi sardı: Sonsuza dek bu şekilde kalma ve hiç ayrılmamak, ömrümün tamamını bu yakınlıkta geçirmek. Sonra da o çözülme anına varma isteği. Geleceğini bildiğin şeyin artık gelmiş olmasının verdiği tatmin.

İçimdeki ateşin yükseldiğini hissettim. Karnımda başlayıp uzuvlarıma, parmaklarıma, ayaklarıma, ayak uçlarıma yayıldı, ta ki beni alevlerin içinde bırakana kadar.

“Hugo,” dedim. Bedeniyle cevap verdi – altımda, üstümde, içimde. Aynı anda her yerde.

“Söyle,” dedi kulağıma. *Söyle, söyle, söyle.*

20

“Pardon,” dedi Jake. “Koridor lambasının sigortası atmış. Gel.” Karanlıkta ön kapıdan içeri girerken elimi kavradığını hissettim, sonra bir şalter sesi ve ışık.

Dairesi geçen geceki gibiydi ama biraz daha derli topluydu. Kanepeye atılmış battaniye köşeleri görünmeyecek şekilde katlanmıştı ve masada başıboş bardak yoktu.

“Bir şey içer misin?” diye sordu Jake.

“Sadece su,” dedim.

“Hemen.”

Mutfığa gittiğinde ben de kanepeye oturdum. Gece sisliydi, dışarıdaki karanlık boğucu ve ağırdı. Ya da belki sonunda hareket etmeyi bıraktığımdan bana öyle geldi.

Jake bir bardak uzatıp yanıma oturdu. “Musluk suyu,” dedi. “Brita sürahim bozuldu.”

“Ben Brita’ya inanmıyorum,” dedim. “Bence düpedüz kandırmaca.”

Gözlerini kıstı. “Muhtemelen haklısın.”

Bir yudum alıp bardağı sehpaye bıraktım. Jake elini dizime koydu, sonra parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Elinin sıcaklığını, onun sıcaklığını hissettim. Sonra bir şey, aramıza sinsice sızan başka bir kuvvet. Belki bir beklenti. Şimdi olacakların, daha önce hiç olmadığı kadar önemli olduğu gerçeği. Benim bildiğim ama onun bilmediği onca şey.

"Jake," dedim.

"Evet."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Geriye yaslanıp yüzüme baktı ama elimi bırakmadı. Başparmağını eklemlerimin üzerinde gezdirdiğini hissettim.

"Ne oldu?"

"Ben—" dedim. "Ben tam olarak diğer kadınlar gibi değilim."

Jake güldü. "Bunun farkındayım," dedi. "Ve bunu çok seviyorum."

Başımı iki yana salladım. "Mesele şu ki—" Derin bir nefes alıp ne diyeceğimi tarttım. Ona, hayatını geri dönülmez biçimde değiştirecek bir şeyi bildiğimi nasıl anlatırdım? Bu kadar inanılmaz bir şeyi nasıl paylaşırdım?

"Tamam," dedi Jake. "Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Sonra birden, midemde bir girdap gibi hissettim. Ona duyduğum çekimin ne kadar güçlü olduğunu fark ettim. Duman bulutundan çıkan bir cini andırır şekilde kendiliğinden belirdi. Puf diye.

"Hayır," dedim. "İstiyorum."

Jake elini yüzüme koydu ve öpüştük. Saniyeler içinde üstüne çıktım. Dizlerim karnının iki yanında, ağzım boynunda, ellerim saçlarında, omuzlarında ve yetişebildiğim her şeye tutunuyordum.

Ellerini sırtımdan belime doğru indirdi. Dudaklarımız sanki savaşıyordu; birbirimizin içinde, dişlerimizin, dişetlerimizin, kemiklerimizin altında gömülü gizli bir anahtar arar gibiydi.

Daha dik oturdu; elleri omuzlarımı kavradı, sonra kulağımı öptü. "Yatak odama geçelim mi?" diye sordu. Sesi pürüzlüydü ama sonlara doğru tizleşti, içine komiklik sızdı.

"Evet," dedim.

Ayağa kalkıp elimi tuttu ve beni içeri götürdü. Yürürken derin nefesler alıp veriyordum. Yatak odasına daha önce hiç girmemiştim. Beyaz duvarlar ve mavi bir yorgan vardı. Komodinin ve şifonyerin üstünde çerçeveli fotoğraflar duruyordu. O arkamda, elleri belimdeydi. Bir fotoğrafı elime aldım.

“Bu kim?” diye sordum.

Altın sarısı bukleli, küçücük bir kız bir goldendoodle yavrusuna sarılmış, gülüyordu.

“Maya,” dedi. Dudakları kulak mememe değdi. “Sonra anlatırım.”

“Kız kardeşinin çocuğu mu?”

Jake durup içini çekti. “Evet. O kadar tatlı ki.”

“Öyle görünüyor.”

“Onu o kadar çok seviyorum ki,” dedi. “Ne kadar hızlı büyüdüğüne gerçekten inanamıyorum. Aklım almıyor. Resmen mucize gibi bir şey.”

Jake’te gösteriş yoktu. Çok saf, söylediği her şeyi gerçekten kastediyordu.

Kulağıma fısıldadı: “Çocuk istiyor musun?”

Çocuklar üzerine çok düşünmemiştim. Bu denkleme nasıl sığacaklarını bilmiyordum. Ama burada uygun cevap bu değil gibiydi. Hatta artık doğru cevap olup olmadığından bile emin değildim.

Jake’te beni dürüst olmaya iten bir şey vardı. Belki de gerçek şu ki ne istediğimi tam olarak bilmiyordum. Belki de bu değişiyordu.

“Bu gece değil,” dedim.

Gülümsedi, ellerini sırtıma götürdü. Kollarımı boynuna doladım ve yeniden birbirimize kenetlendik. Yatağa düştük, Jake yastıkları telaşla kenara savurdu.

“Biri bana şu süs yastıklarının neden var olduğunu açıklasın,” dedi.

“Kimse bilmiyor ama herkesin evinde var.”

“Bence artık nedenini sormaya başlamalıyız.” Mavi-kahve rengi çizgili ipek bir yastığı dramatik bir hareketle yatağın ayak ucuna fırlattı, sonra yeniden bana döndü.

“Pardon,” dedi. “Nerede kalmıştık?”

Ayağa kalkıp ışığı kapattım. Sonra karanlıkta üstüne eğildim. Parmaklarımı göğsünde gezdirip gömleğinin yakasını aşağı çektim. “Burada,” dedim.

Elini saçlarımla arasından geçirip dudaklarımı dudaklarına indirdi. Öpücükleri harika hissettiriyor, yumuşak, istekli ve giderek sabırsız bir hâl alıyordu. Sanki bir dalga sessizce güm-bürdüyordu. Bir anda, suyun altına çekilmek üzereymişiz gibi hissettim.

Kıyafetlerimiz hızla çıktı.

Sonra bir anda, çıplak bir şekilde üzerimdeydi. Oda sessizdi. Kendi nefesimi duyuyordum.

Jake komodinden bir prezervatif aldı, sonra geri dönüp boynumu öperken elleri karnımın üzerinde geziniyordu.

"Bu uygun mu?" diye sordu.

Cevap olarak bedenimi onun altında kıpırdattım.

Cinselliğin, ona atfettiğimiz anlam dışında bir şeyin göstergesi olduğuna inanmıyordum. Bir ilişkinin ne kadar ciddi olduğunu göstermezdi, duygunun miktarını gösteren bir barometre de değildi; en azından neden-sonuç düzeyinde aşkla pek ilgisi yoktu. Ama Jake'in altında yatarken, seksin başka bir şeyi, bir tür şefkati ifade edip etmediğini düşünüyordum. Belki de ölçmemiz gereken, kişinin duygularının şiddeti değil de gösterdiği özenin seviyesiydi.

Düzenleme

Ny.ozlem

21

“Ee, nasıldı?”

Hugo’yla West Hollywood’da Third Sokağı üzerindeki, onun bayıldığı benimse idare eder bulduğum Toast’ta brunch yapıyorduk.

“Bunu nereden anladın ki?”

Hugo güldü. “Gerçekten cevap vermemi istiyor musun?”

Güneş gözlüğümü çıkarıp ona baktım. “Bir zamanlar aynı yataкта yattığımız için mi?”

Hugo sırtıp kahvesini aldı. “Ben hayatımda olup biteni sana anlatıyorum; senin de aynı ayrıcalığı özgürce kullanmanı isterim.”

“Ne kadar cömertsin.”

“Biliyorum,” dedi. “Kahvaltını da ben ısmarlayacağım.”

Kahvemden bir yudum daha aldım. Hugo düşünceli gözlerle yüzüme baktı.

“Ama ciddi söylüyorum, Daph. Olay nedir?”

Olay şu ki geceyi Jake’le geçirmiştım, sonra beni kahveyle uyandırmış ve hemen ertesi gece görüşebilir miyiz diye sormuştu. Olay şu ki gün boyu mesaj atıyor; nasıl olduğumu sorup komik resimler, şakalar gönderiyordu. Olay şu ki şimdiye kadar çıktığım en iyi kişi olabilirdi.

“Ondan hoşlanıyorum,” dedim. “Gerçekten çok hoşlanıyorum. Düşünceli ve samimi. İçinden ne demek geçiyorsa onu söyleyen biriyle daha önce karşılaşmamıştım.”

Hugo elini çenesinin altında gezdirdi. "Evet," dedi. "Takdire şayan."

"Onu anlatmanın gerçekten iyi bir yolu bu."

"Yani takdire şayan bir seks yaşıyorsunuz."

Güldüm. "Belki düşünceli seks demek daha iyi olabilir."

Hugo bunu düşündü. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet," dedim. "Sen de düşünceliydin. Sadece başka türlüydü."

Hugo başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece beni hiç gerçekten birlikte olabileceğin biri olarak gördün mü, onu merak ediyorum."

Omuzlarım kasıldı. Boynumu sağa sola çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

Hugo elini yine çenesine koyup çenesini ovuşturdu. Bana bakmıyordu. "Diyorum ki hiç üç aydan uzun sürebileceğini düşündüğün bir an oldu mu?"

Biz bunu hiç konuşmamıştık. Ne olduysa olmuştu. Arkadaştık artık. Arkadaşlığımız geçmiş i kurcalamayıp kesinlikle bugüne odaklanmaya dayanıyordu.

"Hugo," dedim. "Bunu zaten biliyorsun. Kâğıdımız üç ay di-yordu."

"Doğru," dedi. "Elbette." Ama sesi bir anda buruklaştı, altında hafif bir öfke seziliyordu.

"Ne oluyor sana? Natalie'yle falan m ayrıldınız?"

"Hayır," dedi. "Hayır, yani, bilmiyorum. Ayrılamayız ki zaten birlikte değiliz."

"Peki," dedim. "O zaman ne?"

Bakışını tekrar tam yüzüme çevirdi. "Düşünüyorum," dedi. "Bazen. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama düşünüyorum."

Hafifçe nefes aldım. Sırtımdaki teri hissediyordum. Çok sıcaktı ve sanki içeride klima yok gibiydi. Pamuklu tişörtüm streç film gibi bedenime yapışmıştı.

"Hayır, düşünmüyorsun," dedim. "Gerçekten değil. Sadece

ben biriyle birlikteyim ve şu an bunu konuşuyunuz diye öyle sa-
nıyorsunuz.”

“Böyle deme,” dedi. “Klişe olmaktan nefret ederim.”

“Gerçek bu. Hugo, biz beş yıldır ayrıyız. Bir kez bile bir şey-
lerin farklı olmasını istemedin.”

Hugo başını iki yana salladı. “Nereden biliyorsun?”

Ayrılmamızdan sonra nasıl arkadaş olduğumuzu dşdndm.
Neredeyse sorunsuz ilerlemişti her şey, sanki onun hayatımda
olması gerekiyordu. Herkesi kaybettiğim gibi onu kaybetmek
zorunda kalmamak hoşuma gitmişti. Doğrusu, buna dayanabi-
leceğimi sanmıyordum.

Bir ay sonra kahve içmek için buluşmuştuk; üç hafta sonra
Erewhon sırasındayken yeniden karşılaşmuştuk. Hugo le ye-
meği yemeyi önermiş, sonra da takılmaya başlamıştuk.

Bir le yemeği beş yıla dönüştü. Sarhoş geceler, akşamdan
kalma sabahlar, sevgililer, doğum gün partileri ve yılbaş gece-
leriyle dolu bir beş yıl... Dşdndğm zamanlar olmuştu, yani
elbette olmuştu. Ama Hugo’yla sürem dolmuştu. Asla geriye
dnmemiştik.

“Hugo, hadi ama.”

Başını iki yana sallayıp su bardağını aldı. “Haklısın. Belki de
Natalie konusunda sandığımdan daha beter durumdayım.”

Midemde keskin bir sıkışma hissettim, ardından bir boşalma.
Hayal kırıklığı ve rahatlatma, aynı anda. Çünkü Hugo’nun öz-
lediği ben değildim; bir kimlik bocalaması yaşıyordu ve şu an
elinin altında terapistle en yakın şey bendim.

“Bak,” dedim. “Belki sen bir ilişki istiyorsun.”

Hugo güldü. “Ha. Tabii. Evim evim güzel evim.”

“Ciddiyim. En son ne zaman tek eşliydin?”

Bana dikkatle baktı ve ben de yutkundum çünkü cevabı bili-
yordum. Beş yıl önce.

“Peki ona söyledin mi?” diye sordu Hugo.

Tabaktaki yarısı yenmiş taze soğanlı krem peynir, domates ve
kaparili bagel’a bakıp tekrar ona döndüm. “Hayır,” dedim.

Hugo başını onaylarcasına salladı. "Demek ki hâlâ özelim."

Kaşlarımı kaldırdım ve o da bana baktı. Ama zafer kazanmış gibi görünmüyordu. Hatta bir sonraki cümleyi söylerken sesinde biraz hüzün vardı. "Hâlâ sırrını bilen tek kişi benim."

Üç ay geçti, sonra iki ay daha. Jake'le görüşmeye devam ediyorduk. İlişkimiz yavaş ve rahat ilerliyordu, tıpkı trafiksiz bir yolda süzülür gibiydi. Sadece ileri gidiyorduk.

Geceleri onda kalmaya başladım ve derken tüm hafta sonları onun dairesinde geçip gidiyordu – pizza kutuları ve kiralık eski filmlerle. Murphy'yi de götürüyordum. Murphy ve Saber birbirini Craigslist'ten bulmuş ev arkadaşları gibilerdi. Birbirleriyle pek ilgilenmiyorlardı ama herhangi bir sorunları da yoktu.

Jake bana elektrikli bir diş fırçası aldı. Kendi standı ve kablo-suyla tam takımdı.

Ardından, kışın sonuna doğru, Jake yanına taşınmak ister miyim diye sordu.

O kanepede oturuyordu, ben de yerdeydim; önümüzdeki sehpa da bir kutu SUGARFISH suşi –ton balıklı ve salatalıklı rulolar, bir de somon sashimi– varken birden söyleyiverdi.

“Burada yaşamak ister misin?”

Çubuklarla bir rulo alıyordum. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani bana taşınıp buranın senin de evin olmasını ister misin?” dedi. Bir parça somonu soya sosuna batırdı. “Tuvalet kâğıdıyla elmadan da tasarruf ederiz. Ben çok elma alıyorum.”

Çubukları bırakarak dönüp ona baktım. Yüzünde kocaman, çocuksu bir gülümseme vardı.

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim,” dedi. “Son zamanlarda bunu çok düşündüm.

Hep buradasın ve birlikte olmaktan hoşlandığımızı düşünüyorum.” Bana baktı. “Hoşlanıyoruz, değil mi? Burası ikimize de Murphy ile Saber’a da yeter.”

Doğru, son altı haftadır West Hollywood’dan çok Wilshire Corridor’daydım. Hatta Jake’in komşularıyla arkadaş olmuştum, özellikle de Bayan Madden’la. Şabat için bademli hilal kurabiyesi yapıyordu. Her cuma Jake’in kapısının önünde bir teneke kutu oluyordu.

“Elbette. Burada olmayı seviyorum.”

Ama kendi evimi de seviyordum. Tuhaf ve muhtemelen küf kokuluydu. Mutfak zemini çatlak, dolap içlerindeki boya ise kabarıp dökülüyordu. Ama yedi yıldır benim evimdi. Evin her köşesini biliyordum. Yatak odasındaki şifonyerin yanındaki zeminin tam olarak hangi noktasının bombelendiğini, banyoda yerinden oynamış fayansların yapboz parçası gibi yerine nasıl oturtulması gerektiği gibi bir sürü detaya hakimdim. Evimi bırakmaya hazır mıyım, emin değildim.

“Bu bir evet mi?”

“Bu büyük bir adım.”

Jake yavaşça başını onaylarcasına salladı. “Biliyorum. Ama bundan korkmuyorum. Bana doğruymuş gibi geliyor.”

Suşiye geri döndüm. Son beş ayda birbirimizi irili ufaklı her türlü şekilde tanımıştık; başkasıyla hiç geçmediğim sınırları geçmiştim. Jake ailemle tanışmıştı, benim açken sinirli hâlimi görmüştü ve artık biliyordu ki üç haftada bir saçımı boyatmazsam saçlarımı beyazlar basıyordu. Ama ona söyleyip durmaya çalıştığım şeyi hâlâ bilmiyordu. Kâğıtları ve ne anlama geldiklerini bilmiyordu.

Omuzlarımda Jake’in ellerini hissettim. Ovmaya başladı; daha başlar başlamaz gerginliğin bedenimden çekilip gittiğini hissettim. Onun yanında her zamanki gibi hissediyordum; sakın ve iyi.

“Bir anda çok şey oldu, biliyorum,” dedi. “Hele de bağlanmaktan korkan biri için.” Sesindeki şakacı ton, tam Jake’e özgüydü; o zahmetsiz gülümsemesini hissediyordum.

“Artık değil.”

Gülümsedi. Avucuyla omzumu kavradı. "Tek istediğim düşünmen."

Ona doğru döndüm, o da dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Tadı zencefil turşusu ve bira gibiydi. Nefis.

"Tamam," dedim. "Düşüneceğim."

"Eğlenceli olacak," dedi. "Geç saatlere kadar oturur, tonla şeker yeriz."

"On iki yaşında değiliz."

"Değil miyiz?" Boğazını temizledi. "Demek bu yüzden seks yapıyoruz."

Ellerini kaburgalarımın iki yanına koydu. Gülerek ondan uzaklaştım.

"Sadece güzel olurdu," dedi. Şimdi beni nazikçe tutuyordu. "Murphy de burayı seviyor."

"Murphy yükseklikten korkar," dedim. "Hâlâ kararını vermedi."

"Bir yolunu buluruz. Köpek parkı baskılı ipek bir paravan kurarım," dedi. Durdu. "Burada olmanı istiyorum."

Onu öptüm. "Ben de burada olmak istiyorum."

Bu kadar yakın olmayı, sır tutmanın imkânsızlığını düşünüyordum. Yetmiş beş metrekarede herhangi bir şey nasıl saklanabilirdi ki?

Ona anlattığımda, "Yapamazsın," dedi Kendra. Ertesi akşam Irina'nın mutfağmdaydık. Kendra tezgâh taburesine çökmüş, Starbucks naneli çayını usul usul yudumluyor; ben de Irina'nın postalarını ayırıyordum.

"Evimi seviyorum. Biliyorsun."

Kendra omuz silkti. "Hayatta tek değişmeyen şey değişimdir, bebeğim. Bunu kabullen. Orada beş harika yılın geçti."

"Yedi."

"Daha da iyi. Jake harika bir adam, sana değer veriyor ve seninle bir hayat kurmak istiyor. Bence sen de öyle hissediyorsun. Daha kötüsü de olabilirdi."

“Biliyorum,” dedim. “Elbette. Ama biraz erken değil mi? Daha altı ayı bile doldurmadık.”

“Doğru olduğunda, bilirsin,” dedi Kendra. “Joel’la tanıştıktan yalnızca altı hafta sonra evlendik.”

“Bu bir istisnaydı.”

“Evet, ama bir de şu açıdan bakabilir miyiz? Evlilik fikrinden nefret etmekten onsuz bir hayat düşünememeye geçmem dört gün sürdü.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Evlilik fikrini seviyorum.”

Jake’i düşündüm, onun yanında hissettiğim güven ve sakinliği. Ama ömrüm boyunca her şeyin biteceğini bilerek yaşamıştım. Hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmediğini bilerek. Tersine inanmayı öğrenmek zordu.

“Sen ben değilsin,” dedi Kendra. Bardağını kaldırıp bir yudum aldım. “Aşk tek bir kalıba sığmaz, biliyorsun. Aşk, tam olarak ihtiyacın olan şeydir. Benim için bir anda fikrimi değiştirmekti. Senin için başka bir şey.”

Gereksiz postaları çöpe attım. “Ne romantik.”

Kendra gözlerini devirdi. “Hadi ama,” dedi. “Ne yapmak istiyorsun? Hugo gibi biriyle sonsuza kadar kedi-fare oynamak mı?”

Bunu der demez içime bir hüznün çöktü. Hugo’yla son zamanlarda gittikçe daha az görüşüyorduk. O sürekli seyahatleydi – özellikle hafta sonları– ben de çoğu geceyi Wilshire Corridor’da geçiriyordum. Geçen cumartesi Jake’le Pizzana söylemiştik, *Bachelorette* çakması bir şey izleyip saat on olmadan uyuyakalmıştık.

Jake’le yaşadığım ilişkide bir sıcaklık, daha önce hissetmediğim bir huzur vardı. Ama bazen, bu durumun yavaş yavaş solduğum anlamına gelmesinden, tüm parlak ve zekice yanlarımın bu kozada körelmesinden korkuyordum. O eski ışıltıma sahip olmayacağımı, bu yakınlığın tüm keskin hatlarımı törpüleyeceğini düşünerek kaygılanıyordum.

“Tabii ki hayır,” dedim.

“Neyden bahsediyoruz?” Irina mutfığa girdi, bir kulağında

Bluetooth kulaklık ve elinde telefon vardı. Şubat ayına göre fazla sıcak olsa da üzerine deri pantolon ve dar siyah bir boğazlı giymişti.

"Bize mi söylüyorsun?" diye fısıldadı Kendra.

"Elbette!" diye tersledi Irina. Kendra'ya baktı. "Buraya çok sık geliyorsun. Yeni bir işin yok mu senin?"

"Var, sadece seni özledim," dedi Kendra. Gülümsedi ve Irina da sırtına şakasına vurdu. "Zaten artık yarı yarıya uzaktan çalışıyoruz."

"Evet," dedi Irina. Sesi duygudan yoksundu. "Görüyorum ki çok meşgulsünüz."

"Konu şu: Jake, Daphne'ye birlikte yaşamayı teklif etti," dedi Kendra.

Irina birden bana döndü. "Şaka yapıyorsun."

"Vay canına, sağ ol. Kendimi çok değerli hissettim şu an."

Irina bana bir bakış attı. "Öyle demek istemedim, biliyorsun. Lafı çarpıtma."

"Çok erken," dedim. "Aynı evde yaşamak büyük bir adım."

"Hem de çok," dedi. "Zehirli olmayan temizlik ürünleri ve sincaplardan nasıl kurtulacağınız konusunda aynı fikirde olduğunuzdan emin ol."

"Oldukça spesifik," dedi Kendra.

"Ben daha çok sürekli ulaşılabilir olmaktan endişeliyim," dedim.

Irina bana baktı. "Onun sana mı, senin ona mı?"

"Bilmediği şeyler var."

"Ne gibi?" dedi Kendra. "Bazen geri dönüşüm falan mı yapmuyorsun? Kimin umurunda?"

Irina yanıma gelip koluma dokundu. Pek sık böyle şefkatli olmazdı ve olduğunda da ne kadar önemseydiğini bilirdim. "Rahatına bak, tatlım. Taşınırsan ve hoşuna gitmezse geri çıkar-sın. Her zaman kararını değiştirebilirsin. Yine değiştirirsin. Bir daha. Risk bu kadar yüksek olmak zorunda değil."

"Bu bir Tony Robbins alıntısı, değil mi?" dedi Kendra. "Eğer bir şey olmuyorsa değiştir. Olana kadar değiştirmeye devam et."

"Penelope sözü," dedi Irina, biraz yorgun bir sesle. "Dolayısıyla, evet muhtemelen."

"Sadece seni durduran ne, emin değilim," dedi Kendra. Sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Yoksa biliyor muyum?"

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. "Daha önce bir erkekle birlikte yaşamadım."

"Ama o Jake," dedi Kendra. "Resmen en iyisi."

Gülümsedim. "Öyle."

"Öyleyse mesela kapandı."

Dokuzu biraz geçte evime geldim. Kazağımı kanepeye atıp yatak odasına geçtim. Yere oturup yatağın altına uzandım. Parmaklarım hemen onu buldu. Büyük değildi, yaklaşık altmış-şa altmış bir kutuydu. Benim kutum. Kâğıt dolu. Kartpostallar, şans kurabiyesi kâğıtları ve rulo yapılmış bir gazetenin köşesi.

Peter, beş hafta.

Josh, altı ay.

Stuart, bir gece.

Hayatımı zaman birimleriyle işaretliyorlardı. Günler, haftalar, aylar, yıllar. Çantamdan son kâğıdı çıkardım, Jake'le tanıştığımndan beri, beş aydır yanımda taşıdığım kâğıdı.

Onu kutunun içine koydum.

23

Tae, iki yıl iki ay.

Tae'yle üniversitede üçüncü sınıftayken tanışmıştım, Pasifik Okyanusu'nun ortasında bir teknedeydik. İkimiz de Güney Kaliforniya kıyısından açılıp Catalina Adası'na gittiğiniz ve günü orada geçirdiğiniz bir deniz gezisine katılmıştık. Aslında deniz biyolojisi dersinin ön koşuluydu. Benim bölümümle uzaktan yakından ilgisi yoktu ama kampüsten uzaklaşmak için iyi bir bahaneydi.

Tae içinse öyle değildi. Tıp fakültesine hazırlanıyordu, hedefi Stanford'du. Vaktini okyanusta boş boş geçirmeye ayıracak hâli yoktu.

Onu ilk gördüğümde teknede asistana çıkışıyordu. "Ben bunun biyoloji dalışı olduğunu sanmıştım. Yani biz sadece *eğlence* olsun diye mi Catalina'ya gidiyoruz?" diyordu. Eğlence kelimesini neredeyse hakaret gibi söylemişti.

Asistan -adı Kensington'dı sanırım çünkü herkes ona South Park'taki karakter gibi Kenny diyordu- Tae'ye bu gezinin hem doğası gereği eğitici hem de aldığı zorunlu biyoloji dersini geçmesi için gerekli olduğunu açıkladı.

Tae homurdanarak can yeleğine sarındı.

Teknede yaklaşık on iki öğrenci vardı, hepsi de içeriye dolmuştu. Çoğu, sırt çantalarından çıkardıkları votkayı limonatalarına karıştırmakla meşguldü. Ben de öne geçip oturmuştum. Tekneler hep midemi bulandırırды, bunu unutmuştum.

Tae yanıma gelip bir havlu uzattı. "Burası dolu mu?" dedi.

Yan tarafı işaret ettim, o da havluyu serip oturdu.

"Başparmağınla işaretparmağın arasındaki noktayı sık," dedi bana bakmadan.

"Ne?"

"Deniz tutmuş seni, iyi gelir." Kendi elinde gösterdi. Ben de denedim.

"Dur, şöyle," dedi. Elimi tuttu, başparmağımın etine bastır-
dı. Keskin bir acı hissettim, spazm gibi. Sonra midemdeki baskı hafifledi.

"Gerçekten işe yarıyor."

Hâlâ elimi tutarken, "Evet," dedi. Başparmağını karaya çık-
na kadar elimden hiç çekmedi.

Tae net bir insandı. Göçmen bir ailede büyümüştü; annesi de babası da doktordu. Varsayımlara ya da boş şeylere ayıracak vakti yoktu. Bilime, yani hayatın soğuk ve kesin gerçeklerine ba-
yılırdı. Çevreye de tutkulu biriydi; beni sürekli geri dönüşüme teşvik eder, çelik kupası yoksa paket kahve almayı reddederdi. Kampüs dairesinde kompost yapma fikrini sunduğundaysa ben -ya da daha doğrusu ev arkadaşım- sınırı çizmiştik.

"Burası komün değil," demişti ev arkadaşım, Tae ise elinde plastik bir kutuyla çıkagelip muz kabuğunu içine fırlattı.

Tae aynı zamanda espriliydi. O katı yapısı düşüncelerine de yansiyordu. Bir de inanılmaz yakışıklıydı. Uzun boylu, ince ya-
pılı ve tam kararında kaslıydı; yüzü ise öyle simetrik ki ona hep bir laboratuvarda üretildiği şakasını yapardım. Eğer o sert mizacı, zekâsı ve dünyaya bakışındaki güzel, dogmatik tavrı ol-
masaydı fiziksel mükemmelliği tahammül edilmez olabilirdi.

Catalina gezisinden sonra arkadaş olarak takılmaya başladık ama genelde tıp fakültesi kütüphanesindeydik. Tae berbat bir öğrenci evinde kalıyordu, ama bir taş atsa sınıfa varacağı uzak-
lıktaydı. Onu bulmak istediğimde nereye bakacağımı bilirdim, ya yüksek lisans kütüphanesinde ya laboratuvarda olurdu. Eğer oralarda değilse demek ki evinde uyuyordu.

Okulu seviyordum; bana kattığı düzeni, öngörülebilir ritmi, temposunu. Enerjisini. Hepsi bana iyi geliyordu. Bir de dersleri sabah 11'den sonraya planlayabilmem de harikaydı.

Sessiz çalışma için en iyi odalar tıp fakültesindeydi. Kütüphane, her ne kadar sessizlik kuralı olsa da sürekli kalabalık ve gürültülüydü. Çok fazla giren çıkan olurdu. Ama tıp fakültesinde çalışmaya başladığında *saatlerce* çalışırdın.

Sonraki hafta sonu, cuma akşamıydı. Kampüste kardeşlik ve kız öğrenci evlerinin yeni üyelerini seçtikleri dönemdi. Tıp öğrencileri bu sisteme pek katılmazdı çünkü zamanları yoktu ama yine de kütüphane her zamankinden biraz daha sakindi.

O sırada Tae'ye bir soru sordum. Genetik mühendisliğini hiç anlayamıyordum.

"Vektör ne için kullanılır?" diye fısıldadım Tae'ye.

Defterini karıştırdı, sonra bana uzattı. *Vektör, genetik materyali bir taşıyıcı organizmaya aktarmak için kullanılır.*

Notları kopyaladım, sayfanın altındaki maddeler halindeki infografiğe göz gezdirdim.

Ve işte o an hissettim. Göğsümün tam ortasında, ateş gibi bir yanma.

Tae bana döndü. Önce rahatsız olmuş gibiydi, sanki birden dik-kati dağılmıştı. Ama yüzü hızla değişti; önce endişeyle, sonra da bambaşka bir ifadeyle... Bana pek nadir, belki de hiç yöneltmediği bir duyguyla... Ta ilkokulda oyun parkında düşüp kolumu kırdığımdan beri görmediğim bir şey vardı yüzünde. Korku.

Ağrı yer değiştirmede ama yayıldı, ardından boğuluyormuşum gibi hissettim ve bir sonraki nefesi nasıl alacağımı bilmiyordum. Tae ambulans çağırdı. Arkada bana kalp masajı yaptılar. Defibrilatör kullandılar. Üç dakika içinde hastanedeydik.

Bir sürü test yapıldı. Bir süre sonra annemle babam geldi. Bilincimi kaybettim ya da uyutuldum, ardından uyandım. Uyandığımda odamda bir doktor ekibi vardı. Bir televizyon sahnesi gibiydi; renkli önlükleriyle doktorlar, kahvesi elinde babam, gözlüklü annem... Tae de bir şekilde ailemizin dramına dahil olmuştu. Bundan daha iyi kurgulanamazdı.

Ve işte o an söylediler. Şimdi paylaşmam gereken şeyi. Kaçındığım gerçeği. Yatağımın altında sadece bir kutu yoktu, iki kutu vardı. Biri hayatımı isimlerle ve zaman dilimleriyle ölçüyordu, diğeri miligramlarla.

Bu kutunun içinde hastane ambleminin altında aceleyle yazılmış *nitrogliserin* ve *kaptopril* gibi karmaşık kelimeler olan reçete kâğıtları vardı. Aspirin şişeleri, kolesterol ilaçları, vücuttan sodyum ve suyu atmaya yarayan idrar söktürücüler vardı. Hayat tarzı önerileri, fiziksel aktivite sınırlarım, tuzsuz beslenme notları. Hastane yatışları, işlemlerin kayıtları. Burada hatta başka bir ismim bile vardı. Bu kutuda ben Hasta'ydım.

Gerçek çetrefilliydi. Karmaşıktı. Her zaman düzenli bir çizgide ilerlemezdi. Her zaman kolay olmazdı. Bu yüzden bazen, hikâyeden onu olabildiğince uzun süre uzak tutmaya çalışırdık. Köşelerde saklanmasına izin verirdik, üzerine ışık tutmazdık. Ama eninde sonunda mutlaka bizi yakalardı. Elbette ki yakalardı.

Kaçabilirdin ama saklanamazdın.

Doktorlar karmaşık tıbbi terimler kullanıyordu, bunlar haftalarca anlamaya ya da telaffuz etmeye çalışacağım kelimelerdi. Bana doğuştan kalp hastalığım olduğunu söylediler. Bunun aslında kalbinde ciddi bir sorun var demenin genel bir yolu olduğunu öğrendim. Doğduğumdan beri varmış ama şimdiye kadar fark edilmemiş. Ani kalp durması geçirdiğimi söylediler. Bu bir kalp krizi değilmiş, çok daha kötüymüş. Kalbim durmuş. Hayatta kalmam mucizeymiş çünkü çoğu insan kurtulamıyormuş.

Sonra tüm o açıklamaların ve karmaşık cümlelerin ardından asıl önemli noktaya geldiler, kalbimin iflas ettiğini söylediler.

“Niye?” diye sordu annem.

Ben bir koşucuydum, yirmi bir yaşındaydım. Hayatım dopdoluydu. Gece gündüz partiler ve az uyku. Kalbim nasıl olur da iflas ederdi? Daha yeni atmaya başlamıştı.

Genetik bir kusurdu. Neden ya da nasıl olduğu bilinmiyordu. Annemle babamda yoktu, test etmişlerdi.

“Bir anomali,” dedi doktorlar. Açıklanamayan bir şey.

Yatağında, makinelerin kesintisiz bipleri arasında kahkaha attım. Tabii ya. Ne sanmıştım, hiçbir sebebi olmadığını mı? Evrenin benden bunun karşılığında hiçbir şey istemediğini mi düşünmüştüm?

Benim bildiğim ama senin bilmediğin şeyler var, diye düşünürdüm sık sık. O hastane odasında, kozmik bir fısıltıyı duyar gibi oluyordum: Benim de.

Durumumu ikinci evre olarak sınıflandırdılar. Kaç evre olduğunu hemen söylemediler. Kötüleşecekti, belki de hızlıca olacaktı, kimse ne zaman ne olacağını bilmiyordu. Ama tek bir yönde ilerleyebilirdi. Dördüncü evreye ulaşırsan (meğer bu son evreymiş) bazen kalp nakli gerekirmiş ama bu hiç kolay değilmiş. Doktorlar özellikle bunu bilmemi istediler. Her hasta listeye alınmıyormuş; yaşlandıkça ve hastalık ilerledikçe bu daha da zorlaşıyormuş. Bazen vücut yeni kalbi reddediormuş, reddetmeyi önleyici ilaçlar kansere yol açabiliyormuş. Sorunlar bitmek bilmiyordu.

Annem ağlamaya başladı, babam ise sanki anahtarlarını nereye koyduğunu hatırlayamıyor gibi gözüküyordu.

Doktorun sözleri çığ gibi üzerime yığılıyor, durmaksızın düşüp bildiğim hayatı, planladığımı sandığım hayatı gömüyordu. Kısıtlı hareket, yaşam tarzı değişiklikleri, ilaçlar, ameliyatlar. Büyük ihtimalle hamilelik yoktu. Hayatımın başkalarınınkinden farklı olacağı bütün yollar... Artık nefesimi tutmam, hazırlanmam, hep daha derin nefesler almam gerekiyordu.

Yirmi birden yirmi üç yaşına kadar sürekli hastaneye girip çıktım. İlaç kokteyllerine başladım; denemeler, yanılmalar, yeniden yanılmalar. İşlemler, ameliyatlar... kalp pili takıldı. Futbolu bıraktım.

Tae bütün süreçte yanımdaydı, ta ki bir dengeyi, işe yarayan, hatta şu ana kadar işe yaramaya devam eden o miligram ve cihaz kombinasyonunu bulana dek. Biz kalbimin iflas etmesi yüzünden ayrılmadık. Uzaktan mezun olmak zorunda kaldığım için ya da Tae'nin San Francisco'daki tıp fakültesinde olması yüzünden de değildi. Hayır, biz telefon çekmediği için ayrıldık.

Ben hastanedeyken Tae gelir, ders çalışırdı. Benim için endişeleniyordu ama bence biraz da cephede olmayı seviyordu. Diğer öğrenciler benim hikâyemi kitaplardan okurken, Tae doktorlarla tanışıyor ve her şeyi birebir görüyordu. Test sonuçlarımı inceliyor, doktor ekibiyle toplantılara giriyordu. Ben onun canlı ders kitabıydım.

"Beni aramadın," dedi. Günlerden cumaydı. Üç haftadır evdeydim. Yatak odamdaydık, Tae hafta sonu benimle kalıyordu. O

an neredeyse her şey normal gibi hissetmiştim. Yirmili yaşlarında sıradan bir çiftin cumartesi günü ne yapacaklarını planlaması gibiydi. Her ne kadar kızın ailesinin evinde olsalar da.

Son aylarda işler biraz daha iyi gitmişti. Hatta yaz için bir staj ayarlamayı bile düşünüyordum – mezuniyet sonrası hayatımdan geriye kalanları kurtarmak için iki yıl gecikmeli de olsa. Arkadaşlarım ya basit işlerle kurumsal merdivenleri tırmanıyordu ya yüksek lisans yapıyordu ya da dünyayı geziyordu. Bense bir zaman tüneline sıkışmış gibiydim; çocukluğa geri dönmüşüm ama oyun yoktu, sadece kurallar vardı. Hayatımın bağımsızlıkla dolup taşması gereken o dönemde –*tebrikler, mezunlar*– beş yaşındaymışım gibi anne babama bağımlıydım. Ameliyat sonrası annem beni besliyor, hatta çoğunlukla o yıkıyordu. Babam bütün işlerimi hallediyordu; eczane, Macy’s’ten boyun yastığı, pil değişimi, dondurma. Akşamları üstümü örtüyorlardı, bazen babam bana kitap okuyordu.

Son iki yılda o kadar çok şey olmuştu ki, Tae’yle sonumuzun yaklaştığını unutmuşum. Evren gelip borcunu alacaktı.

“Ben seni aradım,” dedim. “Her şey yolundaydı. Eisner, önümüzdeki aya kadar görmeye bile gerek duymadığını söyledi.”

Tae, her zamanki gibi hastaneden aramamı istemişti.

“Telefonum hiç çalmadı.”

“Telefonum orada çok kötü çekiyor,” dedim. “Bunu biliyorsun.”

Bu doğrudu da. Doğrudu ama aynı zamanda o haklıydı: Aramamıştım. O hafta sonu hasta olmak istemiyordum. Yirmi üç yaşında olmak istiyordum. Erkek arkadaşımı arayıp pizzasında mantar isteyip istemediğini sormak istiyordum, ekokardi-yogramımın sonucunu değil.

“Peki ya internet?” dedi.

Ayağa kalktım. Kendimi iyi hissediyordum. Üzerimde kot pantolon vardı.

“Bu gece neyin var senin?”

İlk öpücüğümüzden beri –hem de teşhisimden sonraki hafta–

Tae bu yeni hikâyemin ayrılmaz, merkezi bir parçası olmuştu. Ona güvenmişim. Hem apaçık hem de adil olmayan şekillerde. Banyoda yere çökmüş hâlde ağlarken beni kollarına almıştı, ameliyat öncesi elimden tutmuştu. Hastane koltuklarında sabahlamış, kateterler ve serumlar takılırken saygıyla bakışlarını başka yere çevirmişti. Gecenin ikisinde acil servisin önünden yorgun annemi ve babamı alıp getirmişti. O yanımda olmuştu.

Ama son iki aydır yeniden ayakta durmaya başlamıştım. İlaçlar işe yarıyordu. Durumum toparlanıyordu.

Kendimi iyi hissediyordum, hatırladığım kadarıyla en iyi hâlimdeydim. Hayatımın iki yılını kaybetmişim ve dünyaya yeniden dönmeye hazırdım.

Normal olmayacağını biliyordum. Bir gün kalbimin yine beni yarı yolda bırakacağını biliyordum. Şanslıysam, atlatmam gereken dönüm noktaları olacaktı. Hep bir şeye bağlı kalacağımı biliyordum; bir cihaza, bir hastaneye, bir taramaya, bir makineye. Çıkış yolu yoktu. Ama kalbimle ilgili bu şeyin diğer odada kalmasını istiyordum. Artık benimle aynı yatakta olmasını istemiyordum.

“Senin için endişelendim,” dedi Tae. “Lanet olsun. Beni aramamazlık yapamazsın.”

“İyiyim,” dedim. “Bunu kabullenmen lazım. Daha iyiyim.”

“İyi değilsin,” dedi. Neredeyse bağırıyordu. “İyi olamazsın.”

Söylediklerine inanamayarak ona baktım. “Bana bunu söylemen çok korkunç.”

“Hayır, değil. Bu gerçek.”

“Artık değil.”

“Daphne, mantıklı ol. Bunu biliyoruz. Ben biliyorum.”

Ayağa kalktım, ondan birkaç adım uzağa geçip kollarımı göğsümde kavuşturdum. Damarlarımda öfke dolaşıyordu. Aç, vahşi hissediyordum. Güçlü hissediyordum.

“Ben senin hastan değilim, sevgilinim,” dedim.

Tae gözlerini kıstı. İçlerinde bir parıltı belirdi. Doğrusu bir an duvara yumruğunu geçirecek sandım, öfkesi o kadar yoğundu

ki. Ama sonra ağlamaya başladı. Onu hiç böyle görmemiştim. Ne hastanede kaldığımız günlerde, ne kafeteryada, ne de ziyaret saati geçmesine rağmen onu gizlice odaya sokan hemşireler artık dışarı çıkması gerektiğini söylediğinde yüzünde böyle bir ifade belirmişti. Elini yüzüne kapattı. Çocukluk odamın kapısında duruyordu, öğleden sonranın güneşi arkasından vuruyordu.

“Lanet olsun,” dedi.

Orada öylece durdum, öfke ve hüznün aynı anda üzerime çarpıyordu.

“Daphne,” dedi. Sesinde az önceki sertlikten eser yoktu. “Senin hasta olmanı istemiyorum. Ama artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Emin değilim, belki de yapamayız. Sen özgür olmak istiyorsun ama ben burada olmaktan, endişelenmekten kendimi alamıyorum. Sevmekle kaygılanmayı nasıl ayıracağımı bilmiyorum.”

Ve o an hatırladım; kâğıt parçamızı.

Tae, iki yıl iki ay.

Aramızdaki mesafeyi kapattım. Ona sarıldım. Ayak uçlarımla üstüne kalkıp boynuna tutunarak kollarımı sardım. Düşündüm ki, fiziksel olarak çok daha yakın olmalıydık. Hak ettiğimizden çok daha az yakın olabiliştik.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Önce yüzünde bir şaşkınlık belirdi ve sonra geçti, zaten şaşkın olamazdı da. Çünkü görmesi gereken her şeyi benimle birlikte atlatmıştı. İmkânsız görünen her anda yanımdaydı, her şey yıkılırken, kırılırken, parçalanırken duvarları tutmuştu. Sensiz ne yapardım klişe bir cümleydi ama gerçeğin ta kendisiydi.

Bilmediğim çok şey vardı. Bu sallantılı hâlin ne kadar süreceğini, bu evin dışında dünyaya sunacak bir şeyim kalıp kalmadığını, yaşadıklarımı bilmeyen biriyle nasıl birlikte olabileceğimi ya da belki daha da kötüsü tüm yaşadıklarımı bilen biriyle nasıl birlikte olmaya devam edebileceğimi bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı: Tae’yle zamanımız dolmuştu. Kalbim kırıkta ama aynı zamanda emindim. Bizi birleştiren şey hastalığımdı.

Ve ikimizin de o basit ama kısıtlayıcı gerçeğe içermeye başladığını hissediyordum. Kalbim durduğunda yanımda olan adama âşık olmuşum. Ama şimdi temkinli de olsa yeniden atıyordu ve biz birbirimize hep en kötü anlarımızı hatırlatacaktık. Hep öyle olacaktı.

“Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum.”

Sonunda yeni bir kâğıt aldığımda –altı ay sonra– bu bana bir vaat gibi geldi. Sanki bir yerlerde biri beni görüyordu, bütün bunları görüyordu ve hâlâ beni silip atmıyordu. Sonraki her seferinde, bir isim gördüğümde, günler, haftalar, aylar yazılı olduğunda o zamanı yaşayacağımı biliyordum. O süre bana verilmişti. Hayatta olacaktım. O anları yaşayacaktım.

Evrenle bir anlaşmam vardı. Zamanı parça parça alıyordum ve burada kalmaya devam ediyordum. Kâğıtta yazan süre boyunca kalbimi elimde tutabiliyordum.

Ama şimdi...

Ama şimdi emin değildim. Boş bir kâğıt sonsuza dek demekti, değil mi? Peki ya sadece bilmemem anlamına geliyorduyorsa? Ya artık her an, her şey olabilir anlamındaysa? Bu kadar tehlikeli bir bilinmezle nasıl yaşanırdı ki?

Bunu olabildiğince ertelesen de artık neredeyse mart gelmişti ve bu akşam Hugo, Jake ve ben akşam yemeğine çıkıyorduk.

Hugo yanında birini getiriyordu, birkaç haftadır görüştüğü Claudia adında bir kızdı. Natalie hikâyesi ise sonbaharda kapanmıştı.

Hugo'nun Los Angeles'taki favori mekânlarından biri Hotel Bel-Air'e gidecektik. Jake'e hesabı ödemek için Hugo'yla tartışmamasını söylemiştim, bu onun olayıydı ve asla vazgeçmezdi. Hugo'ya da telefonda biraz kendini frenlemesini, sakın davranmasını rica etmiştim.

"Jake iyi biridir," dedim Hugo'ya. "Seni tanımak için sabırsızlanıyor. Sadece normal davran."

Doğrusu Hugo'yla Toast'ta yemek yediğimiz o günden beri, yani beş ayı aşkın süredir, pek görüşmemiştik. Hafta sonu buluşmalarımızı boşlamıştık, o da sık sık şehir dışındaydı. Bu arada Jake ve ben son beş cumartesi gecesini birlikte geçirdik; pazarları ise artık bir çift gibi üretici pazarına gidiyorduk. Biz gidene kadar ay çiçekleri hep tükenmiş oluyordu.

Hugo'yu özlüyordum. Belki de dostluğumuz, ikimizin de belli ölçüde yalnız olmasma dayanıyordu. İnsanlar der ya, erkeklerle kadınlar arkadaş olamaz, sadece biri ilişkideyse belki olur diye... Bizde sanki tam tersi geçerliydi. İkimiz de yalnızken birbirimizin eksik parçalarını tamamlıyorduk. Şimdi Jake hayatımda bu kadar yer kaplarken, Hugo nereye sığacaktı?

Hotel Bel-Air, Los Angeles tepelerine gizlenmiş bir cennetti; ünlüler ya da yöneticisi Denise'in özel numarasını bilen şanslılar için havadar, büyüleyici bir kaçış noktasıydı. Restoranı Wolfgang Puck işletiyordu ve harika bir yerdi. Otelin arkasındaki açık avludaydı, kenarlarda özel locaları, çok güzel bir barı, sarmaşıklarla kaplı beyaz duvarları vardı. Gizli, seçkin bir cennetti ama ilginçtir ki ünlülerle dolu değildi. Beverly Hills Hotel'in aksine, burada paparazziler yoktu.

Jake mavi kaşmir bir kazak ve koyu renkli kot pantolon giymişti. Ona yaslandığımda bulutlara gömülmüş gibi oldum. Ben siyah kot pantolon ve kolsuz, boğazlı bir kazak giymiştim. Ayağımda gecenin sonunda çıkarmak zorunda kalacağımı bildiğim siyah, ince bantlı topuklular vardı.

Biz Hugo ve Claudia'dan önce geldik. Jake kolunu omzuma attı. Başımı ona yasladım.

Omzuna doğru, "Heyecanlı mısın?" diye sordum.

"Niye?" dedi. "Olmalı mıyım?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Hayır," dedim. "Sadece heyecanlı olsan anlardım."

"Çünkü Hugo çok göz korkutucu biri de ondan mı?"

"Hayır, çünkü o benim için önemli biri."

Jake çenemi kaldırıp dudaklarına götürdü. Bir kez öptü. "O zaman heyecanlı değilim, mutluyum."

O sırada Hugo köşeden belirdi. Yalnızdı ve hızlı adımlarla geliyordu. Siyah-mavi çizgili bir gömlek, siyah kemer ve siyah pantolon giymişti. Onu görür görmez enerjisini ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Üzgünüm," dedi. "Geç kaldım, kusura bakmayın."

Hızlıca yanağıma bir öpücük kondurdu. Jake'in elini sıktı.

"Merhaba, adamım, selam. Tanıştığınıza çok sevindim."

Jake gülümsedi, içten görünüyordu. "Ben de çok memnun oldum. Artık var olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Bu aralar pek etrafta sayılmam zaten," dedi Hugo. "Son iki aydır Los Angeles'ta üç gece üst üste kalamadım."

"Claudia nerede?" diye sordum.

Hugo hostes masasındaki kıza yönelirken elini geçiştirircesine salladı. "Gelmedi. Kişiliğimle ilgili ufak bir yanlış anlaşılma yaşandı. Hoşuna gitmedi. Hey, Gabrielle." Hostesin yanağına bir öpücük kondurdu. "Altı kişilik yer var mı?"

"Elbette."

Gabrielle üç menü alıp bizi sağ arka köşedeki bir locaya götürdü. Küçük bir vaha gibi, kuytu bir yerdi. "Afiyet olsun."

Hugo oturdu, ben de Jake'in ortaya kaymasına izin verdim. Hugo gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bugün çok sıcak."

Kafeste sıkışmış bir kuş gibi kıpırdanırken benimle bir kez bile göz göze gelmedi.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi. Masadaki suya uzanıp birkaç yudum içti. "Sadece üst üste yoğun geçen günlerden biri."

"Evet, gerçekten sıcak," dedi Jake. Ardından arkasına uzanıp kazağını çıkardı ve bana göz kırptı. Kalbim iki kez sekteye uğradı. Bu adamın kibarlığı, özeni – Hugo için değil, benim içindi. Bu gecenin benim için önemli olduğunu biliyordu ve her şeyin yolunda gitmesini istediğinden arabuluculuk yapıyordu.

"Ee," dedi Hugo. "Daph bana Hollywood'da çalıştığını söyledi."

Midem kasıldı. Birincisi, Hugo bana takma adıyla seslenmişti ki bu gereksiz bir yakınlık gösterisiydi. İkincisi, *Hollywood* kelimesini küçümser gibi söylemişti ki kelime seçimi bile aşağılayıcıydı.

Ama Jake hiç aldırmadı. "Evet, şanslı sayılırım. İyi bir işim ve iyi patronlarım var. Çalıştığım insanlar da çoğunlukla pek de egoist değil."

Hugo güldü. "Çok şanslısın."

"Emlak işindeydin, değil mi?"

"Teoride," dedi Hugo. "Aslında çoğunlukla insanları istemedikleri şeylere ikna ediyorum."

Jake gülümsedi. "Benim pek yapabileceğim bir şey değil."

Garson geri geldi. İçeceklerimizi sipariş ettik. Hugo tekila-so-

da, Jake bira söyledi, ben de kırmızı şarap istedim. Çok içmem gerekiyordu aslında. Hatta hiç içmemem lazımdı. İlaçlarımı etkileyebilir, vücuduma zarar verebilirdi, bir sürü sebep vardı. Ama bu hayatta ödün vereceğim şeyler sınırlıydı ve alkol onlardan biri değildi.

"Burası çok güzel," dedi Jake. Etrafa bakındı.

"Daha önce hiç geldin mi?"

Jake başını iki yana salladı.

"Burası benim sığınağım," dedi Hugo. "Haftada en az bir kere gelirim. Pahalıdır ama buna değer."

Biraz ukala davranıyordu ama aynı zamanda gergin bir ukalaydı. Hugo için ilginç bir kombinasyondur, daha önce pek görmediğim bir hâliydi bu. Ben farkındaydım, Jake farkındaydı, Hugo da farkındaydı. Sanki görünmez bir bilek güreşini kazanmak istiyor gibiydi. Dirsekleri masadaydı.

Ben elimle masanın altında Jake'in elini tuttum. O da elimi sıkı.

"Duyduğuma göre birlikte yaşamaya başlıyormuşsunuz," dedi Hugo.

Jake bana baktı. "Bana henüz net bir cevap vermedi."

Hugo suyundan bir yudum daha aldı. "Oyun oynama, Daph," dedi.

"Oyun oynamıyorum," dedim. "Sadece yavaş ilerliyorum."

"Herhangi bir eşyasını attırmakta bol şans," dedi Hugo.

Jake kolunu omzuma doladı. "Hepsi gelebilir. Yer açarız. Senin bütün o garip şeylerini seviyorum."

Sevgi. Ben hâlâ Jake'e bu kelimeyi söylememiştim, aslında Tae'den sonra hiçbir erkeğe söylememiştim. Hissetmediğimden değildi, hep hissetmişim. Josh'la San Francisco'da Marina Green'de günbatımında yürürken hissetmişim. Emil'le şehir merkezinde geçirdiğimiz o altı günde hissetmişim. Jake bana sabah benden önce kalkarsa diş fırçama macun sıkıldığında ya da akşam yemeğinden sonra bana kumandayı uzattığında hissediyordum.

Ve sonra bir de Hugo vardı.

Ama seni seviyorum sözü bana hep güçle bağlantılıymış gibi geliyordu, sanki bunu söylediğimde gücümünden bir şey kaybedecekmişim gibiydi.

Jake bunu bana iki ay önce söylemişti, Sunset Strip'teki Pink Taco'da Meksika yemeği yerken. Ben tavuk fajita almıştım, o balık tako yiyordu. Aramızda masada koca bir sepet cips ve guacamole vardı. Dışarıda oturuyorduk, yanımızdan trafik akıp gidiyordu.

O gün işten bahsediyordum, bir de Irina'nın yaptığı kömür detoksundan. Anladığım kadarıyla, detoks litrelerce suya karıştırılmış kömür içmekten ve yarım kâseyi dolduracak kadar vitamin hapi yutmaktan ibaretti.

"Hiç lisanslı bir tıp uzmanına danışıyor mu?" diye sormuştu Jake.

"Uzmanı nasıl tanımladığına bağlı," demiştim. "Bir de lisansla ne kastettiğine."

"Eh, en azından araba kullanmak için gereken kadar resmi olmalı."

"Ah," demiştim. "Çoğunda o da yok. Karbon ayak izi ve tüm o şeyler."

"Yani aslında garip bir şekilde çevreci sayılır diyorsun?"

Tabağıma bir kaşık guacamole aldım. Cipsler tuzluydu. Kaç tane yediğimi sayıyordum. "Diyorum ki, herkesin içinde iyi bir şey bulabilirsin."

Jake sodasını bıraktı. Bana baktı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki ne diyeceğini biliyordum. Hissediyordum. Yağmurun geleceğini bilmek gibiydi bu.

"Seni seviyorum," dedi. Çok sadeydi. Pırıl pırıl, ışıldayan kelimelerin masanın üzerinde bırakıp yayılmasına izin verdi.

Bana gülümsemeye devam etti. Ama cevap vermemi bekliyormuş gibi değildi. Hatta ben sessiz kaldıkça gülümsemesi daha da büyüdü, sanki o sözleri söylemek tek başına ona yetmişti; içindeki ışıltıyı daha fazla taşıyamamış gibiydi.

“Benim için şu an ifade edebileceğimden daha fazlasını ifade ediyorsun,” dedim. Çünkü bu doğrudu. Onu sevmiyor değildim. Ama bunu söylemeden önce anlatmam gereken şeyler vardı.

Çünkü mesele şu ki Jake bilmiyordu. Hasta olduğumu bilmiyordu. Sadece göğsümdeki iki izi biliyordu. Ona çocukken geçirdiğim bir ameliyat demiştim, bu herkese söylediğim aynı yalandı. Artık önemi kalmamış, geçmişte kalmış bir şeymiş gibi. Kalp pili cihazım eskiden belli olurdu ama yaş aldıkça görünmez hâle gelmişti. Hatta pil değişimi ameliyatından kalan iz bile kolayca fark edilmiyordu. Göğüslerim kapatıyordu, bu nedenle yok saymak daha kolay oluyordu.

Koşmadığımı biliyordu, ona sporu sevmediğimi ve kardiyo yerine alışveriş yaptığımı söylüyordum. Gizli, özenli bir şekilde kullandığım ilaçlarımı biliyordu ama onların ruh sağlığım için olduğunu sanıyordu. Test yaptırmak için bazen haftada bir doktora gitmem gerektiğinde sadece Irina ve ailem nerede olduğumu biliyordu.

Her seferinde ona gerçeği anlatmayı denemiş ama geri adım atmıştım. *O bunu hak etmiyor.* Sonra da şöyle düşündüm: *Beni hak etmiyor, benimle birlikte gelen hiçbir şeyi hak etmiyor.*

Jake zaten birini kaybetmişti. Ona bir gün beni de kaybedeceğini nasıl söyleyebilirdim? En sonunda zamanla sınırlandırılmayan bir ilişkim olmuştu.

“Açlıktan ölüyorum,” dedim Hugo ve Jake’e. “Hadi sipariş verelim.”

“Menüde olmayan ızgara mezgitleri ve biftekleri var, çok iyidir,” dedi Hugo. “Jake, kırmızı et yer misin?”

Jake omuz silkti. “Tabii ama sık değil.”

“Ben bu aralar keto yapıyorum.” Hugo karnına vurdu. “Daha disiplinli olmam lazım.”

“Keto mu?” diye sordu Jake. “Hiç duymadım.”

Hugo bana inanmayan gözlerle baktı. “Dalga geçiyorsun.”

Jake önce bana, sonra ona baktı. “Sanırım diyet kültürüne çok hâkim değilim.”

Hugo'nun tepkisini gördüm. Sinirlendiğinde burun delikleri hafifçe açılırdı. "Aslında bu bir diyet sayılmaz."

Jake elini sallayarak geçiştirdi. "Öyle demek istemedim. Bak, ben neredeyse her şeyi yerim."

Hugo tekrar menüye baktı. "Ne güzel."

Masadaki gerginliği hissediyordum. Su bardağımı kaldırdım. "Peki herkes peynir hakkında ne düşünüyor?" diye sordum.

"Bana uyar," dedi Jake.

"Bana da," dedi Hugo. "Siz ne isterseniz sipariş edin."

Yanımızdan bir çift geçti. Kız kısa bir yazlık elbise, hırka ve siyah botlar giymişti. Jake'in arka cebinden küçük bir defter çıkarıp bir şeyler not ettiğini gördüm.

Önce çifte, sonra ona baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hugo. "Boş zamanlarında şiir falan mı yazıyorsun?"

Jake başını iki yana salladı. "Hayır, küçük bir huyum var."

"Botlar!" diye pat diye söyledim. Yan masadakiler dönüp bakınca sesimi alçalttım. "Jake ne zaman Doc Martens görse not almak zorunda. Bir çeşit batıl inanç." Ona döndüm. "Değil mi?"

"Az çok," dedi.

Hugo yeniden menüye baktı. "Hah." Sonra bana döndü. "Menüde olmayan pomodoroyu mu alacaksın, yoksa sonunda yeni bir şey mi deneyeceksin?"

Ona bakmadım. "Henüz karar vermedim."

Hugo, Jake'e döndü. "Ona inanma dostum. Hep ayrı şeyi sipariş eder." Sonra bana baktı. "Aslında tatlı bir huy."

Jake'in bunu fark ettiğini gördüm ve kendimi hazırladım. Onun karşılık vermesini bekledim ki haklı olurdu. Ama o sadece şöyle dedi: "Ne istediğini bilen kadınları severim. Ben pomodoro söyleyeyim, sen de biraz alırsın. Makarna her zaman iyidir."

Onu oracıkta öpmek istedim.

Tahmin ettiğim gibi, Hugo hesabı ödemekte ısrar etti. Jake karşı

koymaya çalıştı ama çabuk pes etti. Hep birlikte restorandan çıkıp göletin üzerindeki kemerli köprüden geçerek arabalarımıza gittik.

Jake vale fişini vermeye gidince ben de Hugo'yu kenara çektim.

"Kibirli davrandın," dedim.

"Ben böyleyim." Cüzdanından yirmi dolar çıkardı. "İyi çocuk."

"Hepsi bu mu?"

Hugo bana baktı. "Sağlam biri. Sevdim. Senin için gerçekten iyi bir eşleşme gibi görünüyor."

O sırada Jake geri geldi. Elini belime doladı. Hep birlikte sarılıp vedalaştık; sıcacık bir ayrılıktı. Jake, Hugo'ya geçen yıl bir dönem dizisi için çalıştıkları klasik araba satıcısının numarasını vereceğine söz verdi. Hugo sırtına vurdu.

"Tanıştığımıza sevindim, dostum," dedi. "Yakında yine görüşürüz."

Arabaya binince Jake elini dizime koydu. "Harika biri," dedi.

"Ukala davrandı."

"Evet," dedi. "Öyleydi. Ama enerjik biri. Eğlenceli birine benziyor."

Başımı iki yana salladım. "Gerçekten herkesin iyi bir tarafını görebiliyorsun."

Jake bir an düşünceli bir şekilde duraksadı. "Onun için üzül-düm, Daphne," dedi. Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. "Hâlâ sana âşık olması onun suçu değil."

Acilen hastaneye kaldırıldığımda Hugo'yla çıkmaya başlayalı iki ay yirmi üç gün olmuştu. Günleri, hatta saatleri sayıyordum. Üç ay eşiğini yanıp sönen bir işaret gibi görüyordum; kayalık bir uçurumu gösteren kafatası ve kemik işaretleri gibi. TEHLİKE. Geriye kürek çekmeyi bilmiyordum. Düşüşümüzü durdurmayı da.

Ona âşıktım. Bu çıplak, inkâr edilemez bir gerçektir. İlişkimizdeki her şey büyük, destansı ve baş döndürücü geliyordu. Zihninin işleyişine hayrandım. Hep şeytanın avukatlığını oynar, kendi bakış açısının dışındaki yönleri görmeye çalışırdı. Onun inatçılığını, dimdik, sarsılmaz oluşunu da seviyordum. Özgüveni bazen bir buldozer gibi üstümden geçerdi, bazen ise kaya gibi sağlam bir temel olurdu; yaslandığımda ne bükülür ne kırılırdı. Kişiliği bana güven veriyordu; onun yörüngesinde olmak güneşin içinde olmak gibiydi ve ışınları bana zarar vermezdi, sadece yakınlığının sıcaklığını hissedirdim.

Bitmesini istemiyordum.

O korkunç hissi hissettiğimde Irina'nın yanındaydım. Irina hemen 911'i aradı.

"Kalp rahatsızlığı var," dedi gelen sağlık görevlilerine.

Onun için çalışmaya başladığım ilk zamanlarda öğrenmiş-ti. Irina'nın dediği doğrudu, ondan hiçbir şey gizleyemezsiniz. Yıllar boyunca bu konuyu gizli tuttuğu için minnettardım. Hiçbir zaman beni yetersiz hissettirmemiş ve her zaman arkamda olmuştu.

Acil servise kaldırıldım. Fazlasıyla iyi bildiğim bir süreçti. Garip olan şu ki, yıllardır bu hastalıkla uğraşırken tüm o hastane yatışlarımda, işlemlerde, ürkütücü ameliyatlarda, gerçekten ölebileceğime hiç inanmamıştım. Aptalcaydı oysa, inanmalıyım. Başkaları inanıyordu. Ben de aklımın bir köşesinde bir gün geleceğini biliyordum. Ama hiçbir zaman o günün geldiğini hissetmedim. Hiçbir zaman kendi ölümlülüğümü bu kadar somut görmedim. Ta ki o ana kadar.

Öleceğim, diye düşündüm. Hugo'yla ilişkim böyle bitecek.

Her şey öyle netti ki. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyordum. Çok derinlere inmiştik. Elbette, sonunda. Kaçınılmaz olan buydu.

Meğer bir damarımda daralma varmış. Yani atardamarım kanı doğru düzgün pompalayamayacak kadar daralmış.

"Bu çözülebilir, Daphne," dedi Dr. Frank. Bu sözleri neredeyse hiç duymamıştım. "Ama senin geçmişini hesaba kattığımızda, risk sandığımızdan daha yüksek. Ve bunun bize işaret ettiği şey pek hoşuma gitmiyor."

Bu, ilerleyen bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. Yüzeyin altında işler yolunda değildi.

"Bir stent yerleştirebiliriz," dedi. "Kasık damarından gireriz, açık kalp ameliyatına gerek kalmaz. Normalde basit bir işlemdir ama senin için o kadar basit değil." Başını yukarı aşağı salladı. Dr. Frank açık sözlüydü, bu yönünü seviyordum. Bana çocukmuşum gibi davranmıyordu. "Normalde hastalar aynı gün taburcu edilir ama seni burada tutmamız gerekecek. Hızlı hareket etmeliyiz. Son zamanlarda daha yorgun hissediyor musun? Şişlik var mı?"

Düşündüm. Son zamanlarda gerçekten de sanki bataklıkta yürüyormuşum gibi hissediyordum. Ama genelde de öyle hissedirdim zaten. Kendimi iyi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak zordu. Uzun süredir ki neredeyse on yıldır, sağlıklıyım diyebileceğim bir hâlim olmamıştı.

"Bilmiyorum," dedim. "Belki."

Dr. Frank homurdandı.

“Ne kadar kötü bu durum?” diye sordum.

“Normalde stent takılacak bir hastaya ölme ihtimalinin yüzde birin altında olduğunu söylerim.” Derin bir nefes aldı. “Ama senin için işler farklı.”

Hasta olduğumu biliyordum ama bazen hastanede bunu unuttuyordum, hepimiz unuttuyorduk. Biz bir ekiptik, karar veriyor, verileri inceliyor, bilgi topluyorduk. Ben de o ekibin bir üyesiydim. Kalbim sanki beyaz bir tahtaydı ve üstünde listeler, grafikler, notlar vardı. Bazen onun bedenimin içinde olduğunu unuttuyordum.

Ailem hastaneye geldi. Murphy’yi Wagville’e bırakmışlardı, böylece endişelenecek bir şey eksilmişti. İşlemi ertesi gün için planladık.

Bir doktor ekibim vardı; kardiyologlar, akciğer uzmanları ve bir psikolog. Herkesin bir rolü vardı. Ekip Dr. Frank’le aynı fikirdeydi, hızlı davranmalıydık.

Göğüs hastalıkları doktorum Dr. Lisa, kalbime hep bir ekosistem gözüyle bakardı, sanki içinde kendi bitkileri, meyveleri, kuşları, ağaçları varmış gibi. Yağmur yağıyor, küçücük canlılar besliyor, ayakta tutuyormuş gibi. Ama gerçekte öyle değildi. İşte sorun da buydu.

Annemle babam kahve almaya aşağı indiğinde, yol haritası artık belli olmuştu. Telefonumu elime aldım. Hugo’dan dört cevapsız arama, bir sesli mesaj ve *Öğle yemeği yiyelim mi?* diye başlayıp *Daphne, endişeleniyorum. Beni ara.* diye biten bir sürü mesaj vardı.

Onu geri aradım.

“Daph,” dedi. “İyi misin? Neredesin?”

Yutkundum. “Hastanedeyim,” dedim. Gözlerimde yaşlar birikiyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Ona gerçeği söylemek istiyordum. O kadar istiyordum ki. Ama çok korkuyordum. Ya bu son konuşmamız olursa? “Babamın birkaç test yaptırması gerekiyor.”

“Tanrım, Daph. Cedars’ta mısın? Hemen geliyorum.”

“Hayır,” dedim. “Gelemezsin. Babam kimsenin burada olmasını istemiyor.”

İçimde sıcak, yakıcı bir akıntı gibi hissettim. Bastırmaya çalıştım.

"Onun için gelmiyorum," dedi Hugo. "Senin için geliyorum."

Kolumu oynattım, damarımdaki iğne gerildi. Kendimi bu yataktan kurtarıp kaçmak istedim. Olabildiğince uzağa. Sonra? Kalbim mi dururdu? En azından hareket hâlinde olurum.

Sonra kendimi düşünmekten alamadım. Şimdi Hugo'nun kollarında olmak nasıl olurdu? Bu yatağa sokulup bana sarılması, yüzümü göğsünün sıcaklığına bastırıp kim olduğumu, nasıl bir bedenin içinde yaşadığımı, hastanede olduğumu unutmak... Onun varlığını istemek öylesine somut, fiziksel bir arzuydu ki ona gel demek istedim.

Çabuk gel. Sana ihtiyacım var.

Ama yapamadım. Hugo bilmiyordu. Ona hayatımdaki bu devasa kısmı hiç anlatmamıştım. Ve şimdi, tüm bu karmaşıklıkla önüne sermek mümkün görünmüyordu. Zamanımız neredeyse dolmuştu.

"Sonra ararım," dedim. "Lütfen buraya gelme. İyiyiz."

"Daphne."

Uzun bir sessizlik oldu. Konuşamadım, konuşursam ağlayacaktım.

"Beni haberdar edeceksin, değil mi?"

Boğazım düğümlendi. Sesimi zorla ama kararlı bir şekilde çıkardım. "Tabii."

Hastaneye ilk kez yattığımda, bir sorun olduğu anlaşılınca doktorlar sadece annem ve babamla görüşmüştü. Önce toplantı yapar, yol haritasını belirler, sonra bana birlikte anlatırlardı. Hâlâ annemin o gergin gülümsemesini hatırlıyordum.

Ama bir yatışımın ertesi gününü de çok iyi hatırlıyordum. Tuvalete gitmek için kalkmıştım, kapım aralıktı. Babam yoktu ama annem koridordaydı, yanında Dr. Frank vardı. O zamanlar onu pek tanı mıyorduk, sadece keçi sakalı olan huysuz bir adamdı.

"Peki ya ilaçlardaki gelişmeler?" diyordu annem. "Denemeler. Bağışıklık sisteminin ne kadar güçlü olduğuna baksanıza. Hiç hastalanmaz. Ne nezle ne grip!"

"Her yıl yeni şeyler çıkıyor. Ve bu mutlaka işe yarayacaktır."

"Bir şey bozuksa, tamir edemez miyiz? Ameliyat olur, en iyi fizik tedaviyi alır. Anlamıyorum, gerçekten. O sağlıklı..."

Sesindeki çaresizliği duydum. Ellerini duvarlarda gezdirip bir çıkış kapısı arıyordu sanki. Mutlaka bir yanlışlık olmalıydı. Bu onun kızı olamazdı. Bir çıkış yolu, bir çözüm istiyordu. Bunun bir anda kaybolmasını, her şeyin eski hâline dönmesini. Sağlıklı olmasını.

Dr. Frank'in uzaklaştığını duydum, sonra kapının yanında annemin kesik, zor nefes alışlarını. Kısa, içi boş hıçkırıklarını. Karnuma saplanan bir bıçak gibiydi. Ona bunu ben yapıyordum. Bu acıyı, bu kederi ben veriyordum. Kabul edilemezdi. Adil değildi. Odaya geri geldiğinde yüzünde bir gülümseme vardı ama elleri titriyordu. Ellerinin sinek kuşu gibi titreyişini hiç unutmamıştım.

Çocuğu hastane yatağında yatarken bir annenin bunu düzeltemeyeceğini bilmesinden daha korkunç bir şey yoktu. Seni kurtaramayacağını, herhangi bir doktorla yaptığı pazarlığın ikinizi birden güvenli bir limana taşıyamayacağını bilmesinden daha acı verici ne olabilirdi ki?

Telefonun diğer ucunda Hugo'nun nefesini duyabiliyordum, oradaydı ve bekliyordu. Telefonu kapattım.

Ertesi gün ameliyata girdim. Annem dudaklarını alnıma bastırdı. Her zamanki gibi lavanta ve lahana kokuyordu.

"Birazdan görüşürüz," dedi. Gözleri cam gibi parlaktı ama yüzü sakindi. Alışkındı.

"Seni seviyoruz," dedi babam.

"Bu gece kurabiye istiyorum," dedim.

Babam elimi sıktı. "Tamamdır."

Stenti taktılar; kasığımdan girip damarlarım boyunca kalbi-me ulaştırdılar, tam doğru açıyla açtılar ve pıt, hiç aksilik çıkmadı. Gözlerimi açtığımda sersem ama sapasağlamdım. Annemin yüzüne bakınca her şeyin yolunda gittiğini anladım; hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

“Başardın,” dedi yüzünü benimkine yaslayarak. “Aferin kızm. Her şey yolunda.”

Beni bir gece gözetim altında tuttular, ertesi gün planlanandan önce taburcu oldum.

Yine, daha önce defalarca olduğu gibi ailemin bakımına bıraktım. Palisades’deki evlerindeki misafir odasına. Normalde bir ofis ya da spor salonu olması gereken ama içinde büyük boy bir yatak bulunan o odaya ihtiyacım vardı. Ev yapımı tuzsuz tavuk çorbası, Şeytan Marka Giyer filmi ve babamın fıstık ezmeli, çikolata parçalı kurabiyeleri de ihtiyaçlarım arasındaydı. Annemle babam rollerine geri dönmüşler, ilaçlarımı planlıyor, ateşimi ölçüyor, düzenli aralıklarla doktor ekibini bilgilendiriyorlardı. Artık tam anlamıyla ustalaşmışlardı. Bakım vermekte birer doktora derecesine sahip gibiydiler.

Hugo’ya babamın hastaneden çıktığını söyledim ve *teknik olarak* yalan değildi. Ve birkaç gün onlarda kalacağımı. Hugo aradı ama açmadım. Ona söyleyecek doğru sözleri bulana kadar onunla konuşmak istemiyordum. Daha fazla yalan söylemek zorunda kalmamayı umana kadar. Bunu ondan nasıl saklamaya devam edeceğimi tam olarak çözmem gerektiğini biliyordum.

Çabuk toparlandım. Ameliyatlara alışkındım; bedenimin kukla gibi kontrol edilmesinin, damarlarımda yabancı maddelelerin dolaşmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Bu irademin gücü müydü, yoksa başlangıç seviyemin çoktan düşmesinden miydi? Ya da sadece genç olduğum içindi belki de. Ama çabuk iyileştim. Ertesi gün kendi portakal suyumu dolduruyor, televizyon kumandasını elime alıyordum.

Babam sabah koşusundaydı, haftanın ilk koşusunda. Tüm hafta salonda nöbet tutmuştu, bana lazım olabilecek her şey için hazır beklemişti. Annem bahçedeydi. İkisi de bana alan tanımayla çalışıyor ama yine de yanımda duruyorlardı.

Kapıda belirdiğinde ev boştu. Joan’dır diye düşündüm, bir tepsi daha muffin getirmiştir.

“Hugo.”

“Selam,” dedi. Üzerinde kot pantolon ve beyaz polo tişörtle karşımda duruyordu. Saçma şekillendirici sürmemiştii, tutam tutam aşağı sarkıyordu.

“Burada ne işin var?”

“Aramalarıma hiç cevap vermedin,” dedi. “Çok endişelendim.”

O zaman fark ettim, elinde kocaman bir çiçek buketi vardı – beyaz güller, mor leylaklar ve yeşil eğreli dalları.

Üzerimde eşofman altı ve sweatshirt vardı. Los Angeles’ta ocaktı – güneş vardı ama hava serindi.

“Biz iyiyiz. Buraya gelmene gerek yoktu.”

“Cevap vermiyorsun.” Bana doğru eğildi. Uykusuz görünüyordu. “Senin yanında olmak istiyorum.”

Çiçekleri bana uzattı ama alamadım, çok ağırdı; hepsini kalın seramik bir vazo bir arada tutuyordu. Sanki on üç kilo geliyordu.

“Çok güzeller,” dedim. Başımı iki yana salladım.

“Daph,” dedi Hugo. “O nasıl?”

Tam o sırada babam koşusunu bitirip merdivenlerden yukan çıktı. Beyzbol şapkası terden ıslanmıştı.

“Hey,” dedi. “Hugo! Ne güzel sürpriz.”

Hugo önce bana, sonra babama, sonra tekrar bana baktı. Gözlerinde kafa karışıklığını görebiliyordum, gördüklerini çözmeye çalışıyordu.

“İçeri gelmek ister misin?” Babam birkaç basamak daha çıktı, elini Hugo’nun omzuna koydu.

Hugo başını iki yana salladı. “Sizi görmek güzel, Bay Bell. Kendinizi daha iyi hissediyor olmalısınız.”

Babam başını yana eğip Hugo’ya baktı, sonra dikkatini bana çevirdi. Yavaşça bir kez başını yukarı aşağı salladı. Anlamıştı. Bu sahneyi ilk kez yaşamıyorduk.

“Pekâlâ,” dedi babam. “Ben içeri geçiyorum. Bunları alayım mı?” Cevabımı beklemeden çiçekleri Hugo’nun kollarından aldı ve kapıdan geçip gözden kayboldu.

Babam gittikten sonra Hugo bana döndü. Hiçbir şey söyleme-

di, sadece baktı. Her şeyi gözlerinde görebiliyordum – şaşkınlık, afallama ve aldatılmış olmanın acısı.

İçimde bir öfke kabardı. Bu adaletsizlikli. Babam koşabiliyor, basamakları öylece çıkabiliyordu. Hugo ise çıkıp gelmişti ve her şeyin bu kadar basit olduğunu zannediyordu. Hissettiği o zayıf duygunun bir şey ifade edebileceğine, beni bu zorluktan kurtarırsa birlikte yine brunch masalarına dönebileceğimize inanıyordu.

Herkesin çalışan bir bedeni vardı. Benim dışımda herkesin.

“Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu Hugo. Sesi kızgın değildi, en azından tam olarak değildi. Ölçülüydü. Dürüst olmak gerekirse korkmuş gibiydi. Artık ona yalan söylediğimi biliyordu, üstelik bunun ufak bir şey olmadığını da.

Ona anlatmak istemiyordum. Hiç kimseye anlatmak istemiyordum. Yirmi sekiz yaşına gelmişim ve çıktığım tek bir adama bile teşhisimden söz etmemiştim. Hastalığımı sessiz köşelere saklamış, izlerimi eski yaralar diye geçiştirmiş, spordan nefret eden biriymişim gibi davranmışım. Ama artık kaçış yoktu. Yakalanmışım. Ve bundan nasıl kaçacağımı bilmiyordum ve gerçek şu ki: Tırmanacak kadar güçlü değildim.

“Evet,” dedim. “Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Bu akşam bana gelebilir misin?”

“Hayır,” dedi Hugo. Sesinde öfke yoktu, sertlik yoktu, sabırsızlık bile yoktu. “Şimdi öğrenmek istiyorum.”

Taş basamaklara oturdum. Birden ayakta durmak çok zor geldi. Sanki yerçekimi beni aşağıya, merkeze çekiyordu; ikiye katlanmış hâlde, ait olduğum yere. “Ben hastayım,” dedim.

Hugo’nun bakışı yumuşadı ama hemen konuşmadı. Sonra şöyle dedi: “Ve tahminimce grip değil.”

Güldüm. İstemedim. Kısa bir nefes gibi çıktı. “Hayır,” dedim. “O değil. Kalp rahatsızlığım var.”

Hayatım boyunca çok az kişiye gerçeği söylemişim ama bu sözleri çok sık tekrar etmişim. Yeni doktorlara, kan alan hemşirelere, öğretmenlere, idarecilere, hatta bir keresinde, ağır bir

Amazon kutusunu taşımaya çalışan postacıya. Ama asla sevme ihtimalim olan birine söylememiştim.

"Daphne," dedi. "Doğuştan mı? Ne tür bir rahatsızlık bu?"

"Yirmi yaşında ani kalp durması geçirdim. Çoğu insanın hayatla kalamadığı türden."

"Tanrım."

"Sonraki iki yıl hastaneye girip çıktım. Doğuştan kalp hastalığım var, yani hep vardı ama bilmiyordum. Kalbim pek iyi çalışmıyor."

Göğsüme işaret etti. "O iz," dedi.

Başımı sallayarak onayladım.

"Yakın zamanda kalbime stent takıldı," dedim. "Hastanede olmamın sebebi buydu. Gelecek hakkında hiçbir fikrim yok, Hugo. Ancak son sekiz yıldır pek parlak görünmüyor."

Hugo bana baktı. Korkuyla değil de şaşkınlıkla. Sanki yabancıymışım gibi. Sanki adımı yeniden hatırlamaya çalışıyordu. Ellerimin soğuyup uyuştüğünü hissettim.

"Neden bana söylemedin?"

Başımı iki yana salladım. "Az önce sana söylediklerimi nasıl anlatacağımı hiç bilmiyordum."

Hugo başım yukarı aşağı salladı. "Üzgünüm," dedi. "Kahretsin, Daphne." Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Bana baktı, sonra kapıya.

Kaçmak istediğini hissettim. O küçük hareket, uzaklaşma isteği lanet olası kalbimi parçaladı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

O her daim güçlü, her şeye cevabı olan Hugo susmuştu. Çünkü bu yükke başa çıkamıyordu. Elbette başa çıkamazdı. Bu, kimsenin taşıyamayacağı kadar ağır bir yükü ve işte bu yüzden kimseye söylemiyordum.

Üç ay.

Göğsümde çırpınmayı hissettim, duygular bozuk kalbimden boğazıma yükseliyordu.

"Bence bu burada bitmeli," dedim ona.

Hugo'nun bakışı anında bana kilitlendi. "Asla," dedi. "Ben öyle bir şey söyledim mi? Bu benim isteğim değil. Sadece anlamaya çalışıyorum--"

"Sorun değil," dedim. "Gitmelisin."

"Daphne, yapma. Konuşalım. Bana bir anda çok fazla şey söyledin, hepsini sindirmem gerek. Konuşmak istiyorum. Anlamak istiyorum."

"Hugo," dedim. "Konuşacak bir şey yok."

Karşı koydu. Zamana ihtiyacı olduğunu, benim yanımda olmanın yolunu bulmak istediğini söyledi. Ama onu kaybetmekten korkmama rağmen, sırf acıdığı için yanımda olmasına dayanamazdım. Onu hayatımda tutup da içimde bir yerde, sağlıklı biri yerine elinde benim kaldığımı bilerek yaşamaya katlanamazdım.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu Hugo. "Daha yeni başlıyoruz."

"Çünkü zamanımız doldu," dedim. Ayağa kalkmaya yelten-dim, Hugo yanıma yaklaştı.

"Saçmalık," dedi. "Kim söylüyor bunu?"

Sonrasında neyin beni harekete geçirdiğini bilmiyordum. Belki bir hezeyan, belki yıkım, belki ilaçların etkisi... Ama söyledim. Hayatta hiç kimseyle paylaşmadığım şeyi. Annemle babama, Kendra'ya, Irina'ya, hatta postacıya bile söylemediğim şeyi. Ona kâğıtlardan bahsettim.

"Bana ne kadar süre bir adamla olacağımı söyleyen kâğıtlar alıyorum. Bizim kâğıdımızda üç ay yazıyordu. Ve bugün tam üç ay oldu."

Uzun süre sessiz kaldı. Bana deli olduğumu söylemesini bekledim. Ya da daha kötüsü, dalga geçmesini: *Görebilir miyim? Kimin elyazısı bu?* Ama onun yerine, geldiğinden beri ilk kez yanımdaki taş basamağa oturdu. Elini alnına götürdü ve orada tuttu.

"Tanrım," dedi.

Göğsümde bir şeyin sıkıştığını hissettim. Derinlerde, ta kaslarımın içinde. Kalp genelde acı vermezdi. Hastalık kendini başka şekillerde gösterirdi; morarmış dudak ve eller, nefes darlığı,

bacaklarda şişlik, zihin bulanıklığı. Bir de göğüste sıkışma. Ama kalbin kendisi nadiren ağrırdı. Çoğu zaman hissetmezdim bile.

“Keşke bunu bilseydim,” dedi Hugo.

“Neyi?”

“Senin için sonu olduğunu.”

Yutkundum. Ağlamak istedim ama başlarsam asla duramayacağımdan korktum.

“Hayır,” dedim. “İnan bana. Gelecek olan şeyi bilmemek çok daha iyi.”

Hugo bana gülümsedi ama gülümsemesi yorgundu, hüznüydü. “Tam da bunu hiç yaşamamış biri gibi konuştun.”

Jake'e gelecek hafta ona taşınacağımı söyledim. Kira sözleşmem ay sonunda bitiyordu ve hayatım birden taşınma şirketlerinden fiyat karşılaştırmaya, dolabımı ayıklamaya, bir kadının kaç tane kapüşonlu sweatshirt ve çapraz çantaya gerçekten ihtiyacı olduğuna karar vermeye dönüştü.

O cumartesi gecesi onun evindeyken, "Dolabın yarısını senin için boşalttım," dedi Jake. Bana maden suyu dolduruyordu ve Mozza'dan pizza siparişimizi bekliyorduk. Ben de kanepeye kıvrılmış, Bayan Madden'm son yaptığı kurabiyelerden atıştırıyordum.

"Muhtemelen üçte ikisine ihtiyacım olacak," dedim. "Pek çok şeyi depoya koyuyorum ama ayakkabı sayım endişe verici boyutta."

Jake güldü.

"Ben senin ayakkabılarını seviyorum. Gel, sana bir şey göstereceğim."

Elini uzattı, beni koltuktan çekip kaldırdı.

"Gayet rahattım aslında," dedim ayağa kalkarken.

"Buna degecek, söz veriyorum."

Jake beni ikinci odaya götürdü. İçeri girdiğimde yaptığı şeyi görünce nutkum tutuldu. Normalde orada bir kanep, birkaç egzersiz aleti ve ana duvara karşı duran bir televizyon olurdu. Hepsi gitmişti. Yerine gömme raflar, güzel bir maun masa ve CB2 marka altın-bej tonlarında bir ofis sandalyesi vardı. Kocaman kanepenin yerinde ise bordo kadife bir ikili koltuk duruyordu.

“Tamamen kendine ait bir yerin olsun istedim,” dedi. “Kendi alanına ne kadar değer verdiğini biliyorum, burada da olsun istedim. Birlikte yaşamamız, kendi kimliğini bırakman gerektiği anlamına gelmiyor.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu odayı benim için baştan yaratmıştı. Karşımdaki inanılmaz adamın bu jesti beni fazlasıyla duygulandırdı.

“Jake,” dedim. “Bu harika.”

Jake elimi tuttu, beni ikili koltuğa götürdü. Parmaklarımı okşadı.

“Bilmeni isterim ki, bu benim için ciddi,” dedi. “Korkutucu bir ciddiyet değil, sadece gerçekten seninle olmak istiyorum. Ve bir insana verilebilecek tüm sözleri sana vermek istiyorum.”

Ona baktım. “Bana evlenme teklifi mi ediyorsun?”

Bir an sessiz kaldı. “Hayır,” dedi. “Ama umarım bir gün ederim.”

Yutkundum. Bu duymak istediğim her şeydi. Aslında her kadının duymak isteyeceği şeydi. Cömertliğiyle, inceliğiyle, soğuk bir erkek köşesini bana ait bir yere dönüştürmüştü.

“Eğer seni tereddüde düşüren bir şey varsa bana söyleyebilirsin,” dedi. “Hatta tam da şimdi söylemelisin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Jake bana baktı. Elini omzumdan bileğime doğru kaydırıp elimi tuttu. “Bazen sanki başka bir hayatın varmış gibi hissediyorum, benim hiç bilmediğim. Burada olmadığında, senin... Senin sanki aklının başka yerde olduğunu hissediyorum. Ve ben de dahil olmak istiyorum, tüm hayatına. Hepsine. Bunun çok kötü bir film repliği olduğunun farkındayım. Biliyorum, evet, sınır bozucu bir havası var. Ama demek istediğim şu ki senden dürüst olmanı istiyorum. Bunu kaldırabilirim.”

Derin bir nefes aldım. Ve sonunda, uzun zamandır kaçındığım şeyi söylemeye hazırlandım. Çok uzun zaman önce yalnızca bir kişiye söylediğim şeyi.

“Seni seviyorum,” dedim. Gözlerinin içine bakarken orada

bir kıvılcım gördüm; sözlerimin onda uyandırdığı rahatlık ve mutluluk ortadaydı. Tekrar ettim: "Seni seviyorum, Jake."

Gülümsedi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu duymak bana çok iyi geliyor," dedi. "Ne kadar iyi geldiğini tahmin bile edemezsin."

“Ona söylemeliyim.”

Hugo’yla Melrose’daki Verve Coffee’de oturuyorduk, Murph’un tasmaı sandalyeme bağlıydı. Havalı bir kahve dük-kânıydı. New York’ta olsa küçücük bir alan kaplardı, burada ise yarım bloğu dolduruyordu. Dışarıda, terasta bir masadaydık. Ben özel bir buzlu çay içiyordum –adı Huckleberry olan bir şey– Hugo ise buzlu espresso yudumluyordu.

“Evet,” dedi. “Söylemelisin, değil mi?”

Başım la onayladım.

O gün pazar alışverişimizi es geçip kahve içmeye gelmiştik. Hugo için geç sayılırdı, sabah onu çoktan geçmişti. Aylar sonra ilk kez baş başaydık. Onun yanında olmanın verdiği güveni hâlâ hissediyordum. Ve şu an buna ihtiyacım vardı.

“Seni tereddüde düşüren ne?” diye sordu Hugo. “Adama yanı-na taşınacağını zaten söyledin. Sana özel bir oda bile yapmadı mı?”

“Orası bir ofis.”

“Ne fark eder.”

Buzlu çayımı dudaklarıma götürdüm. Üzerimde beyaz bir tişört, kot şort ve sandalet vardı ama yine de sıcağtan yanıyordum. Martın ortasında hava yirmi yedi dereceydi. Güneş parlı-yordu. İnsanlar çıplak bacakları ve kocaman gülümsemeleriyle sokakları doldurmuştu, sanki yaz erkenden gelmişti. Hugo’nun üzerinde gri bir tişört ve şort vardı. Bir beyzbol şapkası alnını gölgeliyordu. Masanın altında ayağını huzursuzca sallıyordu.

“Beni tereddüde düşüren ne mi?” diye sordum.

Hugo’ya bakıp kaşlarımı kaldırdım. Anlaması biraz zaman aldı, fark ettiğinde başını iki yana salladı. “Hadi ama,” dedi. “Bu adil değil.”

“Çünkü bu gerçeği paylaşmaya dair elimdeki tek anı bu.”

“Evet, doğru. Ama ben sana bu konuda kötü mü davrandım? Ben o şekilde hatırlamıyorum.”

“Ayrıldık.”

“Daphne, lütfen. Sen benden ayrıldın.” Hugo bardağını masaya bıraktı. “Kabul ediyorum, hazırlıksız yakalandım. Benden sır saklayan beni sarstı. Seni tanımadığımı hissettim ve o an altüst oldum.”

“Sen sır saklamamdan değil, sakladığım şeyden korktun.”

Hugo gözlerini bana dikti. “Hepsinden korktum. Kalbinden, benden gizlediklerinden, bana güvenmediğini apaçık ortaya koymandan.” İç çekti. “Ama eğer korkmayacak birini istiyorsan, zaten yanında. Biz burada bunun üzerine tartışıyor gibi görünsek de onun nasıl tepki vereceğini biliyoruz. Çok açık, Daph.”

Soğuk bardağı avuçlarımın arasında sıkıca kavradım. “Neymiş o açık olan?”

“Jake korkmayacak bir adam. O sıçıp batırmayacaktır. Yanlış bir şey söylemeyecek, kaçmayacak ya da pisliğin teki olmayacaktır. Seni seviyor. Gözlerinin içine bakıp ben buradayım ve sonuna kadar senin yanındayım diyecektir.”

Bardağın kenarındaki su damlasını serçe parmağımla sıyırdım. “Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bu küçümsecek bir şey değil. O karısını kaybetti—”

“Sana nasıl baktığını gördüm,” diye araya girdi Hugo. “Ve bu onun doğasında var. Sen de biliyorsun, ben de. O adam bir can yeleği olmak için yaratılmış.”

“Jake bir can yeleği değil,” dedim.

“Bunu kötü anlamda söylemiyorum, Daph. Sadece yanında olacağını söylüyorum.”

Aklıma Jake’in ikili koltukta bana bakışı geldi, benden kalbimi, kelimenin tam anlamıyla kalbimi açmamı istemişti.

“Sanırım haklısın.”

“Biliyorum.”

Hugo içeceğinin kalanını bir dikişte bitirdi. Bardağı masaya sertçe bıraktı. “O halde söyle artık ve mutlu sona ulaş.”

“Bu kadar kolay mı?”

Omuz silkti. “Neden olmasın?”

Dişlerimi altdudağıma bastırdım. “Ya mutlu son sadece birkaç yıl sürerse? Ya da sadece birkaç ay?”

Hugo kollarını kavuşturup bana baktı. Gözleri tam kalbime saplandı. “İnsanlardan en kötüsünü beklemeyi bırakmalısın. Kahretsin, Daphne. Kendinden en kötüsünü beklemeyi de bırakmalısın.”

Boğazım düğümlendi, gözlerimin arkası yanıyordu. “Ben korkunç bir insan mıyım? Cidden soruyorum, Hugo. Bunun için cehenneme mi gideceğim?”

Ne söyleyeceğini tahmin ediyordum. Bana elbette cehenneme gideceğimi ama umurunda olmaması gerektiğini çünkü onun orada yanımda olacağını söylemesini bekliyordum. Ama bunun yerine Hugo başını iki yana salladı, gözlerini kapatıp hafifçe gülmüseddi.

Gözlerini açtığında bana doğru eğildi. Tabureler alçaktı, yuvarlak masa küçüktü. Dizinin bacağıma çarptığını hissettim.

“Hayır,” dedi. Sesi sakindi, kararlıydı. “Kötü bir insan değilsin. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Daphne. Sadece kendine izin ver.”

Bakışında daha önce hiç görmediğim bir samimiyet vardı.

“Bu senin istediğin şey mi?” diye sordum. Sözler ağzımdan dökülüverdi, durduramadım. Bu beni şaşırttı ama Hugo’yu şaşırtmadı.

Derin bir nefes verdi. “Dürüst olayım, Daph,” dedi. “Bu benimle ilgili değil. Eğer kaçmak için bahane arıyorsan, onu burada bulamayacaksın. Sana onu vermeyeceğim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne zaman bu kadar olgunlaştın sen?”

Geri yaslandı, kahvesini eline aldı. “Sanırım beş yılda gerçekten çok şey değişebiliyor.”

Jake, tıpkı Hugo'nun söylediği gibi karşıladı gerçeği. Nazik, anlayışlı ve destekleyici. Bana çay yapıyor, elimden tutuyor ve korkmadığını söylüyordu. Elbette korkmuyordu. O Jake'ti.

"Sadece bunu neden bana daha önce söylemediğini anlayamıyorum," dedi.

"Çünkü hiç kimseye söylemedim," dedim.

Bir an duraksadı. "Hugo'ya bile mi?"

"Hastalığım yeniden nüksettiğinde öğrendi."

Bunu fazla önemsemedi. Asıl mesele o değildi. "Bununla uğraştığın için çok üzgünüm," dedi. "Ama bilmeni isterim ki ben seni her şeyinle seviyorum."

"Soruların varsa sorabilirsin," dedim.

"Var," dedi. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Detayları öğrenmek istedi. Tüm geçmişimi, test takvimimi. Artık randevulara benimle gelmek istiyordu. *Artık bu işte beraberiz.*

"Yalnız değilsin," dedi. Bunu birden fazla kez tekrarladı.

Gardner Sokağı'ndaki dairemi toparlıyordum, neredeyse on yıllık bir hayatın dağınık izleri dairenin etrafına saçılmıştı âdeta. Eski vazolar, tabaklar, plak yığınları... Hepsi benimle geliyordu; çoğu Hollywood'daki bir depoya, bir kısmı da ailemin evine gidecekti.

"Kitaplığı almak istemiyor musun?" diye sordu annem.

Jake onu içeri taşıyıp oturma odasına bıraktı.

"Yer yok, anne."

"Güzel bir parça ama evet, maalesef kapasite doldu." Jake tişörtünün ucuyla yüzünü sildi.

"Ben su getiriyorum!" dedi annem.

Odayı hızlıca terk etti, ben de onu takip ettim. Jake arabadan bir kutu daha almaya gitti.

Pencerenin ardından Jake'e bakarken, "Çok eşyan var," dedi annem. "Eksikliğini hissetmeyecek misin?"

"Zaten olmaması gerekirdi," dedim. "En başından beri yerim yoktu."

Kolunu belime doladı. "Eşyalarını seviyorum. Onlar seni anlatıyor."

Jake'in, tabanı hula dansçısı şeklinde yapılmış eski bir lambayı alıp götürmesini izledim. Annem de izledi.

"Eh, belki de hepsi değil."

Bana bir bardak su doldurdu, sonra Jake için de. "Al, bunu ona götür."

"Teşekkürler, anneciğim."

Gülümsedi. "Bana uzun zamandır böyle seslenmemiştin."

"Biliyorum."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Soğuktan parmakları buz gibi olmuştu. "Gördüğüm şey hoşuma gidiyor," dedi.

"Ben mi?"

"İyi gidiyorsun. Mutlusun. Ve sen mutluyusan, bu benim için dünyalara bedel."

"O iyi bir adam," dedim.

Annem beni mutfağın dışına yönlendirdi; Jake ise kapıda, bir komodinle boğuşuyordu.

"Sen de fena değilsin," dedi annem.

Martın son haftasında Wilshire Corridor'a taşındım. Bayan Madden, gelişimi kutlamak için kurabiye ve brisket getirdi.

“Senin kendi Brisket Tugay’ın oldu,” dedi Jake. “Üstelik ölmek zorunda kalmadan.”

Gözlerini kocaman açtı ve sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk. Katıla katıla, nefes nefese güldük. Jake dengesini sağlamak için duvara tutundu.

Kendra’ya söylemek de kolay olmuştu. Ya da en azından daha kolaydı. Sesim hâlâ titriyordu, göz teması kuramıyordum ama düşündüğüm kadar zor değildi. İnsanlar yanımda olmak istiyordu.

Takım olmayan tabaklarımı Jake’in mutfağına, büyük boy havlularımı banyoya yerleştirdim. Murphy en çok güneş alan pencere kenarını sahiplendi.

Ben Portland’dan aldığım bir küllüğü, 1stDibs’ten bulduğum Çin porseleni bir kutuyu sehpa, şöminenin üstüne, bulduğum her boş yüzeye yerleştirirken Jake bana baktı.

“Şaka yapmıyormuşsun,” dedi bana bir bardak su uzatırken. “Gerçekten çok eşyan var.”

“Online alışveriş her yerden yapılabiliyor.”

Jake başını onaylarcasına salladı. “O hâlde hadi bakalım, gel sin süs eşyaları!”

Dairemize yerleşmemin üzerinden üç hafta geçtiğinde, ben o ofis köşesine sığdırabildiğimi sıkıştırıp, oturma odasını bolca lambayla doldurduktan sonra Jake’le köpekleri evde bırakıp Malibu’ya, denizin üstüne kurulu Moonshadows’ta akşam yemeğine gittik

Artık iyice bahar mevsimindeydik, günler uzuyor, güneş daha geç batıyordu. Sahile doğru yol alırken, solda okyanus eşlik ediyordu bize ve bu şehri, bu ev diye bildiğim yeri içten bir minnetle kucaklıyordum.

Saat altıda restorana vardığımızda güneş hâlâ yukarıdaydı. Moonshadows denizin üzerine kurulmuş camlarla çevrili bir restorandı ve yanında da okyanusa uzanan bir teras vardı. Dışarıda,

kenardaki masalardan birini seçtik, okyanusa o kadar yakındık ki dalgalar çarptığında okyanusun serinliğini üzerimizde hissediyorduk. Omuzlarıma eski bir kaşmir hırka aldım.

İstiridye ve şampanya söyledik. Gökyüzü parlak maviden puslu pembe, lavanta ve mandalina tonlarına dönerken gökyüzünü izliyorduk. Suyun güzelliği, doğanın bu kadar yakın oluşu içime huzur dolduruyordu.

“Hey,” dedi Jake. “Sana bir şey sormak istiyordum.”

Söyler söylemez anladım. Aslında haftalardır biliyordum. Malibu’da akşam yemeği teklif ettiğinde, planın önceden yapılmış olması, ne yiyeceğimizin ve nerede olacağımızın bu kadar resmiyetle konuşulması, hatta üç kez emin olmak için tekrar sorması... Tüm işaretler belliydi. Ama karşımda oturduğunu görünce fark ettim ki bunun hiçbir önemi yoktu. Ne bildiğim ne beklediğim ne de geleceğini sezmiş olmam. O an geldiğinde insanı hazırlayacak hiçbir şey yoktu.

“Evet?”

Jake’in üzerinde beyaz bir gömlek ve açık renk kot pantolon vardı. Ayağında ise babamın ona hediye ettiği mokasenler. Çilleri iyice belirginleşmişti. Uzun kulakları, kavisli burnu ve parlak mavi gözleriyle hem yakışıklı hem de sevimli görünüyordu. Küçük ama anlamlı tüm bu detaylar, önemli birine ait olan ayrıntılardı.

Elimi masanın üzerinden tuttu. Midem kasıldı, belki dizlerinin üzerine çöker diye düşündüm ama yapmadı. Sadece parmaklarımı avuçlarının içinde nazikçe ve özenle tuttu.

“Seni seviyorum,” dedi. “Ve daha önce de söyledim, ben öylesine bir ilişki için burada değilim. Umarım sana burada olmak istediğimi ve gerçekten burada olduğumu kanıtlamışımıdır.”

Aklıma Jake’in her gece yatmadan önce bana su getirmesi geldi. Sabah duş alacağımı bildiğinde havlumu kurutucuya atıyor, aylık kan tahlillerime beni götürüyordu. Tüm bu küçük şeyler bana ne kadar değer verdiğinin kanıtıydı.

“Evet,” dedim.

Bana gülümsedi. Güven veren, sıcak bir gülümseme. Net bir gülümseme. "Daphne," dedi. "Benimle evlenir misin?"

Bu sorunun tek bir cevabı vardı.

"Evet."

Jake'in yüzü rahatlamayla, gururla ve tarifsiz bir sevinçle kızardı. O kadar saf bir mutluluktaki, bu ânı şişeye koyup saklamak istedim.

Hayatım boyunca önemli olanın insanın kendisi olduğuna inanmışım. Doğru kişiyle karşılaştığında sihirli bir kapı açılır, her şey ortada olur diye düşünmüştüm. Şimdi onun elinde tuttuğu şeyi görüyordum. Bana sunduğu her şeyi. Bir hayat görüyordum.

Masaya küçük bir kutu koydu. Kapağını açtım. İçinde pırlanta taşlarla çevrelenmiş bir zümrüt vardı. Modern, güzel ve biraz da asi duruyordu. Tam bana göreydi. Onu gördüğüm anda, başka hiçbir yüzüğü hayal edemez hâle geldim.

"Bayıldım," dedim.

Jake gülümsedi. "Kendra seçmeme yardım etti."

Yüzüğü kutudan çıkardım. Elimi uzattım.

"İşte."

Yüzük parmağıma tam oturdu. Elimi gökyüzüne, ufka doğru kaldırdım. Zümrüt, batmakta olan güneşin son parlak ışıklarını yakaladı.

Ertesi gün işe gittiğimde, Irina'nın mutfak tezgâhının üzerine astığı kocaman TEBRİKLER, MEZUN OLDUN! pankartıyla karşılaştım. Etrafta balonlar vardı, bir de elim büyüklüğünde devasa bir Ring Pop.

"Vay canına," dedim. "Haber çabuk yayılmış."

"Kendra aradı," dedi Irina. "Hadi göster bakalım."

Elimi ona uzattım, bileğimi muayene eder gibi sağa sola çevirerek inceledi.

"Çok şık, harika görünüyor. Adam mükemmel mi ne?"

"Öyle bir şey," dedim.

Irina, Nespresso'dan yeni çıkan kahveyi bana uzattı. Çantamı tabureye bırakıp tezgâha yaslandım.

"Ve bunu gayet güzel karşıladı," dedi. Bu bir soru değil de daha çok bir hatırlatmaydı.

Ona baktım. Üzerinde yüksek bel bir kot ve beyaz bir body vardı. Saçlarını enseden topuz yapmıştı. Yüzünde makyaj yoktu ama cildi pırıl pırıldı, ışıltılı ve pembeydi.

"Biliyor musun, Jake'ten önce kalbimle ilgili gerçeği ailem, Hugo ve üniversiteden birkaç arkadaşım dışında sadece sen biliyordun."

Irina başını yukarı aşağı salladı. "Güvenilir bir yüzüm var da ondan," dedi tekdüze bir sesle. "Bir de sana sigorta formlarını doldurtmuştum."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Hiçbir zaman bana farklı

davranmadın. Hiçbir zaman bir şeyleri telafi etmem gerekiyor-
muş gibi ya da yapamayacağım şeyler varmış gibi hissettirme-
din.”

“Düzgün çanta seçemiyorsun,” dedi Irina yanımdaki deri
çantayı işaret ederek. “Biraz alçakgönüllü olsan iyi olur.”

Başımı iki yana salladım. “Onu kastetmiyorum.”

Irina elime dokundu. “Ne demek istediğini biliyorum,” dedi.
“Ama bizim ilişkimiz biraz dövüş kulübü gibi. Yürüyor çünkü
konuşmuyoruz.”

Arkasını dönüp lavaboya gitti ve kahve kupasım içine bıraktı.

“Seni seviyorum,” dedim ona.

“Ah, Daphne,” dedi hâlâ bana arkasını dönükken. “Böyle açık
olma.”

Sonra döndü. Yüzünde bir gülümseme vardı.

“Sen bu dünyada en sevdiğim insanlardan birisin. Bu zaten
apaçık ortada olmalı. Ama– ” Gözlerime baktı ve gözlerinde in-
cecik bir buğu belirdi. “Öyle işte.”

Söylemek iyi geldi. Duymak da iyi geldi. Yıllardır bu kolay
yakınlığı kendimden esirgemiştim.

Kendra’yla ilk tanıştığımda Tae ve ailem dışında yıllardır kim-
seyle yakınlaşmamıştım. Camdan bir fanusun içinde gibiydim.
Arkadaşlarım vardı ama benim dünyamı anlamıyorlardı. Yıllar
geçtikçe bağımız da azalmıştı. Onların dostluğunu geri plana
atmıştım çünkü içten içe biliyordum: Hayatım hiçbir zaman on-
larınkı gibi olmayacaktı. Belki hiç evlenmeyecektim, çocuğum
olmayacaktı, hep yolun yarısında kalacaktım. Her gün bu kıyas-
lamayla yüzleşmek istemedim. Onlara bakıp kendimi çirkin ya da
kırgın hissetmek istemedim. Aynı noktada başladığımız insanla-
rın ulaştığı yerlere benim hiç varamayacağımı görmek istemedim.

Ve bir de Kendra vardı. Belki onun biraz farklı oluşundandı
ya da Joel’la hayatlarının tesadüflerle akıp gitmesindendi, belki
de benim hayatımı hiç sorgulamadan, sadece yanımda oluşun-
dandı ama dostluğumuzu sürdürmek kolaydı. O pencereyi ara-
lamıştı. Irina ise gelmiş ve kapıyı yerinden sökmüştü.

“Penelope nasıl?” diye sordum Irina’ya.

Irina boynunu esnetti. “Penelope her zamanki gibi,” dedi. “Çok seviyor ama o kadar da uyumlu değil. Belli bir yaşa gelince her şeyi çözersin sanıyorsun ama hayat aslında üç perdeden oluşan bir oyun değil, kesintisiz bir akış. Şu çektiğimiz lanet olası filmlerin hiçbirinde söylenmeyen şey şu: Aşk tek başına yeterli değil.”

“Kimse bunu duymak istemez,” dedim. “Hiç çekici değil.”

“Sevgiden çok daha fazlasına gerek var,” dedi. “Şaka mı bu? Keşke sabah ona kadar uyumayan biriyle olabilsem. Ya da temiz bir evin değerini bilen. Ya da dişlerini fırçalarken lavabonun her yerine su sıçratmayan.”

Güldüm. “Sence bir gün, gerçekten öyle birini aramaya çıkar mısın?”

Irina boynundaki kası ovuşturdu. “Aşkın sorunu tek başına yeterli olmaması,” dedi. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Gözleri hâlâ yumuşak bakıyordu. “Ama bir kez bulduğunda bırakması da neredeyse imkânsız.”

Dikleştim.

“Tam bir çıkmaz,” dedim.

Irina başını onaylarcasına salladı. Tezgâhın üzerinden buruşmuş bir havluyu alıp katlamaya başladı. “Hayat bir çıkmaz zaten,” dedi Irina. “İşte bu yüzden Tanrı kadın arkadaşlığını yarattı.”

Josh, altı ay.

Tae'den ayrıldıktan sonra Los Angeles'ta bir yıl daha kaldım. Sürekli hastane koridorlarında geçen hayatım yavaş yavaş geride kalmıştı. Hâlâ tüm randevulara gitmem, testler ve kan tahlilleri yaptırmam gerekiyordu ama artık sürekli kriz hâlinde değildik; daha çok bir tür dengeye oturmuştuk. Bir boşluk vardı, ben de o boşluğu doldurmak istiyordum.

Yirmi dördüncü doğum günümün arifesinde San Francisco'ya taşındım. Flexit adında bir teknoloji girişiminde iş bulmuştum. Evde insanların spor yapma biçimini kökten değiştirmeyi hedefliyorlardı. Daha Peloton ortada yoktu ve epey ses getiriyorlardı.

Bu girişimi ilk kez eski üniversite arkadaşım Alisa'dan duymuştum. New York'tan bir arkadaşının projesiydi. Bana, orada asistan olarak çalışmak isteyip istemediğimi sormuştu. İletişim geçmişisi olan, angarya işlere ve uzun saatler çalışmaya aldırma-yacak birini arıyorlardı. Bana kusursuz bir fırsat gibi gelmişti.

"Tek sorun, San Francisco'da olması," demişti Alisa.

"Daha da iyi."

Tae'yle birlikte olduğum yıllarda, o Stanford'dayken hep San Francisco'nun ihtişamını duyardım. Yasakların şehri gibiydi gözümde. Yokuşlu mahalleler, bisiklet turları, gökdelenlerin tepesinde içilen içkiler, scooter üstünde yapılan toplantılar.

Gitmekten sıkça bahsederdik ama hep bir şey engel olurdu.

Uçamazdım; güvenli değildi. Bir randevum daha olurdu. *Ya bir şey olursa?*

Hep bir şey olurdu.

Ama artık özgürdüm. İstersem gidebilirdim. Hatta orada yaşayabilirdim. Öyle de yaptım, taşındım.

Taşındığımın ikinci gecesı otelin bir blok ötesindeki bir egzotik barda Noah'la tanıştım. Birlikte geçirdiğimiz beş hafta, sanki bir film sahnesinin eriyip gitmesi gibi hızla akıp gitti. Bittiğinde, olmam gerekenden daha üzgündüm. Ve sonra Josh'la tanıştım.

Josh benim patronumdu. Yirmi dokuz yaşındaydı, Harvard'dan 4,0 ortalamayla mezun olmuştu ve elinde yüz milyon dolarlık girişim sermayesi vardı. Parlıyordu. *Forbes* daha yeni onun hakkında yazmıştı. *The New Yorker* üç aylık bir röportaj için peşindeydi. Silikon Vadisi'nin yeni milyarderı olma yolundaydı. Bana göreyse, J.Crew kataloğundan fırlamış bir adam gibiydi.

Flexi ofisine o gün kot pantolon, yakalı gömlek ve yepyeni bir heyecanla girmiştim. Kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum. Orada olduğum için heyecanlıydım. Ofis açık planlıydı ve kimse- nin kapısı yoktu. Josh tam ortada, bilgisayarında yazıyordu.

"İşte kurucumuz," dedi resepsiyonist Janelle. "Yakışıklı değil mi?"

Josh'ın kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı, her şeyi birbiriyle uyumlu duruyordu. Bütün parçaları tamamlanmış bir yapboz gibiydi. Simetrik. Düzenli.

"Josh," dedi Janelle. "Bu Daphne, Los Angeles'tan yeni asistanımız."

Josh bir anlık odaktan çıkıyormuş gibi göz kırptı, sonra bana baktı. "Merhaba," dedi. "Los Angeles'tan Daphne."

Başım la onayladım.

"Aramıza katılmana sevindim. Excel'de iyi olduğunu duydum, çok işimize yarar. Biz teknoloji girişimiyiz ama aslında o kadar da yüksek teknoloji sayılmayız."

Güldüm. "Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Doğrudan Josh'a değil, Tanaz'a rapor veriyordum. Yirmi sekiz yaşındaydı ve tanıdığım herkesten daha iyi kod yazabiliyordu. Üniversitede ikinci sınıfta oda arkadaşım bilgisayar mühendisliği okuyordu ve bir yıl boyunca ondan biraz bir şeyler kapmışım ama Tanaz'ın onlardan çok daha iyi olduğunu anlayabiliyordum.

Kısa sürede işimin aslında Tanaz'm hiçbir şeye ihtiyaç duymamasını sağlamak olduğunu fark ettim. Böylece o da işini kursuzca yapmaya devam edebiliyordu.

Zamanla onun ritimlerini öğrenmeye başladım – ne zaman kahve ne zaman öğle yemeği, hatta ne zaman tuvalet molası istediğini. Ve ondan hoşlanıyordum da. Bana "DB" demeye başladı.

"Daha kısa," dedi. "Hem daha çok hoşuma gidiyor."

Ben de ona "Tanz" diye hitap ediyordum.

Bir hece zaman kazandırır.

Orayı çok seviyordum çünkü orada kimse bilmiyordu. Kendimi bir süper kahraman gibi hissediyordum ama gizlediğim şey gücüm değil, hastalığımdı. Neredeyse üç yıldır ilk kez kimse bana hasta gözüyle bakmıyordu. Sadece bir şeyin parçasıydım. Normaldim. Bu inanılmaz geliyordu.

Josh'la Flex'te altı haftam dolana kadar pek konuşmamıştık. O sırada Financial District'te yaşıyordum ve tek sebebi ucuz bir kiralık ev bulmuş olmamdı. Ofise arabayla yaklaşık bir saat uzaklardaydı ama yol rahattı. San Francisco'ya gelirken arabamı da getirmiştim; yokuşları yürüyemeyeceğimi biliyordum. Direksiyon başında olmanın verdiği özgürlük gibisi yoktu. Sonunda yeniden kontrol bendeydi.

Flex'in ofisleri Palo Alto'daydı; eğer arabayla gitmek istemezsem (ki nadiren istemezdim), şirketin parasını geri ödediği direkt bir tren hattı vardı.

Noah'la geçirdiğimiz beş hafta boyunca çok sık görüşmemiştik ve ilişkimiz bittiğinde ben de ofiste geç saatlere kadar kalmaya başlamıştım. O sırada kâğıdı da almıştım. Bir hafta öncesiydi. Bir belgeyi taratmaya gittiğimde yazıcının üstünde bekliyordu: *Josh, altı ay.*

Sevinçten havalara uçmuştum. Josh'tan dolayı değil, süreden dolayıldı. Altı ay bana sonsuzluk gibi gelmişti. O kadar zamanın içinde yüzebilirdim, onunla yıkanabilirdim.

Mesai sonrasında ofiste kalan birkaç kişi birlikte yemek yemeye başlamıştı. Zaten sadece yirmi beş çalışan vardı ve kimse-nin ofis kapısı olmadığı için herkes birbirini tanıyordu. Salata, tako, pizza söylüyor; parça parça oturup, etrafı parmesan paketleriyle ve peçetelerle dolduruyorduk.

Bir perşembe akşamı Josh da bize katıldı. Tanaz'ın yanına oturdu, sonra peçete almak için ayağa kalktığında göz göze geldik. El salladım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Burada işler çok yoğun, kusura bakma. Umarım biraz da olsa keyif alıyordursunuz?"

Pizzamdan bir lokma yuttum. "Hayır, iyi gidiyor," dedim. "Hatta harika."

Gerçekten öyleydi. Mutluydum. Günlük tempoyu, ritmi ve insanların bana ihtiyaç duymasını seviyordum. Yıllarca hep bir kurban gibi hissedip sürekli yardım almak zorunda kaldıktan sonra, yardım eden tarafta olmak iyi hissettiriyordu.

Bir kişiden oluşan bir insan kaynakları bölümü vardı: Kelly. O benim durumumu biliyordu. Eğer bir saat geç gelmem ya da kan vermek için erken çıkmam gerekirse, her şey gayet normal karşılanıyordu.

"Yeni gelen herkesle tanışmayı severim ama bu ara inanılmaz yoğunduk," dedi Josh. Bana baktı. "Üzgünüm."

"Üzülme," dedim. "Anlıyorum."

"Bir şeyler atıştıralım mı?" Josh kolunu uzatıp beni kendi tarafındaki masalara davet etti. Ben de pizza kutumu aldım.

Onun hakkında ilk fark ettiğim şey rahatlığıydı. Takıntılı ve sürekli hareket hâlinde olan bu sektörün içinde, o gölde yüzen dingin bir sal gibiydi. Hemen hemen hiç kıpırdamıyor gibiydi. "Los Angeles'tan olduğunu biliyorum," dedi. "Bildiklerim burada bitiyor."

"Doğma büyüme Palisades'liyim."

Josh bir pizza dilimini ikiye katladı. Yağın peçetesine süzülüşünü izledim. "Ben çocukken Sherman Oaks'ta yaşıyorduk ama sonra ailem Hawaii'ye taşındı."

"Hawaii mi?"

Bir lokma aldı, çiğnerken devam etti. "Biliyorum. Herkes bana orada büyümenin nasıl olduğunu soruyor ama dürüst olmak gerekirse diğer yerlerden çok da farklı değildi."

"Malibu için de aynı şey geçerliydi aslında. Palisades banliyödeydi ama okyanusa çok yakındı. İnsanlar bana sürekli sörf yapıp yapmadığımı sorardı."

"Peki yapar mıydın?"

"Pek iyi yapamazdım."

Josh gülümsedi, ağzını sildi. "Özlüyor musun?"

"Okyanusu mu?"

Josh omuz silkti. "Evi."

Pizzadan küçük bir ısırık aldım. "Şimdilik hayır."

Josh güldü. "Girişim hayatının güzel yanı da bu işte; San Francisco berbat olsa bile fark etmiyor, zaten dışarıda vakit geçirmeye zamanın olmuyor."

"Yani eğlencen de işin mi oluyor?"

Josh gülümsedi. "Kesinlikle. Dürüst olmak gerekirse evimin krokisini hafızamdan çıkarabileceğimden bile emin değilim. Geçen yıl birinden ayrıldım, o zamandan beri hayatım sadece işten ibaret." Bana bakarken irkildi. "Umarım fazla ileri gitmemişimdir."

"Bekâr olduğunu söyleyerek mi?" dedim. "Bunu kaldırabilirim."

Flex'tin ofisi inanılmaz derecede içtendi, herkes arkadaş gibiydi. Sanki üniversitede sabaha kadar ders çalışmakla yaz kampının arasında bir şey gibiydi. Ve itiraf etmeliyim ki ikisini de hep sevmişimdir. Bu yerin enerjisini çok seviyordum. Bazen saatler geçiyor, son iki yılı tamamen unutuyordum.

Josh'ı dışarıya ilk ben davet ettim.

Daireme çok uzak olmayan bir karaoke barda şirket buluşma-

sındaydık. Adı Karaoke One'dı ve neon tabelasında şu yazıyordu: CÜZDANINI AÇ. AĞZINI AÇMAK SANA BAĞLI.

Arka tarafta geometrik desenli duvar kâğıtlarıyla kaplı bir oda tuttuk. Normalde klostrofobim vardı ama sekizinci MR taramamdan sonra o korkuyu yenmiştim. Dar alanlara sıkışmaya alışmak zorunda kalınca insan adapte oluyordu.

Josh kalkıp bir Pat Benatar şarkısı söyledi. Ondan hoşlandığımı biliyordum, en azından o kadarını. Rahatlığımı, ayakları yere basan tavrını seviyordum. Kâğıdı alalı iki hafta olmuştu, hislerim iyice kök salmıştı. Onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordum ama emin olmak zordu. Josh iyi bir patron, harika bir rol modeldi. İlk adımı asla o atmazdı.

“We are young,” diye şarkıya başladı Josh.

Tanaz ellerini megafon gibi ağzına dayayıp kulağıma bağırdı.

“Sevimli, değil mi?” dedi bana.

Gözümü ondan alamıyordum.

“Evet,” dedim. Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. İnsanlar bazen işte tanışmıyor muydu zaten?

“Geçen yıl sevgilisinden ayrıldığında darmadağın olmuştu, hiç ortalarda görünmüyordu. Sen geldiğinden beri daha mutlu.” Bana gülümsedi. “Ofiste insan sayısı az olunca, tek bir kişi bile havayı değiştirebiliyor. Ve senin gelmen çok güzel bir değişim oldu.” Bu, onunla yaptığım en uzun sohbetti.

“Searching our hearts for so long.”

Birisi elime bira tutuşturdu. Bir yudum aldım. Bar gürültülüydü, odamız küçük, kalabalık ve sıcaktı. Herkes ter içindeydi. Ben bu kaosu seviyordum.

“Love is a battlefield.”

Josh mikrofonu Janelle'e devredip Tanaz'la yammıza geldi.

“Ne kadar berbattım?” diye sordu.

“Kötüydün,” dedi Tanaz. “Ama mutlu görünüyordun.”

“Bir ara benimle bir şeyler içmek ister misin?” dedim ona.

Birasını bana doğru kaldırdı. “Şimdiden daha iyi zaman mı var?”

"Demek istediğim bu değildi," dedim.

"Biliyorum," dedi Josh.

Tanaz ortadan kaybolmakla meşguldü.

"Ama ben senin patronunum."

"Benden hoşlanıyor musun?" diye sordum. Daha önce hiç bu kadar cesur olmamıştım. Sanki damarlarıma adrenalin pompalanıyordu.

"Evet," dedi Josh.

"Öyleyse bir içki içelim."

Josh bana baktı. İsteddiğini görebiliyordum.

"Tamam," dedi.

Ama her şeyden önce –o içki için çıkmadan, el ele tutuşmadan, hatta kapalı kapılar ardında tek kelime bile etmeden (ki ofiste kapı da yoktu zaten)– tek kişilik insan kaynakları bölümümüz Kelly'ye haber verdik.

"Buna gerçekten gerek var mı?" dedim Josh'a.

"Burası küçük bir şirket. Her şey olması gerektiği gibi olmalı."

Okumadığım bir sürü evrak imzaladık, Josh ise hepsini satır satır okudu.

"Burada bir madde var. Diyelim ki herhangi bir sebeple ayrıldık, bu durumda onun şirketten ayrılmasına gerek yoktur diyor, doğru mu?"

"Evet," dedi Kelly. "İlişkiniz yüzünden işten çıkarılamaz. Bunu mu soruyorsun, Josh?"

"Onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Sadece bir içki, diye düşünmüştüm.

Ama sadece bir içki değildi. Evrakları imzaladıktan sonra Alchemist Bar & Lounge'a gittik. Oracle Park yakınında, loş ışıklı bir bardı. Kavanozlarda çavdar viskisi ve elma brendisi içtik, sonra Josh'ın dairesine geçtik. Körfeze bakan bir lofttu; IKEA'dan biraz daha iyi mobilyalarla, sade bir şekilde döşenmişti.

"Burası için pek vakit bulamadım. Eski sevgilim biraz dekorasyon yapmıştı ama ayrılınca çoğunu da yanında götürdü."

"Ben beğendim," dedim. "Burada kocaman bir parti verebilirsin."

Josh güldü. "Birkaç şirket buluşması yaptım. Son zamanlarda pek olmadı." Paslanmaz çelik buzdolabına doğru yürüdü. "Kırmızı ya da beyaz var, ikisi de buzdolabında çünkü şarap hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir bardak su alabilir miyim?"

Josh elini yüzüne götürdü, fazlasıyla abartılı bir hareketle. "Ah, özür dilerim. İçeri girer girmez sormam gerekirdi."

Buzdolabından küçük bir Brita sürahi çıkardı, bana büyük bir bardak doldurdu.

"Teşekkürler."

Birkaç büyük yudum aldım. Beni izliyordu.

"Çok ilginçsin," dedi. "Hiç korkun yok gibi. Ben ise resmen Hitchcock filminde yaşıyorum."

Dudaklarımı sildim. "Bu doğru değil."

Josh başını iki yana salladı. "Hayır, doğru. Yani senin yaşadıklarını küçümsemek istemem ama bana öyle geliyor. Çok açık sözlü görünüyorsun." Duraksadı. "Hoşuma gidiyor."

Bardağı bıraktım. Tezgâhı dolanıp onun yanına, lavabonun başına geldim.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba."

Ellerimi göğsüne koydum. Boyu benimle aynıydı. Uzanmama gerek yoktu.

"Şimdi seni öpebilir miyim?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, gamzeleri belirginleştirdi. "İstediğinin bu olduğundan emin misin?"

"Evet. İstersen daha fazla belge de imzalayabilirim. Belki sekseninci sayfa sana biraz güven verir."

Elini belime doladı, sonra dudaklarını benimkine bastırdı. Öpücük ağırbaşlıydı, neredeyse çocukça bir masumiyet taşıyordu. Bir zarfın kenarında kıpırdayan bir parmak gibiydi.

Hayatımda ilk kez bir ilişki yasal olarak bu kadar hızlı,

fiziksel olarak ise bu kadar yavaş ilerliyordu. O gecedan sonra artık birlikteydik. Ofiste hiçbir şey değışmedi; zaten o kadar yoğunduk ki, istesek bile aramızda drama yaşanamazdı çünkü zamanımız yoktu. Ama işten sonra çoğu gün birlikte çıkar, bir içki içmeye uğrar ya da Blue Apron yemeği yapmak için onun evine giderdik.

Sağlığım stabildi, işim hem eğlenceli hem de zorluydu ve Josh iyi bir sevgiliydi. Bir hafta sonu ailem ziyarete geldiğinde onlarla da tanıştı.

“Zeki biri,” dedi babam. “Çok iyi bir genç adam.”

Ben ise onu tam anlamıyla yetişkin biri olarak görüyordum. Ciddi bir ilişki içinde olmak inanılmaz iyi hissettiriyordu. Tae ile bunu hiç yakalayamamıştım; elimizdeki şey sanki eksik bir versiyondu. Şimdi ise yeniden sahip olduğum şeylerin tadını çıkarıyordum: Dışarıda yemek yemek, sokakta el ele yürümek, hafta sonu sinemaya gitmek... İnsanların bizi görmesini, dışarıdan nasıl görüldüğümüzü düşünmeyi çok seviyordum.

Biz normaldik. Ve normal sadece güzel değil, âdeta kutsaldı. Normal cennetti.

Ama aklımı hep kurcalayan şey şuydu: Josh’ın beni ne kadar sevdiğini anlayamıyordum. Sanki işten onay aldıktan sonra başka bir seçeneği yokmuş gibi çıkmaya başlamıştık. Gerçekten bir kız arkadaş istemesiyle benimle olmak istemesi arasındaki farkı kestiremiyordum.

Altı ay sonra cevabımı aldım. İşler, bir hafta önce ofiste kötüye dönmüştü. Yatırım turu başarısız olmuştu. Flex’in kasası neredeyse boştu ve işten çıkarma ihtimalleri konuşuluyordu. Bir zamanlar altın bilek gibi görünen şeyin artık zamanı dolmuş gibiydi. Hepimiz huzursuzduk ama en çok Josh huzursuzdu. Stresli, özür dileyen bir hâli vardı. Bu insanların işini koruma yükü omuzlarındaı ama bunu yapıp yapamayacağından emin değildi.

Bir salı akşamı yemekteyken bana söyledi. Gün boyu tuhaftı ama bunun işle, şirketi kapatma ihtimalinin yarattığı gerginlikle ilgili olduğunu sanmıştım.

“Bir şey söylemem lazım,” dedi. “Emily’yle yeniden birlikte olacağım.”

Hiç duraksamadı, doğrudan söyledi. Gözlerimi kırpıştırarak donup kaldım. Eski sevgilisinin adını sık sık duymuştum ama hâlâ görüştüklerinden hiç haberim yoktu.

“Aramızda hiçbir şey olmadı, seni aldatmadım. Yemin ederim. İnanmazsan anlarım ama inanmanı çok isterim. Ve böyle hissetmekten kendimi alabilsem yapardım. Seni incitmek istemiyorum. Ama geçen hafta trende karşılaştık, konuşmaya başladık ve onu hâlâ ne kadar sevdiğimi fark ettim.” Başını çevirdi. Ölçülüydü ama üzgündü. “O da aynı şekilde hissediyor.”

Ona inandım. Başlangıcımızı nasıl ele aldığını düşününce, doğru söylediğini biliyordum.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedim. Yıkılmış mıydım, yoksa sadece şaşkın mıydım, ayırt edemiyordum. İkisi aynı şeymiş gibi geliyordu.

Başını iki yana salladı, ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Biliyorum. Ben de bilmiyorum. Senden gerçekten çok hoşlanıyorum. Beraber çok iyi vakit geçiriyoruz, eğlencelisin ve—”

Elimi kaldırdım. Daha fazlasını duyamazdım.

“Sadece...” dedi. “O, benim için ‘o kişi’.”

İşte o an anladım: Bütün bu zaman boyunca aslında hep ona âşıktı. Bu ihanet miydi, emin değildim. Ama bildiğim, bunun bana iyi hissettirmediydi. Kendime kurduğum, kalp kırıklıklarından arınmış o cam fanus parçalanmıştı. Ben, LA’den gelen neşeli, sorunsuz kız değildim. Geçmiş olan bir kadındım, o ise geçmişini geride bırakmaya gücü yetmeyen bir adamdı.

“Senin adına sevindim o zaman,” dedim. Aslında hiç de öyle hissetmiyordum. Ama olgun davranmak istedim. Direksiyona yeniden geçip kontrolü ele almak, bir başkasının insafına kalmamak istedim. Kontrolü elimde tutmak istedim.

“Bunu gerçekten mi söylüyorsun?” Rahatlamış gibiydi. Onun bu kadar aptal olabilmesine, benimse bunu hiç fark etmemiş olmama, onca zamanı geçirip sonunda buraya varmış olmama

inanamadım. “Çünkü senin bir yere gitmeni istemem. Ofisin sana ihtiyacı var. Ekibimizin önemli bir parçasısın.”

“Evet,” dedim. “Tabii.”

Yemeğimizi bitirmedik. Ben kalktığımda beni durdurmaya çalışmadı. “Hadi ama hamburgerini bitir,” ya da “Bir içki daha içelim,” ya da “Biraz daha oturalım,” demedi. İstemiyordu zaten, belliydi. Eve, onun yanına dönmek istiyordu. Bu bar ile onların yeniden birleşmesi arasındaki tek engel bendim.

Josh, bana araba çağırmayı teklif etti. Başımı iki yana salladım.

“Pazartesi görüşürüz,” dedi. Sesi neredeyse neşeliydi. O an gözümde canlandı: Emily’yi arayıp beklediğinden iyi geçtiğini söylüyordu. Emily ise ona hemen gelmesini söylüyordu. İçlerinde gömdükleri bütün arzu ve özlem yüzeye çıkıyordu. Yeniden birlikte olmanın verdiği o rahatlık. Ateşli, sabırsız öpücükler.

Biliyordum, elbette biliyordum. Kâğıdı görmüştüm. Ama zaman çok hızlı geçmişti. Altı ay beş dakikaya sığmıştı. Dikkat etmemiştim. Sonrasında da hazır değildim.

Seçilmemeye alışık değildim ve bundan nefret ettim. Bir başkasının bütün cevaplara sahip olmasından nefret ettim. Burada, şimdi, Josh benden daha fazlasını biliyordu. Oysa hep tam tersi olmuştu.

Ertesi hafta istifa ettim, sözleşmeler yalnızca teorik sorunlara yarardı sonuçta. Şirket bir yıl içinde tamamen battı. Biliyordum çünkü Flex’in ve Josh’ın izini sürmeye devam ettim. Instagram’dan kontrol ettim, Google’da arattım. Herkes şoktaydı, hayal kırıklığı yaşıyordu çünkü bu kadar umut vadeden bir şirket batmıştı.

Ama Flex’in dağılmasından bir ay sonra bir düğün haberi çıktı: Josh ve Emily evlenmişti. Marin County’de gelinin ailesinin evinde, küçük bir kır düğünüydü. Yalnızca aileleri ve birkaç yakın dost vardı. *New York Times*’in söylediğine göre bir kemancı “Over the Rainbow” çalmış, Emily saçına sarı çiçekler takmıştı. Işıl ışıl görünüyorlardı. Eklenen fotoğrafta Josh, Emily’nin avucuna öpücük konduruyordu.

O kadar değerli, o kadar seçilmiş olmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm ve hayatımda ilk kez, ben de bunu istediğimi fark ettim. Destansı bir aşk istiyordum, sadece filmlere layık olan türden. Birinin benim hakkımda, Josh'ın Emily hakkında konuştuğu gibi konuşmasını istiyordum. Çatı katında geçen geceler, yatakta geçen sabahlar ve ait olma hissi. Saçlarımda sarı çiçekler olmasını istiyordum. İnsanların bize bakıp, "Ne kadar da kusursuzlar" demesini istiyordum.

Ama bir şeyi istediğini kabul etmek, o isteğin gerçekleşmesi ihtimalini de kabul etmek demektir. Bunu istiyordum ve bu da beni korkutuyordu. Ya hiç sahip olamazsam? Ya hiç ulaşamazsam?

Canımın yanmasından korktuğunu söylemek klişe olurdu. Oysa belki de bu kâğıtlar yalnızca hayatımı parçalara ayırmıyor, aynı zamanda beni koruyordu. Aniden yıkılmaktan, hazırlıksız yakalanmaktan, bir daha asla "Bunu hiç beklemiyordum," demek zorunda kalmaktan.

Josh'tan sonra kendime kâğıtlara güveneceğime dair söz verdim. Eğer sonsuz yazmıyorsa, kalbimi tamamen vermeyecektim. Dikkatli olacaktım, tetikte olacaktım.

Onlara inanacaktım.

Nişanımızdan bir ay sonra Jake, düğünü eylülde yapmak istediğini söyledi. Melrose Place'teki Alfred's kahve dükkânının dışında oturuyorduk; etrafı tasarım butikleri ve fazla sayıda detoks meyve suyu dükkânı sarmış lüks bir sokaktı. Çevremizde, pahalı spor kıyafetleri içinde insanlar orta boy köpeklerini gezdiriyordu. Ben buzlu yulaf sütlü latte içiyordum, Jake'in elindeyse mekânın imza içeceği, keşiş meyvesi ve mantarlı bir chagaccino* vardı. Gerçekten lezzetliydi ama içimdeki ilkel bir inat yüzünden sipariş etmeyi reddetmiştim. Fazla "sağlıklı yaşam" havası vardı.

"Jake," dedim. "Bu dört aydan az bir süre."

Güneş tepemizde şiddetle parlıyordu, ikimiz de güneş gözlüğü takmıştık. Üzerimde kot şort, bol beyaz tişört ve Birkenstock terlikler vardı. Deri kayışların altında parmaklarımı kıpırdattım.

Jake omuz silkti. "Çok mu erken geliyor?"

"Bu acele neden?"

Jake uzun bir yudum aldı. Sonra ellerini masanın üstünde birleştirdi. "Bence uzun süredir kaçındığımız bir konuşmayı yapmamız gerekiyor."

Plastik bardağı avuçlarımın arasına sıkıştırdım. Midemde bir boşluk hissetmeye başladım. "Evet?"

* Kahve gibi görünen ama içinde kahve olmayan bir içecek. Genelde chaga tozu, kakao, tarçın, bazen hindistancevizi şekeri ve süt (veya bitkisel süt) ile yapılır. Kafein içermez ama "enerji verir", "bağıışıklığı destekler" gibi iddialarla satılır. -yhn

Derin bir nefes verdi. "Çocuk konusunu konuşmak istiyorum. Bence bunu konuşmalıyız."

Kalbimle ilgili gerçeği Jake'e anlattığımda sorular sormuştu. Elimden geldiğince dürüst yanıtlamaya çalışmışım ama çocuk meselesi çok zordu. Tamamen imkânsız değildi ama kesinlikle önerilmiyordu. Ve bu sadece tıbbi açıdandı. Çocuk sahibi olmanın birçok yolu vardı ama ben hiçbir zaman bunu seçeceğime inanmamıştım.

"Tamam."

Jake elimi tuttu. Onunki soğuktu, benimki de öyle. "Bu baskı yaratan bir konuşma değil, hiç değil. Bugün karar vermek zorunda değiliz. Bunun üzerine yirmi kere daha konuşabiliriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Jake ciddiyetini bozmadı. "Senin rahat hissetmeni istiyorum, Daphne. Ve birbirimize dürüst olmamızı. Ama gerçek şu ki, senin bu konuda nerede durduğunu bilmem gerekiyor."

"Yapabilme konusunda mı?"

"İsteme konusunda."

Sipariş vermek için tezgâha yanaşan yirmili yaşlarda bir çift gördüm. Kız çocuğun koluna yaslanmış, telefonuna bakıyordu. Her şey ne kadar basit ne kadar zahmetsiz görünüyordu. Kışkandım.

"Bilmiyorum," dedim. "Sanki bunun mümkün olmadığını çoktan kabullenmişim, sonra da o kutuyu kapatıp hiç açmamışım. Hiç gerçekten isteyip istemediğimi düşünmedim." Bardağıma baktım. Buz eriyip bardağın üstünde kirli bir su tabakası oluşturuyordu. "Cevabın evet olduğundan emin değilim."

Ona bakmasam da tepki verdiğini hissettim. Çünkü işin aslı, ikimizin de yüksek sesle söylemeye yanaşmadığı gerçek şuydu: Jake baba olmak için yaratılmıştı.

Gece yarısı uyanıp bebeğini beslemeli, bebek arabalarını araştırmalı, küçükler ligi takımlarına koçluk etmeliydi. Küçük dizlere yara bantları yapıştırmalı, beş gece üst üste spagetti pişirmeliydi. Bez değiştirmeli, plastik salıncaklar kurmalı, iPhone'unu

videolarla doldurmalıydı. O tam bunları yapması gereken adamdı. Sanki çoktan yapıyor gibiydi.

“Ve senin istediğini de biliyorum,” diye bitirdim.

“Daph--”

“Tamam,” dedim başımı kaldırıp ona bakarak. “Dürüst olalım demiştin.”

Jake başıyla onayladı. Yutkunduğunu gördüm. Konuştuğunda sesi ölçülüydü. “Evet, istiyorum,” dedi. “Kendimi hep baba olarak hayal ettim. Ama hayat düşündüğüm gibi ilerlemedi. Hem de hiç.”

Sesinde alışılmadık bir hüznün vardı. Onu hiç böyle duymamıştım, eski eşinden bahsederken bile.

“İstediğin şeylerden vazgeçmek zorunda kalmamalısın,” dedim.

Jake gülümsedi, elimi sıktı. “Ben seni istiyorum,” dedi.

Gençken, kalbim hâlâ sağlıklıymış gibi göründüğünde, bir gün anne olacağımı zannederdim. Bu bir arzu değildi aslında, belki de yaşım küçüktü. Ama kaçınılmaz bir şey gibi görünürdü. Bir gün, çok ileride bir gün, âşık olur, evlenir, çocuk sahibi olurum.

Ama hayat başka yöne saptı. O yoldan çıktığımızdan beri ya öyle olsaydı diye düşünmeye pek vaktim olmadı. Bunun önemi var mıydı? Sadece bu hayat vardı. İşte şu an yaşadığımız hayat. Ve bu hayatta çocuklar hiç kapımı çalmadı.

Hep bekledim, bir sabah uyanıp şöyle düşünmeyi: *Buna ihtiyacım var. Şimdi.* Ama o an hiç gelmedi.

“Bence kendine sorman gereken şey şu: Bundan vazgeçebilir misin? Çünkü bu, küçücük bir mesele değil,” dedim.

Jake sustu, düşüncelere daldı. “Yani cevap hayır mı? Söylemek istediğin bu mu?”

“Hayır, demiyorum. Sadece o kutuyu açmak isteyeceğimden emin değilim.”

Jake’in zorlandığını, bunu sindirmeye çalıştığını görebiliyordum. Bir yanımda öfkeliydi. Çünkü biz çoktan nişanlanmıştık. O çoktan bu hayatı seçmişti. Peki bunu, fikrimi değiştireceğimi varsayarak mı yapmıştı? *Evleneceğiz, elbette çocuk isteyecektir.*

“Daphne,” dedi. Ellerimi iki avucunun arasına aldı. Gözle-
rimin içine baktı. “Eğer hayatımda sadece sen olursan, bu bana
fazlasıyla yeter. Ben sadece senin ne istediğini bilmek istiyorum.
Hayatını neye benzetmek istediğini. Hep kendi arzularına göre se-
çim yapmanı istiyorum, yapabileceğini sandıklarına göre değil.”

Eğilip beni öptü. Dudaklarını dudaklarımda hissettim, sağ-
lam ve kararlı. Ama yine de o kalabalığın arasında, gün akıp gi-
derken içimde bir his vardı: Hâlâ anlamıyordu. Benim istediğim
şey yoktu. Bu hayatta değil. Ve en iyi ihtimal, bunu görmezden
gelmek değildi. En iyi ihtimal, gerçeği kabullenmekti. Sağlıklı
olamayacaksam, sağlıklıymışım gibi davranmak istemiyordum.
İstediğim şey, kabullenmekle gelen o rahatlıktı. Ben gerçeği isti-
yordum.

Sık sık düşünürdüm: Başkalara karşı sorumluluğumuz ne-
dir? Mutluluğumuzu gözetmek kimin görevi? Bizim mi, yoksa
bizi sevenlerin mi? Elbette ikimizin de. Ama hangi sırayla?

Jake’e baktım; masanın karşısında oturuyordu ve ben, onu
koruma arzusunu iliklerime kadar hissediyordum. Sonra aklıma
başka bir şey geldi. Yüzleşmesi zor ama artık görmezden geline-
meyecek bir ihtimaldi. Belki de ben bu isteği, bu koruma arzusunu
fark ettim, kabul ettim ve bunun adına aşk dedim.

Ama korumak ve âşık olmak aynı şey değildi. Aşk derdi ki:
Deneyeceğim ve başarısız olacağım. Aşk derdi ki: *Her şeye rağmen.*
Aşk derdi ki: *Ve yine ve yine ve yine.*

Sonra Jake’i düşündüm. Onun yaşadığı her şeyi, benimle
tanışmadan önce bile başına gelenleri. Belki de ikimiz de beni
kurtarmaya çalışıyorduk. Peki ya bir gün, aslında kurtarılama-
yacağımı anladığımızda ne olacaktı?

"Hava kırk derece."

Hugo ve ben Silver Lake Rezervuarı'nda, Murphy'yle birlikte düz parkurda yürüyorduk. Köpek bugün enerji doluydu ve temposu hızlıydı. Birkaç dakika sonra tasmaını çekip yavaşlattım.

Saat yediyi geçmişti ama güneş henüz yeni alçalmaya başlamıştı. Los Angeles'ta neredeyse yazdı. Her yer capcanlıydı – su berraktı, yabancı otlar rüzgârda sallanıyordu, sarı sarı çiçekler göze çarpıyordu. Yukarıda bir kuş öttü ve suyun yüzeyini yalayıp geçerek dalışa geçti.

Jake birkaç günlüğüne iş için New York'a gittiğinden daire bana kalmıştı. Şimdilik bolca reality show ve klima altında tek kişilik paket yemeklerden ibaretti her şey. Saber klimayla ayarlanmış serin yirmi derecelik odadan çıkmaya yanaşmadığından, bugün sadece Murphy ve ben dışarıydık.

"Abartma," dedi Hugo. "En fazla yirmi beş derece."

Haksız sayılmazdı ama ben ince askılı elbisem ve spor ayakkabılarımla bile ter içindeydim. Saç diplerimde boncuk boncuk ter damlaları hissediyordum.

Jake'le nişanlanmamızın üzerinden bir ay geçmişti ve bu Hugo'yla ilk yalnız yürüyüşümüzdü. Telefonda söylemiştim ona. Gerçekten mutlu olmuş gibiydi. Biraz mesajlaştık ama aramız daha mesafeliydi. Bugün karşısına geçtiğimde, davranışlarının da yazışmalarımız gibi mesafeli ve üstünkörü olacağını sanmıştım. Ama o hâlâ aynı Hugo'ydu.

Jake'le henüz düğünü planlamaya başlamamıştık ama ikimiz de küçük bir şey istiyorduk. Belki sahilde yirmi kişi, sonrasında kumların üstünde içki ve akşam yemeği. Abartıdan uzak. Çok para harcamamızı gerektirmeyen, sadece samimi ve güzel. İyi yemek, iyi müzik, iyi şarap olması yeterliydi.

"Bana kırk derece gibi geliyor."

Hugo bana dönüp birden kaygıyla baktı. "İyi misin?" diye sordu.

Ona yan gözle baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Hugo bakışlarını Murphy'ye çevirdi. "Sadece sordum."

"İyiyim," dedim. Kolunu tutup salladım. Onun gevşediğini gördüm. "Gerçekten son zamanlarda gayet iyi hissediyorum."

Hugo başıyla onayladı. Murphy yürümeyi bırakıp kulaklarını dikmişti. Hugo eğilip başını okşadı.

"Hey, dostum," dedi. "Selam, mösyö. Miskin Murph."

Murphy başını kaldırıp biraz yorgunca baktı.

"Jake onu geçen hafta sonu sahile götürdü," dedim. "Bir çubuk fırlattı, Murphy sadece baktı. Resmen eleştirdiğini duydum. Jake hâlâ onun içinde gerçek bir köpek olduğuna inanıyor."

Hugo, Murphy'nin başını, çenesini, kulaklarının altındaki tüyleri okşamaya devam etti.

"Biri nasıl sana hayvan gibi davranmaya cüret eder?" dedi. "Bu nasıl bir hakaret. Bilmiyorlar mı sen aslında erkeklerin prensisin?"

Murphy, Hugo'nun elinden sıyrılıp aralarına biraz mesafe koydu, Hugo doğruldu.

Üzerinde zeytin yeşili bir şort, gri bir tişört vardı. Güneş gözlüğü yakasından sarkıyordu, göğsündeki birkaç tüy görünüyordu.

"Yani bunu gerçekten yapacaksın?" dedi.

Omuzlarımı geriye attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten evleneceksin."

Bu bir soru değildi. Öyle gelmedi de. Söylerken gözlerimin içine bakmıştı. Rezervuarda yalnız değildik ama günbatımında pek kalabalık da sayılmazdı. Yanımızdan birkaç koşucu geçerken

bir baba bebek arabasını itiyordu. Ama o an sanki sadece ikimiz vardı.

“Niye?” diye sordum. Ama aslında bu da bir soru değildi.

“Sanırım merak ettiğim şey... mutlu musun?”

Onun sorusuyla gözlerimi kırıştırdım. Ne? “Saçmalama,” dedim. “Bana mutlu olmam gerektiğini söyleyen *sendin*.”

Hugo başıyla onayladı. “Biliyorum, evet, öyle söyledim. Mutluluğu kucakla demiştim.” Boğazını temizleyip güneşe doğru bakarak gözlerini kısıtı. “Peki haklı mıydım?”

“Mutlu olmam gerektiği konusunda mı? Bilmem, Hugo, mantıklı geliyor.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Hugo bakışlarını indirip bana yöneltti.

“Biz ayrıldığımız gün söylediklerini düşündüm,” dedi. “Sen haklıydın. Ben kaldıramadım.”

Yaz sıcağına rağmen içimden buz gibi bir ürperti geçti. “Artık önemi yok. Hugo, bu geçmişte kaldı.” Murphy’yi çekiştirerek yürümeye devam ettim. “Üzerinden yıllar geçti.”

“Evet,” dedi Hugo. “Önemi var. O zaman kaldıramadım. Bana söylediğin şey beni ölesiye korkuttu.”

Aniden durdum. “Pekâlâ, tamam. Hastalığımı kaldıramadım. Ama önemi yok, biz artık birlikte değiliz. Niye bunu konuşuyoruz ki? Zaten sen de bahane sunmayacağını söyledin.”

“Haklısın,” dedi Hugo. “Bahane sunmaya gelmedim. Ama gerçek çok farklı.”

“Öyle mi?” dedim. “Ve o gerçek neymiş?”

“Sen birlikte değiliz diye seni umursamayı bıraktığımı sanıyorsun. Gerçek şu ki, seni kaybetmek istemediğim için kendime bu durumu kabullenmeyi öğrettim.” Hugo gözlerime dimdik bakıyordu.

Murphy tasmaşım çekiştirmeye başladı. Bir tavşan görmüştü, bu onun zayıf noktasıydı. Murphy’yi biraz olsun bir hayvan gibi hareket ettiren tek şey buydu. Tasmaşını sıkı sıkı tuttum.

İçimde haklı bir öfke yükseldi. Benliğimden fıskırırcasına alev aldı.

“Ne istiyorsun, bir madalya mı? Tebrikler, kalp hastalığı olan biriyle arkadaşlık etmeyi öğrendin! Hemen sana bir geçit töreni düzenleyelim. Ne kadar cesurca bir itiraf.” İçimde düşmanlığın yükseldiğini hissediyordum. Acımasız, zehirli. Hepsini kusmak istiyordum.

Hugo artık huzursuz gözüküyordu. “Siktir, Daph, bir kez olsun dinle beni!”

“Ne?” dedim. Sesimin hırıltısını duyuyordum. “Neden yapıyorsun bunu? Ne istiyorsun? Biz sadece *yürüyüşe* çıkmıştık, Hugo.”

Ve sonra o da durduğunda tüm dünya durmuştu. Çevremizde bir hareketsizlik hissettim, dalganın kıvrılıp yere düşmesinden hemen öncesi gibiydi.

“Ne istediğimi mi bilmek istiyorsun?” dedi. Bana yaklaştı ve o kadar yaklaştı ki vücudunu, onu Hugo yapan bütün atomların titreşimini hissedebiliyordum. “Seni hemen şimdi eve götürmek istiyorum. Bu gece tek bir saniye bile uyumana izin vermemek istiyorum. Sana dokunmak, seni tutmak, beş yıllık açığı kapatmak istiyorum. Sonra sabah seninle uyanmak, kahvaltıya gitmek, nerede yaşayacağımızı, tüm eşyalarını oraya nasıl sığdıracağımızı konuşmak istiyorum. Evet, Daph, ben bunu istiyorum. Seni istiyorum. Ne kadar sürerse sürsün. Elli yıl ya da lanet olası beş dakika.”

Ayaklarım yere çivilenmiş gibiydi. Ellerim tamamen uyuşmuştu. Uzaklardan, tepemizde bir kuşun sesini duydum.

“Ama biliyor musun, her şeyden çok ne istiyorum?” diye devam etti Hugo. “Seni istemekten bile çok?”

Dünya o an ekseninden kaymış gibiydi, sanki hepimiz bilinmez bir uçuruma doğru savruluyorduk. Ne cevap verebileceğimi ya da bir daha nasıl konuşabileceğimi bilmiyordum.

“Gerçeği istiyorum,” dedi. “Senin için, Jake için ve açıkçası kendim için. O lanet olası gerçek ne kadar can sıkıcı olursa olsun.”

“Gerçeği mi istiyorsun?” dedim. İçimdeki ateşi hissediyordum; karnımda birikip boğazıma yükseliyor ve ağzımdan

fişkırmaya çalışıyordu. Onun özgürce söyleyebildiği her şey. Benim içimde tutmak zorunda olduklarım. "Gerçek sadece rahatsız edici bir şey değil, Hugo. Gerçek ne biliyor musun? Yirmi yaşında verilen bir idam hükmü. Hiçbir zaman bir kilometre koşmamak. Hiçbir zaman bir bebek taşıyamamak. Evlenmem gereken adamla birlikte olup bunu kabul ederek bile onu yaradığımı bilmek demek. İşte senin değer verdiğin o gerçek. Ama bana kalkıp bunun senin için neyse benim için de aynı şey olduğunu söyleyemezsin. Bütün bunları itiraf edip- ne yani? Bir şeylerin değişmesini mi bekliyorsun? Benim hayatımda senin asla bilemeyeceğin sınırlamalar var. Anlamıyorsun. Asla da anlamayacaksın."

"Saçmalık," dedi Hugo. Sonra uzanıp beni kendine çekti, omuzlarımdan tutup kollarını üzerime koyarak orada tuttu. Avuçlarının sıcaklığını, parmaklarının sarsılmaz tutuşunu hissediyordum. Ona karşı öfkemin arttığını fark ettim. "Gerçek bu değil, bu senin ona yüklediğin anlam sadece. Ve o ikisi aynı şey değil."

Kaslarım kasıldı. Her şey içime doğru daralıp sıkıştıyordu.

Meydan okurcasına gözlerinin içine baktım. "Sen nereden bileceksin ki?"

"Çünkü," dedi Hugo. Gözlerini gözlerime diktiğinde içleri simsiyah göller gibiydi. Suyu düşen, yüzeyde seken taşlar gibiydi. "Jake'in notunu yazan bendim."

Üç şey ardı ardına gerçekleşti. İlk olarak cep telefonum çaldı. İkinci olarak Hugo, omuzlarımı tutmayı bıraktı ve ben dengemi kaybederken telefona uzanınca Murphy'nin tasmaını elimden düşürdüm. Üçüncü olarak ise zincirinden kurtulmuş Murphy tavşanın peşinden koşup gitti. Onu hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim. Sanki bacaklarının varlığını yeni keşfetmiş ve onları ne kadar uzağa ne kadar süratle taşıyabileceklerini sınamak ister gibi koşuyordu.

“Murphy!”

Daha kelime dudaklarımdan tam çıkmadan Hugo arkasından koşturmaya başladı. O bir koşucuydu, hâlâ her cumartesi 10 kilometre koşardı ama yine de yetişmekte zorlandığını görebiliyordum. Kim o minik bedeninde böyle bir köpek ruhu olduğunu tahmin ederdi ki?

Rezervuarın çevresinde gitgide uzaklaşan bulanıklıklarına bakarken içimi keskin bir çaresizlik sardı. Çünkü ben hiçbir şey yapamıyordum. Gücüm yoktu. Murphy kaçıp gidebilirdi ve onu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmezdi.

Onlara doğru hızlı adımlarla yürüsem de hızımın yetersizliği beni delirtiyordu ama zorunlu bir tempoydu bu. Zıplamak, koşmak, ikisinin de arkasından bağırarak gitmek istiyordum. *Bunu nasıl yaparsın?*

Jake'in notunu ben yazdım.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hugo böylesine akıl almaz bir şey nasıl yapabilirdi? Bunun benim hayatım, geleceğim, ilişkilerim hakkında neleri ortaya çıkaracağını düşündüm. Murphy'ye odaklandım.

San Francisco'dan döndüğümde –hem Josh'la biten ilişkim hem de çöken işimle birlikte– tam anlamıyla yıkılmıştım. Kendimi reddedilmiş hissediyordum; Josh tarafından, kariyerimin çöküşü tarafından, şehrin ta kendisi tarafından. Altı kısa ay boyunca kendimi birine bağlı ve canlı hissedebilmişim. Hatta ondan da öte, *normal* hissedebilmişim. Sonrasında ise sanki evren bana *o kadar hızlı değil, Daphne* diye hatırlatmıştı. *Sen diğerleri gibi değilsin.*

Ev aramaya koyuldum, ne pahasına olursa olsun tek başıma yaşamaya kararlıydım, isterse döküntü bir ev olsun. Gardner Sokağı'nı bulduğumda şanslıydım. Ev sahibi sadece doğru kiracıyı arıyordu ve onun ben olduğuma karar vermişti. Eve getirdiğim ilk şey Murphy olmuştu.

“Murphy!”

Petfinder'a girmiş, Bark n' Bitches'te bana uygun olduğunu düşündüğüm bir köpek bulmuştum. Hep Muppet gibi bir köpek istediğimden emindim – kıvrıkcık, neşeli, enerjik. Ama oraya gittiğimde görmem gereken köpek tam bir hayal kırıklığıydı. Adı Daisy'ydi ve belli ki hiçbir kişiliği yoktu. Kafesin kenarına yaslanmış, bana bomboş bakıyordu, uyumlu değildik. Çıkmak üzereydim ki orayı işleten kadın bana Murphy'yi görmek isteyip istemediğimi sordu.

“Murphy!!”

Beş yaşındayken, yalnızca o yıl boyunca, bir hayali arkadaşım vardı. Kısa ama yoğun bir dönemdi. Annem ve babamla birlikte yemeğe, deniz kenarında bize katılır, hatta sinemada kendine ayrı bilet alınmasını isterdim. Adı Murphy'ydi. Bu yüzden, köpeğin adı da Murphy olunca bu kaderimmiş gibi gelmişti.

Murphy inanılmaz bir köpekti. Ne havlardı ne de etrafı koklardı. Bir haftalığına bakmam için verseler de daha ilk gecedен onun bana ait olduğunu anlamıştım.

“Murphy!!!”

Murphy sudan nefret ederdi ama plajda toprağı eşelemeye bayılırdı. Ve yalnızca orada kazardı. Onu tıraş ettirdiğimizde öylesine yumuşardı ki sanki gizli bir sırrı ortaya çıkardı – kadi- fe gibi tatlılığını hep saklamış gibi. Güneş ışığını ve pencereden dışarı bakmayı severdi. Yılda bir kez, onun yavru hâlini asla gö- remeyeceğim için ağlardım.

Açık olan şu ki o, hayatımdaki en uzun ilişkiydi.

“Murphy!” Hugo’nun sesini uzaktan duydum.

Onun seslenmesini ben de tekrarladım.

Ama bunun boşuna olduğunu biliyordum. Murphy artık biz- den ışık yılı kadar ötedeydi. Onu daha önce hiç böyle koşarken görmemiştim. O, benim için mükemmel bir köpekti. Hep benim tempomda yürürdü.

Hugo geri koşup yanıma geldi, kolları iki yanında sarkıyor- du, avuçları boş ve çaresizdi.

“Nereye gittiğini bilmiyorum,” dedi nefes nefese. Kelimeler parça parça çıkıyordu ağzından. “Ona seslenmeliyiz--”

Ben ellerimi çırparak bağırmaya devam ettim: “Murphy! Murphy!”

“Üzgünüm,” dedi. “Lanet olsun, Daph, çok üzgünüm.”

“Murphy!”

“Daphne, beni dinle.”

“Murphy!”

“Bunu bilmeni istedim. Ben--”

Onu kaybedemezdim. Onun hayatımdan kaybolmasına izin veremezdim. Bu sözüm, bugüne dek yanında olabildiğim tek canlıya verdiğim sözdü. Onu güvende tutacağıma, asla terk et- meyeceğime, ona bakacağıma ve karşılığında bana güvenebile- ceğine dair verdiğim sözdü. O, gerçekten bana ihtiyaç duyan tek şeydi. Benim doğru düzgün yaptığım tek şeydi.

“MURPHY!”

Ve işte o an gördüm onu. Uzakta, beyazla bejin küçük bir ka- rışımı gibiydi.

“Murphy!”

Bana doğru hızla koşuyordu. Görünür hâle geldiğinde o kadar hızlandı ki gözlerimden yaşlar boşandı. Hem rahatlama hem sevgi hem de öfke gözyaşlarıydı.

Yanıma geldiğinde ağzında tasmacı vardı. Onu ilk kez ağzında bir şey taşıırken görüyordum. Bana ulaştığında kafasını kaldırdı, gözleri kocaman, açık ve pırıl pırıldı. Sonra tasmacı ayaklarımın dibine bıraktı.

Ben geldim. Seninim.

Eğilip kollarıma aldım onu. Yüzümü kürküne bastırdım. Tüylerindeki o tatlı yumuşaklığı kokladım, vücudundaki nabzını, kanın ritmini hissettim – bu küçücük varlığı. Bu hayatı. Bu derin sorumluluğu. “Murphy,” diye fısıldadım.

Tasmacı yerden aldım. Bileğime doladım. Hâlâ sımsıkı sarılmışken başımı kaldırıp Hugo’ya baktım. Yüzünde gördüğüm şey benim hissettiğimle aynıydı; tüm o acı, tüm o imkânsız sorular.

“Neden?” diye sordum ona.

Hugo’nun yüzü kıpkırmızıydı. Sanırım onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim.

Ne ona hasta olduğumu söylediğimde ne de ayrıldığımızda; o günden bu yana hiçbir zaman. Ama şimdi gözleri onu ele veriyordu.

“Çünkü,” dedi sesi titreyerek, “sana bunun nasıl bir şey olduğunu göstermek istedim.”

“Neyin?”

Hugo başım iki yana salladı. “Hiçbir sınırının olmamasının.”

Ayağa kalktım. Murphy’yi sıkıca tasmacıdan tutuyordum. “Ve bunun kararını verebileceğini mi düşündün? Kendine böyle bir kudret atfettin yani? Hugo, yaptığının farkında mısın? Ben onunla evleniyorum.”

“Evet ve o senin için mükemmel biri. Ama o kâğıdı bulsaydın öyle olmayabilirdi.”

Olduğum yerde donup kaldım. Kanım çekildi çünkü o kısmı hiç düşünmemiştim, ta ki şimdiye kadar. “Bir dakika. Başka bir kâğıt mı vardı?”

Hugo derin bir nefes aldı. Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Senin oralardaydım. Kapının altına sıkıştırıldığını gördüm." Durdu ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Üzerinde üç hafta yazıyordu."

Üç hafta. Bir aydan az. Hugo'dan az.

"Tanrım, Hugo. Üç hafta mı? Ya o adam bir seri katil olsaydı?"

"Ama değildi! Kendra'nın tanıştırdığını biliyordum. Hem sen aptal değilsin. Bir seri katile kapılmazdın, ona bağlanmazdın." Derin bir nefes verdi. "Belki de sadece seçmenin nasıl bir his olduğunu tatmanı istedim."

"Evet, harika oldu gerçekten. Çok iyi hissettiriyor. Hadi şimdi gidip gelinlik deneyelim!"

Öfkenin ellerimden damarlarıma, göğsüme kadar kıvılcımlar gibi yayıldığını hissediyordum. Yürümeye başladım. Murphy yanımda usulca ilerliyordu, başını öne eğmiş şöyle der gibiydi: *Yaptığım hatayı telafi etmek için şimdi kusursuz davranacağım. Yani başka bir deyişle: Ne yaptığımı biliyorum.*

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Hugo.

"Buradan uzağa. Şimdi, hemen."

"Daph, lütfen, dur. Bunun bir anlamı yok. Sen âşık oldun."

Hızla arkamı dönüp yüzüne baktım. "Oldum mu gerçekten?"

Hugo'nun göğsünün yükselip inmediğini gördüm. Benim nefesim de boğazımda asılı kaldı.

O an uzadı ve sonra konuştu: "Bunu söylemekten daha çok nefret eden kimse yoktur," dedi. "Ama evet, oldun. Ve şimdi onunla olmak senin kararın. Kaderin değil. O kâğıdın değil. Senin. Kimsenin şansı yoktu, Daph. Gerçekten sen seçmediğin sürece yoktu. Ama artık biri için var."

Boğazımın düğümlendiğini hissedebiliyordum. Gözlerim yanıyordu. Onları sımsıkı kapattım. Açtığımda görüşüm bulanıktı.

"Ben senin olmanı istemiştim," dedim. Çok kısık, öyle kısıktı ki duymamasını umuyordum. "Daha fazla zaman istedim."

Hugo'nun yüzü değişmedi. Gözlerini gözlerime kilitledi. "Ama zaten aldın," dedi gülümseyerek. Yüzünde parmak izleri gibi aşağı süzülen yaşları görüyordum. "Ben hâlâ buradayım."

Eve geldiğimde ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi vahşi, öfkeli, alev almış gibi hissediyordum. Ama hangi yöne savrulacağımı bilmiyordum.

Üç hafta.

Jake'le üçüncü buluşmamızı düşünüyordum, onun evindeki ilk öpüşmemizi. Yemeği o pişirmişti ve biz Los Angeles'a bakarak oturmuştuk. O zaman bir çıkış noktası var mıydı? Yoksa bakmadığım için mi görememiştim? Her şey açık bir otoyol gibi hissettirmişti. Ama diğer türlü sonumuz ne olacaktı? Daha da önemlisi: Sonumuzu ben nasıl getirecektim?

Onun ten rengi kanepesine oturdum. Bu yeri bana ait hissettirmek için ne kadar çaba göstermişti. Depodan hangi eşyalarımı çıkarmak istediğimi, sevmediğim ve vermesini istediğim bir mobilya olup olmadığını sormuştu. Ama hep gerek olmadığını söylemiştim. Burada yeterince eşyam var demiştim ki bunun onu biraz rahatsız ettiğinin farkındaydım. Onu anlıyordum. Eğer burası benim olmazsa, eşyalarımınla doldurmazsam, burası hâlâ sadece ona ait olurdu. Ve o zaman ben gerçekten burada yaşamıyor olurdum.

Murphy cam kapıların yanındaki şezlonguna gidip kendini güneşin altına bıraktı. Saber kanepede kuyruğunu yere vuruyor ama yerinden kalkmıyordu. Ben mutfığa gidip musluktan bir bardak su doldurdum.

Üç hafta.

Kendimi bildim bileli aşk konusunda ya hep ya hiç şeklinde düşünmüştüm. Filmler evliliği büyüğü bir şey gibi gösterirdi, karşına sanki senin için özel üretilmiş bir insan çıkardı. Hissettiğin o kesinlik sarsılmazdı. Herkes öylesine emin görünürdü. Anında bilirler ve tereddüt etmeden evet derlerdi. Ama benim elimde onlardan da güçlü bir şey vardı. Bir his değil, bir kanıt.

Klima çalışsa da güneş camlardan içeriye vuruyordu. Tişörtümü çıkarıp mutfak tezgâhının üzerine bıraktım.

Dağınık biriyim, diye düşündüm. Ve bunu ondan gizliyordum. Jake'in beni sevmeyeceğini düşündüğümünden değildi, o daha iyisini hak ettiği içindi. Tezgâhın üzerine tişörtünü fırlatıp bırakan bir kadından daha iyisini hak ediyordu. Sepetleri, çekmeceleri, etiketleri olan, yani yetişkin olmayı, düzeni sağlamayı bilen biriyle birlikte olmalıydı.

Sonra taytımı da çıkardım ve banyoya geçtim. Lavabonun üstünde tüm duvarı kaplayan aynalar vardı ve yansımamı yakaladım. Cesur, terli, vahşi görünüyordum.

Bakışlarımı çevirmek istedim. Normalde öyle yapardım. Sutyenimi ve külotumu çıkarıp duşa girer, buhar aynayı kaplayıp her yansımayı silerdi. Oda sıvı dumanla dolardı.

Ama bunun yerine olduğum yerde durup baktım.

Göğüs kafesimin tam ortasında bir yara izi vardı, sol göğsümün üstünde de iki tane eğri büğrü kesik. Orada morluklar da vardı hâlâ; eski, hiç iyileşmeyen izler. Kaşınıyor, bazen yanıyorlardı. Bunlar uykuda değil, hâlâ canlılardı. Parmaklarımı göğsüme götürdüm ama hemen geri çekildim. Tenim kendi bedenime değmeden irkildim. Daha önce fark etmemiştim, adını koymamıştım ama elbette doğrudu: Yaralı olduğum yere dokunamıyordum. Ellerimi kendi tenimin üstüne koyamıyordum.

Hazır değilim, diye düşündüm. En hassas yerime kendi ellerimi koymaya, parmaklarımla üzerimdeki yıkımın izlerini hissetmeye hazır değildim.

O zaman dokunma, dedim kendi kendime. *Sadece bak.*

Gözlerimi aynadaki bakışımla buluşturmaya zorladım. Karşımdaki kişiye bakmaya zorladım kendimi. Parçalanmış, hırpalanmış, yamulmuş. Defalarca aceleyle giyindiğim anları anımsadım, yaz sıcağında boğazlı kazak giyişimi, kendi bedenimle yüzleşmeyi reddedişimi. Her defasında bedenimi umursamayan birilerine teslim edişimi.

Bakamıyordum çünkü bakmanın, gerçeği kabul etmek anlamına geleceğini sanıyordum: Hasarlı olduğumu ve bir daha asla düzenli, derli toplu –siktir, kadınsı– olamayacağımı. Ama yanılmıştım. Şimdi burada dururken görüyordum. Beni ben yapan tüm o büyüleyici gerçekliği. Eksiksiz bir insandım. Karmakarışık, yamalı, dikilmiş, zımbalanmış bir bütündüm ama yine de bir bütündüm.

Bazen kırılmamız gerekiyordu. İçeriye biraz güzel bir şeyler sızabilsin diye kırılmalıydık. Şimdi aynada beliren şey yalın gerçektir. Kırılmayı öğrenmek, bütün olmayı öğrenmektir.

Avuçlarımı kalbimin üzerinde gezdirdim ama dokunmadan, havada asılı bıraktım. Sanki çeşmenin başındaki sinekuşları gibi.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim. Sesli söyledim. Küçük bir odaydı ve usulca söyledim ama söyledim. “Ne olursa olsun, seni asla bırakmayacağım.”

Ailemin yanında yaşadığım o uzun gençlik yıllarında, her sabah babamla kahve içerdik. Güneşin doğuşundan hemen önce kalkmayı severdi; ben de hafif uykum yüzünden onun mutfaktaki sesleriyle uyanır, masada yanına otururdum. Pek konuşmazdık, sadece birbirimize yavaş yavaş uyanmamız için izin verirdik.

“Eskiden sabahları hiç sevmezdim,” demişti bir keresinde. “Çünkü evden koştura koştura çıkmam gerektiği anlamına gelirdi. Sonra fark ettim ki günü uzatamasam da sabahı uzatabilirim.”

Ben hiç sabah insanı olmadım. Güneşin doğuşunu sadece o belirsiz yıllarda gördüm. Ama şimdi düşünüyorum da belki de çok şey kaçırmıştım. Belki de babam haklıydı.

Ertesi sabah saat yedide anne babamın evine gidip kapıyı yavaşça çaldım. İçeriden babamın yumuşak adımlarını duydum, sonra karşımda belirdi. Uykulu gözlerle, saçları darmadağınık, tam bir sabah Einstein’ıydı.

“Daphne,” dedi. “Ne oldu?”

Alışıldık bir soruydu. Ama cevap vermedim. Sadece ağlamaya başladım. İçimden nefes nefese boşalıyordu her şey. Son beş ay, son beş yıl, on yıl boyunca taşımaya çalıştığım güç ve metanet maskesi, içinde bulunduğum gerçeği ne düşünmeme ne hissetmeme izin verdiğim onca zaman. İçimde tuttuklarımı çıkardım. Sağlığımı, kalbimi, tüm o kâğıt dizilerini.

“Tatlım,” dedi. Kollarıyla sarıp beni kendine çekti. Diş

macununun, kahvenin ve tenindeki dün kokusunun arasında kayboldum. "Hadi, gel içeri."

Az sonra annemle babamın mutfağında, tezgâhın başında otuyordum. Babam lavabonun üzerindeki dolaptan bir kupa indirip doldurdu. İçine bir parça Coffee Mate, Irish Crème koydu. Kaşıkla karıştırdı. Sonra bana uzattı.

"Üzgünsün," dedi.

Bir yudum aldım. Sıcak ve tatlıydı.

Kupamın kenarından gülümseyerek, "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor," dedim. "Bilmiyorum," dedim. Yutkundum. Boğazımdan yükseldi kelimeler. "Evlenmek istediğimden emin değilim."

Bunu ilk kez bu kadar yüksek sesle söylüyordum. Belki de ilk kez kendi kendime bu cümleyi kuruyordum; tüm o kelimeler, arka arkaya, eksiksiz.

Babamın yüzü değişti. Önce şaşkınlık, ardından sakinleştirmeye, çözüm bulmaya çalışan bir ifade.

"Peki," dedi. "Anlat bakalım, neler oluyor?"

"Emin değilim," dedim.

"Ohoo," dedi. "Sarırım eminsin. Kimse böyle bir şeyi üzerine kafa yormadan söylemez. Hadi, bana anlat."

Ellerimi kupanın etrafında kenetledim. Tırnaklarım mavi seramikte tıkrıtlar çıkarıyordu. Bu kupaları annemle babam Seattle'a yaptıkları bir seyahatte almıştı.

Bunu biliyordum çünkü bu son on yılda yaptıkları tek tatildi.

Fedakârlık yapan sadece sen değilsin, diye düşündüm.

"Biliyor musun," dedim. "Hastalandığımda bu bana tuhaf bir şekilde mantıklı gelmişti. Sanki bende hep farklı bir şey vardı, davranışlarım farklıydı, hayatım farklıydı. Bunu hak ettiğimi düşündüm. Ama artık kendimi cezalandırmak istemiyorum."

Babam başım onaylarcasına salladı. Mutfak serindi, pijamalarının üstüne bornozunu giymişti. Mavi, şal desenli bir havlu bornozdu. Annem bir katalogdan çizgili olanını sipariş etmişti

ama yerine bu çiçekli olan gelmişti. "Neden giyemeyeyim ki?" diye sormuştu babam. "Ben de çiçekleri seviyorum."

"Peki ne değişti?"

"Zaman?" dedim. Ama içten içe biliyordum, bundan öte bir şey vardı. Görünmeyen, adı konmamış bir kuvvet.

"Jake iyi bir çocuk," dedi babam. "Onu ailemizin bir parçası olarak görmekten mutlu oluruz."

Midem sıkıştı, kendimi hazırladım. Babamın, bir gün yanımda olamadığında benimle ilgilenecek birini istemesini anlardım. Onu kim suçlayabilirdi ki? Hatta, belki de sırf bu yüzden evlenmeliydim.

"Biliyorum," dedim. "Nazik, düşünceli, klozet kapağını hep kapatıyor. Gerçekten kusursuz."

Babam kahvesinden bir yudum alıp yeniden bana baktı.

"Öyle," dedi. "Ama senin için kusursuz değilse, bunun pek önemi yok."

Aklıma Moonshadows'daki evlenme teklifi geldi; kalbindeki tüm umutla, bana *sunduğu* umutla. Kabul etmiştim. İstemiştim de. Ama bu umut ağır geliyordu, taşıyamayacağım kadar ağır. Ben hafif olmak istiyordum.

"Tüm yükün altına girmeye razı," dedim. "Ve bu adil değil."

Babamın sesi yumuşaktı. "Ne, tam olarak?"

Boğazım düğümlendi. Babamla kalbim hakkında konuşmayı hiç sevmezdim. Benim için acı verici olduğu için değildi, onun için öyle olduğundandı. Hak etmediği bu şeyi ona hatırlatmak istemezdim. Ama şimdi bunu kenara bırakacaktım çünkü söylemem gerekiyordu.

"Onu bırakacağım gerçeği. Onu, bütün bu yükü taşımaya zorladığım gerçeği. Ona bir gün bile fazladan vadedememem."

Babamın yüzünde bu sözlerinin ağırlığını gördüm. Kupasını bıraktı. Tezgâhın etrafından dolaşıp ellerini omuzlarıma koydu. Onun sıcak, kahverengi, şefkat dolu gözlerinin içine baktım. Orada bir sürü şey gördüm; alnındaki kırışıklıkları, şakaklarındaki grileri. Hayatın ağırlığının yavaş yavaş incelip saydamlaştığını gösteren tüm o izleri.

“Civciv,” dedi. Dudaklarının etrafındaki çizgiler titriyordu. Söylemek üzere olduğu sözlerin ağırlığını taşımak için ne kadar çabaladığını görebiliyordum.

“Hep seni düşünüyorum. Günümün çoğunda aslında. Bir şey yaparken, markette ya da koşuya çıktığımda bile aklımdasın. Senin iyi olmanı ne kadar istediğimi düşünüyorum. Bunu mümkün kılabilmek için her şeyimi verirdim. Her gece bunun için dua ediyorum. On üç yıldır. Evrenle yaptığım pazarlıkların bilsen-” Sesi çatallaşıp gözleri doldu. Başını iki yana salladı. “Keşke ben olsaydım demediğim bir gün bile geçmiyor. Lanet olsun, yanlış kişiyi seçtiler, Daphne. Ben olmalıydım.”

“Baba-”

“Çocuklarımız için yaptığımız şey budur. Onların yerine acı çekmeyi dileriz.”

Onun sağlam ve güven veren avuçlarının sıcaklığını içimde hissediyordum.

“Ama mesele şu, Daphne. Hiç kimseye zamanın garantisi verilmez. Ne sana ne annene ne bana ne de Jake’e. Hayat böyle işliyor. Hepimiz ölüyoruz. Her gün. Ve bir noktada bu bir seçime dönüşüyor. Bugün hangisini seçeceksin? Yaşamayı mı, yoksa ölmeyi mi?”

Babam gözlerimin içine bakıyordu. Yüzü yumuşak, bakışı tarif edemeyeceğim kadar açıktı. Sanırım on üç yıldan uzun süredir ilk kez onun yasını, acısını bana göstermesine izin veriyordum.

“Ve tatlım,” dedi. “Senin için, hepimiz için tek dileğim şu: Yaşamayı seçmen. Hem de sonuna kadar. Ne kadar sürerse sürsün.”

Yüzünden yaşlar süzülüyordu. Babamı daha önce yalnızca bir kez ağlarken görmüştüm. Yıllar önce, bir hastane odasının sessiz köşesindeydi. Annem bir sandalyede uyuyordu. O ilk günlerde öyle çok test yapılıyordu ki hep yorgundum, hep bir sisin içindeydim.

Uyanmıştım ama gözlerim hâlâ kapalıydı. Onu yanımda hissettim. Elimi tutuyordu, yanı başımda oturuyordu. Dudaklarını

parmaklarımda, sonra gözyaşlarının sıcaklığını avucumda hissetmiştim. O, avucuma ağlarken ben gözlerimi kapalı tutmuş-tum.

“Lütfen,” diye fısıldamıştı. Sadece tek kelime. *Lütfen.*

“Yavrum, benim küçük kızım.”

Onun kederinin derinliğini hissedebiliyordum ve o an düşünmüştüm: Bir daha asla kimsenin bu kadar savunmasız hâlini görmek istemiyordum. *Bu çok korkutucu.*

Şimdi, önümde duran babama bakarken fark ediyordum ki, ne kadar çok şeyi sevdiklerimden saklamıştım. Nefes darlığımı, yorgunluğumu, ilaçların beni ağır ve endişeli hissettirmesini. Hiç bilmelerini istememiştim. Kaç kez ne kadar vaktim kaldığını düşündüğümü bilmelerini istememiştim. Hastalığının yüzlerindeki yansımaları görmek istememiştim. Ama asıl sebep, onların kendi kırılganlıklarını, hassasiyetlerini ve kalplerinin kırılmış hâllerini görmeye katlanamamamdı. Çünkü o zaman bütün korkularım doğrulanacaktı. Hastalığının düşündüğüm kadar ciddi olduğu, gerçekten o kadar büyük bir tehlikenin içinde olduğum doğrulanacaktı.

Ama şimdi, babamın gözyaşlarını seyrederken şunu fark ediyordum: *Bu kötü değil. Evet, acı veriyor, evet yakıyor ama kötü değil.* Acı ile kötü aynı şey değildi.

Yıllarca bütün cevaplar elimde olursa, daima bir adım önde kalırsam, elimdeki kartları bilirim asla kaybetmeyeceğimi sanmıştım. Oysa hayatın sürprizlerine yakalanmak kaybetmek değil, yaşamaktı. Dağınık, rahatsız edici, karmaşık ama bir o kadar da güzeldi. Hayat, tam da buydu. Yanlış yapmanın tek yoluysa oyunu hiç oynamamaktı.

Babamın yüzüne baktım ve yıllar önce hastane odasında gördüğüm adamı gördüm; kırılmış ama açık. Ama o zamanki çaresizliğin yerinde şimdi başka bir şey vardı. Bunlar çaresizlik gözyaşları değildi, kabulleniş gözyaşlarıydı. Henüz bilmediğimiz ama kabul ettiğimiz her şeyin...

“Beni korumak istiyor,” dedim. “Jake. Ama yapamaz.”

Babam güldü. Nazik bir gülüşü bu. Bir geçiştirme gülüşü. Hüzün üzerinden küçük bir sıçrayış. "Annen bana babam öldükten sonra bir şey söylemeye başlamıştı, sonra senin teşhisin konulduktan sonraki yıllarda da defalarca tekrarladı. O zamanlar buna öyle ihtiyacım vardı ki." Derin bir nefes verdi. "Sevgi bir ağdır."

Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bakışları yumuşaktı. İçlerinde hem kederinin hem de sevgisinin büyüklüğünü görüyordum.

"Annen bana hep, bizim sevgimizin önemli olduğunu söylerdi. Seni yakalayabileceğini, seni *yakaladığını*." Başım iki yana salladı. Dudaklarının titrediğini, duyguların onu sardığını görüyordum.

"Yani, hayır, o sana kırk yıl daha veremez belki," dedi, "ama bebeğim, elimizdeki en güçlü şey sevgidir. Eğer korumanın onun görev alanına girmediğini sanıyorsan, yanılıyorsun."

Geriye yaslandım. Derin bir nefes aldım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim ona.

"Tatlım," dedi. Elimi sıktı. Tutuşu güçlü, güven vericiydi. "Biliyorsun aslında." Bana gülümsedi. Gözlerinde bir parıltı vardı. "Sadece kalbin ne istiyorsa onu yap."

Jake'le Santa Monica Plajı'na kısa bir yürüyüş mesafesindeki Ocean Avenue otoparkında buluştum. Eski, döküntü Chevy'siyle geldi.

"On numarada tek bir arıza yok," dedi. "Yeni bir rekor bu. Yine de bu hurdayı neden hâlâ sürdüğümü aklım almıyor."

Üzerinde haki bir şort ve mavi, uzun kollu bir tişört vardı. Saçları güneş ışığında kızılımsı görünüyordu.

"Peki neden sürüyorsun o zaman?" diye sordum. Ellerimi kot şortumun ceplerine soktum. Parmak uçlarımla titrediğini hissediyordum.

O arabasına baktı –gerçekten de koca bir hurda yığını– sonra tekrar bana döndü. Ama soruyu sorar sormaz cevabı aslında bildiğimi fark ettim.

"Yirmi ikinci doğum günümde o hediye etmişti," dedi. "Hep arıza çıkarırdı. Ama hâlâ seviyorum şu lanet şeyi. Üstü açıkken hızlı kullanmayı seviyorum ki bu tam bir ukala hareketi. Ama bana canlıymış gibi geliyor, anlıyor musun?"

Başımınla onayladım.

"Biraz yürüyelim mi?" diye sordum.

Elimi tuttu, birlikte caddenin karşısına geçip tel örgülerle çevrili patikadan denize doğru ilerledik. Saat neredeyse altıydı ama güneş hâlâ tepedeydi, bütün plajı altın rengine boyuyordu.

"Dört buçuk tam ideal olur bence," dedi sahile vardığımızda. "Sonbaharda bile en az bir saatlik zamanımız olur."

Elli adım sonra okyanus koca bir nefes alıp verdi. Bu sahil şeridinde dalga yok denecek kadar azdı. Küçük çocuklar ve paddleboard'cular için biçilmiş kaftandı.

Altımızdaki kum ıslak ve ağırdı. Her bastığımda parmaklarım kumun içine gömülüyordu ve aralarına dolup kapanmasına izin veriyordum.

Bir keresinde gökyüzünde dünyadaki tüm kum tanelerinden daha çok yıldız olduğunu okumuştum. İmkânsız gibi gelmişti. Görmediğimiz şeylere inanmak hep imkânsız geliyordu.

"Jake," dedim. Avucunu sıktım.

Jake'le tanıştığım gece aklımda kalan şey, acele içinde oluşumdu. Evden çıkmam gereken zamandan on beş dakika öncesinde eve dönebilmişim. Ne düş almaya zaman vardı ne de üzerime özenle bir şey seçmeye. İçimden gitmek de gelmiyordu. Uzun süre yalnız kalınca insanda bir şey oluyordu, henüz yaşamadan bile olacakları kafasında canlandırabiliyordu. Ve ben de Jake'in iyi biri olacağını ama aramızda pek bir çekim olmayacağını o yüzden de o geceyi kanepede Murphy ile geçireceğimi düşünmüştüm.

Sonra o not gelmişti. Hani bir söz vardı: "İnsanın en büyük korkusu yetersiz olması değil, ölçsüz bir güce sahip olmasıdır." Öyle bir şeydi. Hiçbir zaman tam olarak anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. Çünkü güç demek, sorumluluk demekti.

Hayatım boyunca beklediğim şey, bana sonunda durmam gerektiğini söyleyecek olan nottu. Uzun, kırık dökük yolun sonuna geldiğimi sanmıştım. Not geldiğindeyse, o an hissettiğim tek şey korkuydu. Hayalimdeki gibi biri olmayacağından korkmuştum. Hazır olmadığım için korkmuştum. Hissetmem gerekeni hissetmeyeceğimden korkmuştum. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmaktan korkmuştum. Hatta belki de en çok, bunun bitmiş olmasından korkmuştum. Bekâr olmak zordu ama insan alışıyordu. Ben de bu işte iyiydim.

İyi olduğumuz şeyleri sevmek kolaydı.

"Evet?" Jake parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Evet, ben destansı bir aşk istemiştim. Dizleri titreten, yağmurda öpüşülen bir film sahnesi gibi destansı bir aşk. Oysa bugüne kadar hiç fark etmemiştim: Aslında ben onu zaten yaşamıştım, hep istediğim her şeyi. Paris'te bir motosikletin arkasında, gün doğarken Golden Gate Köprüsü'nde, günbatımında Santa Monica sahilinde. Hayatım büyülü anlarla doluydu, bense onları beklerken gelip geçmiş olduklarını fark etmemiştim.

Yoğunluk, diye düşündüm. Bu ânu tutmaya çalışıyordum. İçine, en derinlerine bırakıyordum kendimi. Ve orada, suyun en dibindeki yansımada, bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Beklerken bilmiyormuş gibi yapmak kolaydı ama gerçek kappma dayandığında onu inkâr etmek imkânsızdı.

"Seninle evlenemem," dedim. Kendimi yüzeyde gördüm; öksürürken, nefes nefese, ciğerlerimde yeni bir hayatla.

Jake bana döndü. Hâlâ elimi tutuyordu.

"Daphne."

"Biliyorum," dedim. "İnan bana, biliyorum. Hayatımda pek çok yanlış yaptım ama bu en büyüğü. Hem de aptallığın daniskası. Sen osun. Sen çok açık biçimde osun."

Gelecekteki hayatımızdan bir kesit belirdi gözlerimin önüne. Jake elinde espresso ve taze limon koyduğu bir bardak suyla bana geliyordu. Akşamları mutfakta bizim için yemek hazırlıyordu. Musluk bozulduğunda tamir etmesini bilen kişi oydu. Ve her gün ilaçlarımı parlak sarı bir tabağın üzerine gülen yüz şeklinde diziyordu. *Hadi mutlu olalım*, der gibiydi. *Burada sadece güzel şeyler var*, der gibiydi.

"Seni çok uzun zamandır arıyordum," dedim. "Ve seni bulduğumda o kadar şanslı hissettim ki yanlış anladığımı fark etmedim."

"Neyi yanlış anladın?" Başını iki yana salladı. "Bu bebek meselesi mi? Sorun değil. Yapmak zorunda değiliz. Ben sadece konuşmak istemiştim--"

"Hayır," dedim. "Ama bir yandan da evet. Sen çocuk istiyorsun. Bu normal. İstediğin şeylere sahip olmalısın, Jake."

“Ben öyle bir şey söylemedim. Sözlerimi çarpıtıyorsun. Sadece açık bir konuşma yapmaya çalışıyordum. İnsan evlenirken bunları konuşmak çok doğal–”

“Ama benim istediğim şey bu mu bilmiyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum. Ve bunu kabullenmek istiyorum ama senin kabullenmen gerekmiyor.” Ona baktım. Yüzündeki acıyı gördüm.

Acı kötü bir şey değil.

“Onu kurtaramadın, Jake. Ve bunun için üzgünüm. Senin adına üzgünüm. Ama beni kurtarmaya çalışarak bunu telafi edemezsin.”

Jake elini yüzünden aşağı kaydırды. “Bana bunu söylemen gerçekten çok boktan,” dedi.

“Evet. Ama haksız değilim.”

İkimiz de ânın ağırlığına teslim olduk. Her şey kuma gömülüp yerleşiyordu. Ve sonra aniden, fikrimi değiştirme isteğiyle dolup taşım. Hepsini geri almak istedim. Çünkü biliyordum ki benimle bu denli uyumlu, bu kadar doğru olan birini bir daha bulamayacaktım.

Bir daha asla bu kadar anlayışlı birini bulamayacaktım. Bunu mahvediyordum. Mahvediyordum çünkü hem onu hem de kendimi aynı anda nasıl taşıyacağımı hâlâ bilmiyordum.

“Hayatımda ilk kez çevremdeki insanlara kim olduğum konusunda dürüst oldum,” dedim. “Kendimden dolayı, kendi adıma özür dilemeden nasıl yaşanır, bilmiyorum. Ama öğrenmek istiyorum.”

Jake başıyla onayladı.

“Bu gerçek gibi gelmiyor,” dedi.

“Biliyorum.”

Ayağını kumun içinde sürüklerken ileri geri izler bırakıyordu.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu.

Eskiden bilinmezi imkânsız sanırdım, aklıma sadece acı, korku ve dakikaları geri sayan kırmızı yanıp sönen bir saat getirirdi. Ama artık öyle olmadığını biliyordum. En azından sadece bu değildi. Bilinmezlik aynı zamanda güzel de olabilirdi. Bir sürpriz,

kapına bırakılmış çiçekler olabilirdi. Hayatını değiştiren bir kâğıt parçası olabilirdi.

Boşluk dediğimiz şey, sadece bir davet miydi?

Jake başparmağıyla işaretparmağını burnunun üstüne bastırdı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Hepsi oradaydı; acı, şaşkınlık. Bu noktaya varmış olmanın, yeniden başlamanın ağırlığı.

“Sen kolay olanı hak ediyorsun,” dedim. “Neşeli, sade, yükten arınmış bir hayatı.”

Bana baktı. Gözlerinde yeşil suyun yansıması vardı.

“Ama ben öyle bir şey istemiyorum,” dedi. “Ben seni istiyorum.”

Güçlüydük çünkü birbirimizin hikâyelerine dokunuyorduk. Burada, birbirimize çarpıp yönümüzü değiştiriyor, dengemizi bozuyor, bazen de yoldan tamamen çıkarıyorduk. “Her şeyin bir nedeni vardır” sözünden hep nefret etmişimdir. Sanki hastalığım kaderimmiş, sanki kaçınılmazmış gibi, sanki iyi bir şeymiş de bir göz kırpmayla silip atmak istemeyecekmişim gibi. Ama şimdi, burada düşünüyordum da belki her şeyin bir sebebi yoktu ama herkesin bir nedeni vardı.

“Bunu istiyorsun aslında,” dedim. “Sadece farkında değilsin. Uzun zamandır zorluğa o kadar alışmışsın ki.”

Jake ellerini ceplerine soktu. Güneş batıyordu artık. Turuncular ve pembeler yavaş yavaş soğuk mavilere bırakıyordu yerini. Sıcak bir günün sonunda sahilde hâlâ esinti vardı. Yirmi dakika içinde bir hırkaya ihtiyacımız olacaktı.

Tam o sırada bir grup genç yanımızdan geçti. Hepsi düşük belli kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt giymişti. Her birinin omzunda, bağcıkları bağlı, paten gibi sallanan siyah Doc Martens botlar asılıydı.

Gözlerim kocaman açıldı. Jake’e baktım. O da gördü, arka cebinden defterini ve kalemini çıkardı. Yüzünde inanamaz bir ifade vardı. Bir şeyler yazıyordu.

Ona baktım. Yazarken âdemelmasının hareket ettiğini gördüm.

“Bu işin aslı ne?” dedim. “Gerçekten.”

Kalemin kapağını kapatıp ikisini de cebine koydu. Başını kaldırdığında gözleri kıpkırmızıydı.

“Tabii ya,” dedim.

Bir göz kırpış. Bir tebessüm. *Seni izliyorum ya da Her şey yoluna girecek.*

Aşk bir ağdı. Kişi artık orada olmasa bile seni içine alıp tutmaya devam ederdi.

“Hazır olduğunda,” dedi Jake, bakışları denize sabitlenmişti, “o kişi çok şanslı olacak.”

Okyanusun nefesini hissediyordum. Artık taşıyamadıklarını kıyıya bırakmanın rahatlığıyla dolup taşmıştı.

“Göreceğiz,” dedim ona.

Başını yukarı aşağı salladı. “Göreceğiz.”

Kendra'yla birlikte, Irina'nın verandasında çay içiyorduk. İçeride Irina kendine bir kadeh şarap dolduruyordu. Buzdolabından bir kâse meyve çıkarıp bizim yanımıza geldi. Bahçesi tamamen taşlandı – arduaz döşemeler, kayadan oyma banklar ve arkamızda yükselen bir yeşillik duvarı. Ortada bir ateş çukuru vardı ama hava yeterince sıcaktı, o yüzden yakmaya gerek yoktu. Burası benim en sevdiğim sığınaktı. Bir spa, bir sekoya ormanı ve bir İngiliz bahçesinin tuhaf birleşimiydi.

“Bektaşi üzümü,” dedi. Önümüze bir kâse ahududu ile altın rengi yuvarlak meyveyi bıraktı. “Glisemik indeksi düşük, karaciğer için mükemmel.” Bize gülümsedi.

Birini ağızıma attım. Ekşi-tatlı. Hemen hemen ekşi bir üzüm gibiydi ama daha suluydu.

“Çok güzelmiş,” dedim.

Kendra da tadına baktı. “Tuhaf.”

“Tuhaf ve güzel, benim favori ikilimdir,” dedi Irina.

Üzerinde özel yapım minderler olan taş bankta yanımıza oturdu, bacak bacak üstüne attı. Kot pantolon ile kazak giymişti ve Irina'yı bu kadar sıradan kıyafetlerle görmek sık rastlanan bir şey değildi. “Ee, nasılsın?”

İkisi de dönüp bana baktı. Irina'nın bahçesinde bulunuşumuzun sebebi, yeniden bekâr olmamdı. Bu akşamın amacı da hem bana biraz moral vermek hem de bu gerçeği irdelemektir.

“İyiyim,” dedim. “Son kutumu çarşamba günü aldım.”

Eski dairem çoktan kiraya verilmişti ama meğer ev sahibim Mike'ın aynı sokakta başka bir evi varmış. Önceki kadar büyük değildi ama elden geçirilmiş, yeni boyanmıştı. Eşyalarımın dörtte birini yerleştirdiğinde neredeyse geniş bile görünüyordu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Irina.

"Benden nefret ediyor."

"Saçmalama. Nefret etmiyor," dedi Kendra. "Seni seviyor. Birini sevip onunla birlikte olamamak zor bir şey."

Nane çayından bir yudum aldım.

"Şu an sevgi gibi hissettirmiyor," dedim.

Son kutumu almak için gittiğimde Jake orada değildi. Ardında yalnızca bir not bırakmıştı: "Spor ayakkabıların antre dolabında."

Hepsi buydu. Onları çıkarmaya bile tenezzül etmemişti. Ama kim böyle bir şey için onu suçlayabilirdi ki?

"Ah, sen ne bileceksin," dedi Irina. "Daha çocuksun."

"Pek sayılmaz," dedim.

Beni elinin tersiyle savuşturdu. "Aşkın tek başına yetmediğini biliyorsun, sana defalarca söyledim. Bu zaten işin alfabesi. Bunu herkes bilir. Suyu, ekmeğe, tuvalet kâğıdına ihtiyacın var önce. Bu çok bariz. Asıl kimsenin dillendirmediği şey, aşkın aslında ne olduğudur." Irina bacaklarını çözüp öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı.

"Penelope'yle neredeyse her tür aşamayı geçtik. Nişanlandık, evlendik, ayrıldık, arkadaş olduk. Yüzlerce farklı noktada, kitaplarda anlatılan her tür sevgiyi yaşadık. Aşkın sırrı şu, tatlım: Birlikte hareket edebiliyor musunuz?"

Kendra kahkahaya boğuldu. Yanımda dönüp ona baktım. "Ne?"

"İlk düğününü hatırladım," dedi Irina'ya. "Herkesin canlı sandığı o boa yılanını sahneye çıkarmıştın."

"Gerçekti," dedi Irina, biraz yorgun bir edayla. "Sadece uyuyordu."

"Doğru söylüyor," dedi Kendra. "Joel'la ilişkimiz, o benim ruh eşim olduğu için değil, onun yanında en kötü, en imkânsız

hâllerimle bile var olabildiğim için yürüyor. Değişebiliyorum. Ve mesele onun hâlâ beni sevip sevmeyeceğini bilmem değil çünkü zaten kafamda hiç soru işareti olmadı, o beni hep sevdi."

"Bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyorum."

Kendra kolunu omzuma doladı. Irina kadehini kaldırdı.

"Sıradaki durağımız İtalya," dedi.

"İtalya mı?"

Bakışımı Irina'dan Kendra'ya çevirdim. Kendra yalnızca omuz silkti.

"Yeni Oceans filmini ben yapıyorum. Duymuşsundur, değil mi? Ve senin de benimle gelmeni istiyorum. Ama asistanım olarak değil," dedi Irina. "Yapımcı olarak."

Ağzım açık kaldı. Çenem sanki yerinden çıkmış gibiydi.

"Ne? Sence zaten şimdiye kadar yaptığın şey bu değil mi? Notları sen alıyorsun, programları sen yönetiyorsun, son filmimizin bütçesini sen çıkardın. Dinle, seni sonsuza kadar asistanım olarak yanımda görmekten daha çok zevk alacak kimse yoktur. Ama artık ileriye bakma zamanı, Daphne. Sen zaten yapımcısın. Biz sadece bunu resmiyete dökeceğiz."

"Ben—"

"Şimdiye kadar benim için çalışanlar arasında, senin kadar azimli, becerikli ve işin kendisine bu kadar kolay geldiği kimse olmadı." Irina bakışlarını Kendra'ya çevirdi. "Açıkçası bu noktada biraz alınman lazım."

Kendra güldü. "Alınıyorum zaten."

Irina tekrar bana döndü. Yüzüne baktım. Kalkık kaşlar, parlak kırmızı rujuna. Dudaklarının kenarında beliren o hafif gülümsemeye.

"Ee, ne diyorsun?" diye sordu.

Hayatımda dediğim en kolay evetti.

Daphne, 16 ay sonra

Bir elimde alışveriş torbası, diğerinde çantam ve buzlu çayla boğuşurken telefonum çaldı. Hugo arıyordu.

"Merhaba," dedim. "Merhaba! Birazdan çok soğuk ve çok büyük bir içeceği elimden düşüreceğim."

"Ne hoş bir manzara. Nerelerdesin?"

"Little Santa Monica'dayım."

Beverly Hills'te Camden ile Bedford arasında kalan Le Pain Quotidien'e doğru gidiyordum. Sonbaharda buranın rüzgârı hep böyleydi; Santa Ana rüzgârları gelir, her şeyi savururdu. Tozları, kirleri, uçuşan etekleri, hatta geçen mevsimin kırgınlıklarını bile. Hepsi havada asılı kalırdı.

"Ben senin seksi bir randevun olduğunu sanıyordum."

Gülümsedim. Çantamı omzuma kaydırdım. "Bunu konuşmuştuk," dedim. "Randevu değil. Sadece kahve."

"Peki ya o bunun farkında mı?"

"Biliyor," dedim.

"Öyleyse acele et. Geç kalırsan hiç ilgilenmediğini düşünebilir."

"Hugo!" diye çıktım. "Daha saat iki buçuk bile değil. Hem bu telefon konuşması da pek yardımcı olmuyor. Kapatıyorum artık."

Bugün kafeine ihtiyacım vardı, o yüzden buzlu çay almıştım

ama şimdi sadece huzursuz hissediyordum. Midemdeki tüm baloncuklar titreşiyor, patlayıp duruyordu. Roma'daki o beş aylık dönemde edindiğim kötü espresso alışkanlığını hâlâ üzerimden atamamıştım.

"Dur, daha değil," dedi. "Söyleyeceklerim bitmedi."

Camden köşesinde duruyordum. Kaldırım boyunca, sol tarafta kalan restorana gözüm takıldı. İçeride beni bekleyen şeyi düşünüyordum.

Zaman tuhaf bir şeydi. Bazen geri sarıyor, bazen ileri atlıyordu. Altı yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor ama tek bir an on yıla uzayabiliyordu.

"Peki," dedim. "Ama haberin olsun, neredeyse geldim."

Yürümeye başladım. Sonra kendimi restoranın kapısının önünde buldum. Dışarıda, kaldırımda birkaç masa vardı. Altmışlarındaki bir çift bir sandviçi paylaşıyordu, iki genç kız buzlu kahvelerinin üzerine başlarını eğmiş fısıldaşıyordu.

Camdan içeri baktım ve işte oradaydı. Garsona bir şey anlatıp gülüyordu. Bacaklarının rahat kıvrılışı, kollarının dostane hareketleri. Bir anda hâlâ anlatılacak yeni hikâyeler olduğu gerçeği bütün ağırlığıyla üstüme çöktü. Henüz bilinmeyen, keşfedilmeyen şeyler. Önümüzde duran büyük ve büyüleyici ihtimaller. Hiçbir şey garanti değildi ama yine de vardı.

İçeri girmek üzereyken bir elin omzuma dokunduğunu hissettim.

"Affedersiniz, hanımefendi?"

Arkamı döndüğümde bir kadın gördüm. Elli beşlerinde olmalıydı, mavi bir gömlek ile siyah geniş paçalı bir pantolon giymişti.

"Sanırım bunu düşürdünüz?"

Elinde bir kâğıt parçası tutuyordu. Kartpostalıdan biraz küçüktü. Yatağımın altındaki kutuyu düşündüm. Hâlâ duruyordu. O kâğıtların hepsi. Artık birer fotoğraflardı, geçmişten birer kesit. Her biri bir hikâye anlatıyordu, hepsine minnet duyuyordum. *Sen olmasan*, diye düşündüm. *Sen olmasan bunların hiçbirisi olmazdı*.

Kadın kâğıdı bana uzattı. Parmaklarının arasında, tam oradaydı. O yüzüme bakarken birden gülmeye başladım.

Önce kafası karıştı – ne garip! Bir kâğıt parçası mı komikti? Ama sonra o da bana katıldı.

Neşe bulaşıcıdır, diye düşündüm.

Kâğıdı aldım, o da el sallayarak uzaklaştı.

“İyi günler!” diye seslendi arkamdan.

Bu, yere düşmüş bir fatura da olabilirdi, aceleyle yazılmış bir numara ya da çantamın derinliklerinden çıkmış herhangi bir şey de. Ama olmayabilirdi de.

“Ne oluyor orada?” dedi Hugo telefonda.

Cevap vermedim.

Kâğıdı parmaklarımın arasında tutuyordum, tıpkı bir vaat, bir kehanet gibi. Tam açmak üzereydim ki rüzgâr yükseldi. Kâğıdı elimden kaptı. Onu sokağa, diğer kayıp şeylerin arasına savurdu; fişlere, ambalajlara, zarflara, şeker kâğıtlarına, unutulmuş bir sigaraya, bir elma koçanına.

Yakalamayı düşündüm ve koşsam belki yetişebilirdim. Belki yakalayabilirdim, eğer hızlı hareket etseydim, *o an* hareket etseydim. Ama sonra çok geçti, o an geçip gitti, kâğıt çoktan etrafını saran şeylerden ayırt edilemez olmuştu.

Rüzgârın savurduğu toz ve kâğıt girdabına baktım; insanlar yüzlerini örtüyordu. Bir kadın şemsiyesiyle mücadele ederek yarımdan geçti.

“Ay!” dedi. “Şu havaya bak!”

Sokağa doğru gülümsedim.

Elveda, diye düşündüm. Ama aslında doğru kelime bu değildi. Söylemek istediğim başka bir şeydi; tek bir ifadeye sığmayan, hiç de son olmayan bir şeydi.

Sonra kapıya döndüm ve içeri girdim.

Telefonun ucundan Hugo’nun sesi geldi. Sakin, tanıdık, güven verici.

“Çok güzelsin,” dedi.

Telefonu hâlâ kulağımda tuttuğumu fark etmemiştim. Sonra

pencere kenarındaki yerinden kalkıp bana doğru yürüdü. Telefonu kulağımdan ve elimden aldı.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba.”

Orada durup birbirimize gülümsedik; ta ki bir garson yanımıza gelip rahatsız edici bir kibarlıkla, yolun ortasında durduğumuzu hatırlatana kadar. Hugo kolunu uzattı, masasına –yarısı içilmiş kahvesine, sandalyenin arkasına atılmış deri ceketine– işaret etti.

Yıllar önce otoparktaki ilk karşılaşmamızı düşündüm. O günden bugüne ne kadar çok şey değişmiş ve tekrar değişmişti. Bunu asla öngöremezdim. Bundan sonra ne olacağını da bilmiyordum.

“İşte buradayız,” dedi Hugo. Biraz gergin, biraz da içtenlikle. İşte buradaydık.

Teşekkürler

Acentam Erin Malone'a, bunların hiçbirisi sensiz mümkün olmazdı. Çoktan en çılgın hayallerimizi aştık ve hâlâ devam ediyoruz. Bunu seninle yapmayı her şeyiyle seviyorum.

Editörüm Lindsay Sagnette'e, en iyi yol arkadaşı ve ekip arkadaşı olduğun için. Bana, kelimelerime ve geleceğime sarsılmaz bir inanç duyduğun için teşekkür ederim.

Yayınevimden Libby McGuire'a, bu işin tartışmasız en iyisi olduğun için.

Simon & Schuster'ı böylesine güzel bir yuva hâline getirmeye devam ettiği için Jon Karp'a.

Kariyerime zekâ, incelik ve alçakgönüllülükle rehberlik eden temsilcim David Stone'a. Gerçekleri ortaya koyduğu için Dana Trocker'a.

Ariele Fredman'a, hâlâ, evet hâlâ, ve Falon Kirby'ye teşekkür ederim.

Destekleri, zamanları, heyecanları ve şefkatleri için Jade Hui, Alexandra Figueroa, Caitlin Mahony, Matilda Forbes Watson ve Alicia Everett'e.

Bu hikâyelerin başka mecralarda da anlatılmaya değer olduğuna inandıkları için Hilary Zaitz Michael ve Chelsea Radler'a.

Benim ve romanlarım için inanılmaz bir özveriyle çalışan WME ve Simon & Schuster'daki herkese. Size minnettarlığımın sonu yok.

Keskin sezgisi ve cömert ruhu için Leilani Graham'a.

Wednesday Crew'a ve Murphy'ye. Topluluğumuzu çok değerli buluyorum. Beş yıldız.

Hayatımdaki en kıymetli armağanlar olan anne ve babama.

Ve sana. Çok uzun bir süre yalnızdım. Bu kitabı yazmaya başladığımda editörüme şunu söyledim: "Aşkı aramayı yazmak istiyorum ve eğer dürüstçe yazarsam, onun hikâyesinin sonunda orada olacağına inanıyorum." Kitabı bitirdiğimde ise şunu yazdım: "Biliyorsun, her kitabımın sonunda okurlarıma bir not yazarım ya? Bu kez o not romanın ta kendisi."

O uzun ve dolambaçlı yolculukla ilgili söylemek istediklerimin tamamı bu sayfalarda. Daphne'nin her bölümü önemliydi; tıpkı benimkilerin ve sizinkilerin olduğu gibi.

Ve tesadüfen, gerçekten de sonunda o oradaydı ama bu, başka bir hikâye...

